

JÓ HA FIGYELÜNK

TOP SECRET

a szocialista nagyváros öntudatos polgárának lapja

SZÓLJATOK, HA SZÓLNI KELL

MOST TRIANON ELSZENVEDŐIÉRT !!!

292. SZÁM



A TARTALOMBÓL:

Főkapcsolót adnának Obamának a nethez	2	Nincs biztosíték arra, hogy meg tudják akadályozni a személyi	
A tagi kölcsön dilemma	2	függőségekbebetonozását az egyetemeken	27
Magyar Globalizáció	2	Fico lenyelte a szécsényi békát	28
Trianon lesz az Unió végzete?	3	Egy a valóság, s már megint, ezer a ruhája	30
911/ kicsit másképp	6	„Két pogány közt” – a harmadikról ne is beszéljünk	33
A megmondóemberek	10	Levél Hende Csabának!	35
A plebs-szé válás folyamata	11	A szociális bolthálózatok jelene és jövője	37
A sertésinfluenza oltással csempézik beléd a chippet	13	Megtörték a banktitkot?	38
Na, itt vannak kérdések!	15	A Magyarok Szövetsége Gazdasági Tagozatának 10 pontja	39
Ön okosabb, mint egy ötödikes?	15	Nyílt levél-féle	41
Aktuális helyzetkép	16	Nagyt bukott a parkolótársaság Pécsen!	42
Szili Katalin válasza	18	„PC ide, politikai korrektség oda, nézzük a valóságot!”	43
Alkotmányos folytonosság	19	Az MSZ „botrány” margójára	46
Az értékről általában	20	Nehogy úgy járjunk, mint az indiánok!	47
Történelmi vagyonesztések hullámai	22	A zsidóbetelepítési stratégiai terv	50
Cionista háború	24	Feszül a húr	51

Főkapcsolót adnának Obamának a nethez

Sokan tartanak attól, hogy az amerikai elnök az ország kiberbiztonsági intézkedéscsomagja révén nagyobb hatalomhoz jut, mint annak idején a hidegháborús időszak amerikai vezetői.

Az elmúlt héten újra fellángolt az Egyesült Államokban az S.773 jelzésű törvényjavaslatról szóló vita. Ennek az új, általában a kiberbiztonságról szóló törvénynek a korábbi változata többek között felhatalmazta volna az elnököt arra, hogy vészhelyzet esetén utasítást adjon az internet „lekapcsolására”, pontosabban a felhasználók hozzáféréseinek letiltására. Az időnként hisztérikus megnyilvánulásokat is produkáló vita során a javaslat ellenzői a szólásszabadság kárára hozott intézkedésnek nevezték a tervezett jogkört, mivel az internetet tartják napjainkban e demokratikus alapjog legfontosabb letéteményesének.

Barack Obama a megválasztását nem kis részben az internetnek köszönheti, és programjának is fontos részét alkotják a nettel kapcsolatos ügyek. Az elnöknek rég bejelentett, ám még meg nem valósított szándéka, hogy kinevez egy kiberbiztonsági koordinátort, aki a nemzetbiztonságilag fontos területekért lesz felelős (hálózati biztonság, ipari kémkedés, online háborús ügyek,



internetes bűnözés, a digitális közművezérlés biztonsága, és így tovább).

A Bush-korszak lehallgatási botrányaira emlékeztető arra figyelmeztetnek, hogy a koordinátor, illetve az elnöki felhatalmazás veszélyes útra terelheti a már eddig sok kritikát kapott állami megfigyeléseket. Ma már olyan bonyolult a technológia, hogy a legjobb szakembereknek is nagy kihívás eldönteni, hogy a kormányzat vajon az amerikaiak érdekeit védi, vagy pedig egyszerűen kémkedik polgárai után – fogalmazta meg aggodalmait Sam McCarty, a vezető rendőrből lett számí-

tógépes biztonsági szakértő. A kiberbiztonság a 21. század egyik legfontosabb kihívása, érvel McCarthy, ám ennek megteremtése nem az állam dolga kéne legyen, hanem a magán-szektor felelőssége.

Az elnöki „főkapcsoló” gondolata főképp azért háborított fel sokakat, mivel az eredeti javaslat szerint vészhelyzet esetén igen nagy, kevésbé kontrollált hatalommal ruházta volna fel az ország vezetőjét: adott esetben részlegesen vagy teljesen korlátozhatta, illetve teljesen lekapcsolhatta volna az internetszolgáltatást az USA területén. Ez a pont a legutóbbi változatban némileg enyhébb, feltételesebb (ám ugyanakkor homályosabb) megfogalmazásban a következőképp szerepel már: ha közvetlen veszély fenyegeti az Egyesült Államok alapvető infrastruktúrájának információs rendszerét vagy hálózatát, akkor az elnök kihirdetheti a kiberbiztonsági szükségállapotot, és ezek után, ha védelmi és biztonsági szempontból szükséges, akkor az érintett iparágakkal együttműködve ő rendelkezik a fenyegetettség elhárításáról, valamint az érintett rendszerek gyors helyreállításáról. Vagyis itt már nem szerepel a lekapcsolási jog, iparági és politikai együttműködésről van szó.

Forrás: ITcafé – Index

A TAGI KÖLCSÖN DILEMMA

Tagi kölcsön nyújtása a saját vállalkozásnak ma már nem egyszerűen könyveléstechnikai kérdés – mint ahogy volt korábban éveken keresztül. A tagi kölcsönök a vagyonosodási vizsgálatok generálói a társaság magánszemély tulajdonosai terhére. Az elmúlt években és jelenleg is ez az ellenőrzésre kiválasztás egyik leggyakoribb indoka az adóhatóság gyakorlatában. A vagyongyarapodás ellenőrzéseknek az a jellemzője, és legnagyobb nehézsége, hogy az adóhatóság megállapításaival szemben az adózót terheli a bizonyítási kötelezettség. Ez évekre visszamenőleg adott esetben – pl. iratok hiányában – elég nehéz is lehet.

A tulajdonosnak tudni kell igazolnia a tagi kölcsön magánszemélyes forrását – ha ilyent nyújtott a cégének, vagy a jövőben kíván nyújtani. Ugyanez érvényes a magánszemély minden vállalkozási irányú pénzmozgására: cégalapításkor a törzstőke befizetésére, illetve a működés során a törzstőke felemelésére. Egyes pályázatoknak való megfelelés is ilyen döntést kíván – de mérlegelni kell ennek lehetséges adóellenőrzési következményeit is. A tagi kölcsönöknek – ha már megtörténtek – lehetnek pozitív következményei is egy adóellenőrzésben: a cég általi visszafizetése ugyanis a tulajdonos bevételt igazol, amellyel bizonyítási kötelezettségének eleget tehet.

A tagi kölcsön cég általi visszafizetése alkalmas a magánszemély további személyes kiadásának igazolására. Nagyon egyoldalú lenne az a becslés, amely csak a tagi befizetéseket veszi figyelembe, de a tagi kölcsön visszafizetésével a tag rendelkezésére álló forrásoknál nem számol.

Mindezzel együtt a tagi kölcsönök nyújtása nagyon körültekintő eljárást kíván.

MAGYAR GLOBALIZÁCIÓ

Hogy lehet, mind ki ott ül a tűz körül, békét szaval,
Miközben bort iszik, vihart kavar.
Gondolnám békés pásztorok,
De karjukon piros vér csorog.
A multiknak cubákat nyújtanak,
Eközben zsebükben pendül a kamat.
A húsos fazekat mohon fenéig ürítik,
Az üres kupát fejünkhöz röpítik.

Egyre hallgat a birka nép,
Tompult hallása nem hallja még
A disszonanciát, hamis zenét.
Nincs kacaj mely nyissa hunyt szemét.
Külföldnek lesve kedvét,
Kiszípolyozva vérének utolsó cseppjét,
A gyülevész had odébb áll,
S a népnek marad a megérdemelt szocreál! (tetszhalál)



Trianon lesz az Unió végzete?

–avagy A múltat nem lehet nemhogy végképp, de sehogy sem eltörölni! –

Régmúlt idők homályába vész, ám ennek ellenére kristálytisztán él emlékezetemben, amikor a Jobbik Magyarországért Mozgalm képviselőjében még Kovács Dávid és Molnár Tamás járta az országot, felvilágosítandó a magyar népet a reájuk váró megpróbáltatásokról. Történt egy alkalommal, hogy Harkányba vetődtek, s a nagyjából háromnegyed órára sikeredett retorikai kapcsolódás után az istenadta nép érdeklődőbbje kérdéseket is feltehetett. Nos, a szocialista nagyváros öntudatos polgárának sem kellett több, nem volt rest, nem kéréte magát sokáig, s mindjárt neki is szegezte a kérdést a két messziről gyűtt embernek, válaszolnák meg: „Mekkora esélyét látják annak, hogy Magyarország lesz az első tagország, amely ki fog lépni az Európai Unióból?”

A kedves Olvasó most bizonyára tanácsaltanul néz föl, mi a rossebról értekezik itten ez a szerencsétlen, de nem kell aggódní, rögvest eloszlatom a homályt.

Ha az urbánus frazeológia (városi szóhasználat) gyakorta alkalmazott retorikai nyomvonalát követve, nemzetközi status quon láttán több alkalommal is akként nyilvánulunk meg (tegyük hozzá rögtön, kárörvendőn és szarkasztikusan) miszerint ahova mi csatlakozunk, az záros határidőn belül fellobban, szétesik, szétszakad, szétzüllik, akkor bizony egészen nyilvánvalóvá válik számunkra, hogy

ebben azért van némi igazság. (Ne felejtsük el, hogy történelmi léptékekben számolva az idő hosszúsága vagy rövidsége némiképp másként értendő, mint az egyes ember számára!)

A Berliini Falból történő első téglakivétel mellett kétségkívül a mi nevünkhöz fűződő harmadik a Varsói Szerződés néven elhíresült egykori sajátosan működő véd- és dacsövetség tervszerű felbomlasztása, majd később – ennek folyományaként – annak megszűnése is,

A helyzet az, hogy a most zajló szlovák virscaftot figyelemmel kísérve, ez a sok évvel ezelőtti harkányi előadás jutott az eszembe. Nem véletlenül! Emlékezzünk csak vissza! Ígértek fűt-fát, bokrot, meg az egész bolgárkertészetet, ’oszt mi lett belőle? A nagy bűdös semmi!

A nagyságos és fényességes Európai Porta, a jelek szerint nem először, de kétségkívül ezúttal a leglátványosabban, a lehangzatosabban, összeomlott, rusztikusabban: befuccsolt.

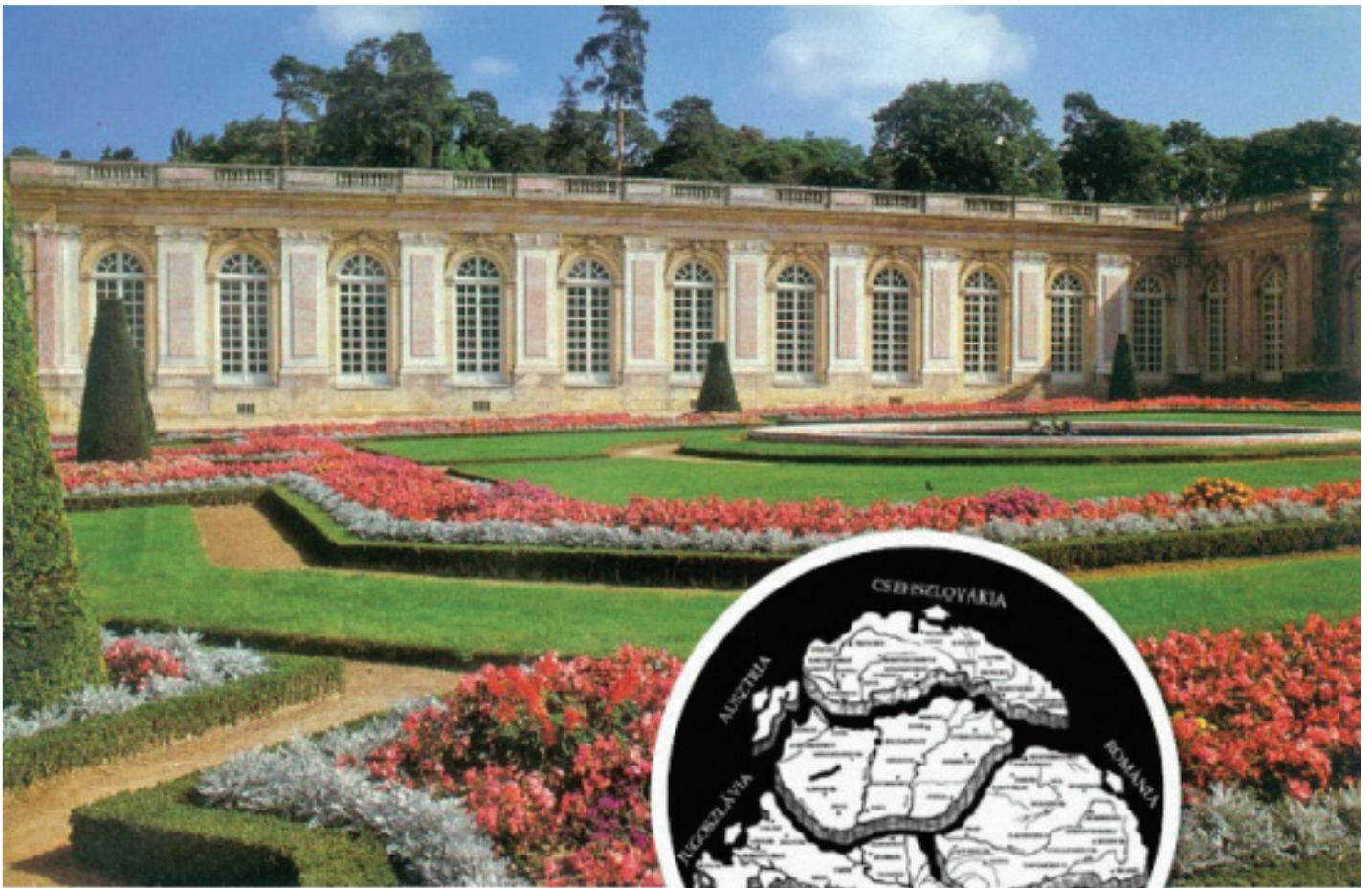
A kisebbségek helyzete nemhogy javult volna, ahogy – elméletileg – mindenki várta, hanem rosszabbodott. Mégpedig látványosan! Még hogy leomlanak a határok? Ugyan kérem! Most emelkednek csak igazán! Igaz, ezúttal nem sorompók képében, hanem ami talán még sokkal, de sokkal rosszabb, a látszólagos szabadság árnyékában, hatalomhoz jutott gonoszok gyűlevész

hada emel ideológiai falakat a jóakarató emberek közé. Bizony, gonoszak ők, mert tudatosan ártnak!

A rendkívül szerény múltra visszatekintő állam fitogtatja... hirtelen nem is tudom miért. A hatalmát, az önteltségét, a vakmerőségét, a cinizmusát? Vagy egyszerre mindet? Felbuzdulva azon, mennyire könnyen, hogy úgy mondjam csont nélkül, átment a „felvételi vizsgán” a kollektív bűnösség, mint opció, azt hiszik, nekik mindent szabad. Nekik mindent lehet.

A legutóbbi kínos affér kapcsán – egy uniós tagállam első emberének kitiltása egy másik uniós állam területéről (persona non grata, vagyis nem kívánatos személy) – „le-kommunikált” olcsó kifogás, miszerint két állam belügyéről lenne szó –, mindenki számára felettébb kínos –, hiszen még az ún. eredeti tagállamok is látják, érzik, tudják, hogy ez a kijelentés védhetetlen.

Igaz, kissé morbid furcsaság, hogy angol lapban jelenik meg Szlovákiát elmarasztaló vélemény – elvégre kitiltani egy uniós tagállam köztársasági elnökét egy másik uniós tagállam területéről, mint valami bűnözőt, mégsem komilfó –, szóval a tekintélyes brit napilap elmarasztalja a „derék” tótokat, miközben tudjuk (és persze ők is tudják, legalábbis, ha a szívük mélyére néznének), hogy ebben bizony ők is benne vannak, de vasta-



gon. A helyzet, ami jelenleg előállt, valahol a távoli múltban, egy Trianon nevű helyen gyökerezik, ahol mások mellett a britek is rábólintottak egy eleddig (és azóta is) példátlan, országcsonkításban megnyilvánuló nemzetveszejtésre.

Na, mostan a helyzet az, hogy az elnyomást, a megaláztatást darab ideig el lehet viselni, mi több, még túrni is, de van egy pont – eztet mondják úgy ángliusul, hogy „the point of no return”, azaz a pont, ahonnan nincs visszatérés – ahol elszakad a cérna, elpattan a húr, és kész a baj.

Mit gondol a kedves Olvasó, vajon Trianon lesz az Európai Unió sírásója? Vajon Trianon lesz a nagyságos és fényességes Európai Porta végzete?

Vajon mikor gyün el az az idő, amikor már a jó ég tudja hány határrendezés, mesterségesen ki- és átalakított államalakulat-változás után mán csak egy, egyetlen szerencsétlen ország – tudjuk melyik – marad, akinek még nem rendezték a dolgát?! Vajon mikor kapnak a fejükhez majd ugyanilyen hévvel és tárgyilagossággal a britek, a franciák, vagy az amerikaiak, hogy hát „tényleg, gyerekek, ezt elb...tuk! Kéne valamit csinálni, mer’ ez így nem maradhat!”

Márpedig ez bele van kódolva Trianon hosszantartó, a diplomácia jótékony hallgatása és hallgatólagossága által biztosított politikai félhomályába. A nagyhatalmak általi szőnyeg alá söprés lassan évszázados

múltra visszatekinthető „hagyományának” köszönhetően egyre gyakoribb, hogy belebotlunk egy-egy szemétkupacba, s hangosan feljajdulunk, ha ebbéli tevékenységünk közben ne talán tán pofára esünk. Most is ez képződött meg.

Szóval nem kizárt, hogy Trianon lesz a mumus, az elvarratlan szál, amelynek mentén felfeslik majd a fürge ujjak mozgalom keretén belül a szabadkőművesek és még ki tudja kik által ármányos szakszerűséggel (néhol pedig előre gondosan megtervezett szakszerűtlenséggel) szőtt gazdasági-politikai és gazdaságpolitikai összeesküvés anyagi világban manifesztálódott reinkarnációja, melyet ma úgy hívunk, hogy: Európai unió.

Mert hát miért is lennének tagok ebben a szinte mindenkit csak megalázó és kihasználó rabló-kapitalista fináncoligarcha szervezetben a magukra büszke nemzetállamok, amikor virágnyelven közlik velük, hogy ez az egész tulajdonképpen azér’ gyüjt létre, hogy benneteket kifosszunk és gyarmatosítsunk! Csak arra kelletek, hogy szolgálatok nekünk!

Soha nem látott mennyiségű adminisztrációval, előnytelen, életszerűtlen feltételeknek (akkor kapsz pénzt, ha nem termelsz) a tagállamokra erőltetésével (már amelyik olyan hülye, hogy hagyja magát) – ó pardon, rosszul fogalmaztam, ajánlásával

–, valamint KASZF (Kötelezően Ajánlott Szorgalmi Feladat) jelleggel, kvótákkal, direktívákkal, normatívákkal, teljesíthetetlen szabályozókkal mindeközben csendes gyarmatosítási folyamatot zavarnak le az öreg kontinens szegényebbik és szerencsétlenebbik felén.

Érdekes, nekünk valahogy mindig csak az árnyoldal jut ebből a nagyságos és fényességes Európai Portából. Bebocsátattunk ebbe a Gorbacsov által csak „nagyszerű Európai Ház”-ként aposztrofált valamibe a cselédlépcsőn át, el is jutottunk a mosókonyháig, darab idő óta már itt téblábolunk, de nagyon úgy tűnik, hogy itt meg is ragadunk. Még örülhetünk, ha nem dobnak ki bennünket. Lehet, szedelőzködnünk kéne, s inkább magunktól hagyni ott azt a helyet, ahol nem szívesen látnak minket. Valószínűleg jobban járnánk.

Persze ez azért így nem teljesen igaz! Bizonyos tekintetben nagyon is szívesen látott vendégei vagyunk mink az Európai Unióban. Legalábbis a cselédlépcső, a hátsó fertály, a szolgálati bejáró tájékán, hiszen hol is találhatnának még egy akkora balekot, akivel minden következmény nélkül eljátszhatják, hogy 43 milliárd euró spekulatív tőke kamatprofitját 25 milliárd dolláros giganthitel formájában az adófizető polgárral egyenlítsék ki? Sehol.

Csak itt! Csak most! És csak Önöknek! Rendkívüli akció! Csak tessék, csak tessék! Ha megvette, hadd vigye!!!

Már pedig lassan megveszik. Az egész országot. Ha hagyjuk!

Mit gondolsz, te mint egyszerű adófizető barom, miért nem fizethetsz még mindig a stabil kontinensvalutával, az euróval? Hát azért kispofám, mert az nem neked, a szolgának van fenn tartva, hanem uradnak és parancsolódnak, a gyarmattartónak. És a gyarmattartóba a holland, német, brit, francia (s még sokan mások) kisnyugdíjasok, akik nyugdíj- és befektetési alapokban forgatják meg a pénzüket (neki ugyanis van!, ellentétben veled) is beletartoznak! Ha kicsit jobban megy a dolog, fölvásárolnak egy-két magyar falut!

Az örökbecsű klasszikust, Virág elvtársat idézve: „A nemzetközi helyzet pedig egyre fokozódik.”

Egyesek rezzenéstelen arccal törlik bele lábukat a kettésekbe, a nagyságos és fényeséges Európai Porta pedig lapít, mint szar a gazban. Mikor már nem lehet tovább húzni, halasztani, muszáj megszólalni, annyit bír csak kinyögni, hogy ez csupán két ország belügye.

Először a nemzetveszejtés kollektív ármanykodásának következtében előálló évtizedeken át tartó kismizmizés, a gúnyhatáron kívülre rekedtek megaláztatása, most pedig, amikor azt hinnéd, hogy minden rendbe jön, elvégre most már hivatalosan is ránk köszöntött a határok nélküli fene nagy demokrácia, először hanyag eleganciával szemet hunynak a kollektív bűnösséget szalonképesé tévő Benes-i dekrétumok felett, úgy bővítik az „elitklub” tagjainak sorát, most pedig, amikor azt hinnéd, hogy itt a Kánaán, az egyik uniós tagállam első emberével – történetesen éppen a mi első emberünkkel (naná, hogy a miénkkel, ugyan vajon ki máséval) – nemes egyszerűséggel feltörlik a padlót.

Nem kell messzire menni a népi bölcselkedés szintjén, amikor azt mondom, amit az urbánus szubkultúra mélységes mély bugyriába empirikus tapasztalatszerzés céljából alámerítkező szociológus-hallgatók köreiben a dús képzetű nép az efféle situésünök megfelelő verbális érzékeltetésére szokott volt mondani ékesszólási tehetségének prezentálására, hogy aszonyga (és itten 1 autentikus idézet fog következni!): „Ez azé' gáz!

Megbukott az Európai Unió! Minden tekintetben!

Hasznavethetetlen, mihaszna élősködő a nemzetállamok testén! Mindent elvesz, de semmit sem ad! És iszonyú költségekkel jár! Csak újabb és újabb problémákat hoz felszínre az egyre bővülő, s a szintén a nép ajkán

született bölcs mondásnak egyre jobban eleget tévő „közös lónak turós a háta” című konglomerátum, – figyelem, nehéz szó következik, Megyó ezen egyszer már elhasalt – amivé az Unió mára cseperedett.

Mindazonáltal azt gondolom, még nincs minden veszve!

Tudom, hogy menetrend szerint a narancsos ácsingózó párt Soros-pénzen kikapálódott fő hallja kendje ül bele legközelebb a bársonyszékbe, s ez a momentum sokakat egy fáradt legyintésre készítet csupán, mondván, egyik kutya, másik eb, én azért mégis várnék egy cseppet még azzal a fáradt legyintéssel. Ahogy mifelénk mondani szokás, némiképp változhat még annak a képzeletbeli leányzónak a fekvése.

Még annak ellenére is változhat, hogy Orbán elnök úrnál elkötelezettebb euroatlantista politikust még nem nagyon horodott hátán a magyar föld.

De!

Prés alá kerül a Fidesz nemsokára, ha Magyarországon egyáltalán megrendezésre kerülnek 2010-ben az országgyűlési választások. Sajnos ezek elmaradásával polgárháborús helyzetből kifolyólag bizony komolyan számolnunk kell! De legyünk jóindulatúak és mondjuk azt, hogy lesznek választások. Elvégre totálisan rommá lőtt csatatéren senki sem szereti kitűzni a győzelmi lobogót.

No, mármost a helyzet az, hogy a jelenleg még legnagyobb ellenzéki párt egész egyszerűen nem engedheti meg magának, hogy ne induljon meg komolyabb szinteken is az elszámoltatás. Továbbá nem engedheti meg magának, hogy ne álljon a sarkára, mielőtt teljesen eltaposnak minket a szomszédaink. Már ami a külpolitikát illeti. Igaz, darab ideig lehet aszondani a népek, hogy muszáj felvenni újabb hiteleket, mer a komcsik annyira tönkretettek mindent, hogy csak így lehet helyrehozni, de ezt a nép már nem nagyon fogja bekajálni. Legalábbis nem úgy és nem addig, ahogy ők most azt elképzelik.

Valaminek történnie kell! Ráadásul pozitív irányban, mert ez a nép ki van éhezve a sikerekre.

Nyilván Orbán elnök úrnak még csak kósza gondolat formájában sem fordul meg a fejében, hogy Magyarország eltávolodjon, ne adj' Isten, kilépjen az Európai Unióból. De másoknak, az új szereplőknek, a torkos borzot szívás tekintetében most már megalázóba leküldő népek, aki az uniós intézkedéseknek legtöbbször állandó jelleggel kárvallottja, megdélhet, hogy igen! Még az is könnyen előfordulhat, hogy az egyszeri magyar ember aszonyga: itt lenne végre az ideje lerázni magunkról a központilag előírt pénzügyi rabigát. 'Osztt valamelyiknek még

az is eszébe juthat – pláne, ha betévedt Bösztörpusztán a Baranya-Somogy-Tolna megyebokor előadói sátrába, amikor éppen Bene Gábor beszélt arról, hogy ez az egész, ami itten van, úgy semmis, ahogyan van, hogy mégis csak vissza kéne állítani a Szent Koronán alapuló jogrendszert, mellyel egyúttal visszaszerezhetnénk nemzeti függetlenségünket is, az egész hóbelevanc meg átjárható határostul, schengeni egyezményestül, meg tőke szabad áramlásával együtt elmeget a jó bűdös francba!

Még nem tudjuk, hogyan zajlanak majd a továbbiakban az események. Eszkálálódik a dolog, vagy elsimítják diplomáciai berkeken belül? Nem is ez az érdekes. Inkább az, hogy az újonnan behajtottak – igen, szándékosan nem csatlakozókat írtam – miképpen, s legfőképpen milyen gyorsan eszmélnek tömeges méretekből, hogy becsapták őket, s legjobb lesz, ha mihamarább véget vetünk ennek az egésznek. Hazugságon alapul, hiszen ma már világosan látjuk, nem egyenlők az államok, nem vagyunk egyenlők, mint uniós állampolgárok, egy nagy humbug, egy nagy csalás az egész, a százmillió újonnan csatlakoztatott fogyasztó csak arra volt jó, hogy felszívja valahogy a „fenntartható fejlődés” nevű másik gigantikus hazugságnak köszönhetően nyugaton megtermelődött árufelesleget.

Miközben a régi – és most már azt sem mondhatom teljes biztonsággal, hogy minden tekintetben rosszabb unióban (igen, sajnos ezt kell mondanom, és ezen megint mindenkinek el kellene gondolkodnia – az egykori Szovjetunióban fegyverekkel tartották fenn a rendet (a csendet, az igazság hivatalos változatát), ma, ebben az új (szintén „önkéntes”) „társulásban” – azok, akik jó üzletet látnak benne, de csak azok! – pénzügyi rendszeren keresztül végrehajtott modernkori gazdasági gyarmatosítással hajtják Mammon rabigájába Középfölde szabad népeit, ha élhetnek ezzel a csodás képzavarral.

De ne felejtsek el! Semmi sem örök! Pedig a Szovjetunióról is azt hitték.

És most az Európai Unióról is azt hiszik. Öreg hiba!

És ki tudja? Talán már itt jár közöttünk az, aki azért jött közénk, hogy megtegye, amire mi eddig képtelenek voltunk, azaz végre valahára kivegye az első téglát ebből a mára már kiderült, nem is annyira csodálatos Európa-házból.

Csak arra vigyázzunk, hogy amikor majd hangos robajjal összedől, ne temessen minket is maga alá!

Isten áldja Magyarországot!

1 öntudatos pécsi polgár

WWW.JOHAFIFIGYELUNK.HU

911 / kicsit másképp

NIELS HARRIT ÉS A 9/11

A „2000talets Vetenskap” c. svéd alternatív egészségügyi magazin összefoglalója egy szenzációs kutatásról

Niels Harrit tudományos kutató, tudományos érvekkel bizonyítja, hogy az általános kép, amely leginkább jellemezte az eseményeket szeptember 11-én, egy blöff, színlelt összeesküvés. Az elmélet, ami szerint a két repülőgép okozta volna, hogy három felhőkarcoló dőlt romjaiba a World Trade Centernél, egyszerűen nem lehet igaz. Niels Harrit szükségesnek tart egy új, tudományos megközelítést, amihez egy új tanulmány kell, ami az események alapjaira kutat, hogy mi történt, és ki az, aki valójában okozta az egészet. Nem utolsó sorban a WTC-Center katasztrófa bűnbakstratégiájának következménye az lett, hogy az Egyesült Államok, és szövetségesei, valamint Dánia, Harrits hazája, háborút kezdett Afganisztánban. A teljes felelősséget arab terroristákra hártották.

ASSOCIATE PROFESSOR OF CHEMISTRY, KOPPENHÁGAI EGYETEM

Niels Harrit a tudományos világban a kémiai tudományok doktora, docensi beosztásban. A Koppenhágai Egyetemen, a kémia tanszéken dolgozik. Ő az, aki egy amerikai és egy ausztrál kollégájával türelmesen és körültekintően végzett munkával közzétett egy 25 oldalas tudományos jelentést, amely szerint sikerült megállapítani, hogy az épületek romjaiból előbukkant bőséges mennyiségben egy viszonylag újfajta termit, ami legtöbbször két anyag keveréke, általában vas- és alumínium. Ha ez a két anyag együtt van jelen, s ha hevítjük, már 3-400 fokon heves kémiai reakció következik be, ami egy rendkívül nagy hőmennyiséget szabadít fel. A termit régi ismerős, de a vizsgált formája, amit a World Trade Centerben most találtak, finomított, miniatűr alkotóelemekből áll, ezért Harrit nanotermitnek hívja, mivel a részecskék mérete a két anyag esetén sokezerszer kisebb, mint a hagyományos termiteknél.

„A vizsgált porban furcsa piros-szürke pelyheket találtunk, ami nagy mennyiségben volt mindenütt a World Trade Center pusztulásakor. A vizsgálat során többen is mintákat gyűjtöttek a különböző helyszíneken, s azt találták, hogy a kis szürke-vörös pelyhek ott voltak mindenütt. Négyet a minták közül mi alaposabban megvizsgáltunk, s többszörös azonosságot tapasztaltunk. Az egyik mintát egy közelben lakó, egy manhattani vette tíz perccel a második torony összeomlása után, a következő két napra rá, és a negyedik mintát körülbelül egy héttel később. A pelyhek tulajdonságait vizsgálták, részben mikroszkóp segítségével, de skannelektrommikroskopi (SEM), Röntgenspektroszkópia (XEDS) és differenciált skanningskalorimetri módszereket is alkalmaztak.

A vörös anyagszemek vastagsága mintegy 100 nanometers és főleg vasoxidból áll, míg a tiszta alumínium szerkezetileg vékony szeletekből épül fel. Vasoxid és alumínium nagyon jól összekeveredve képezi a piros, sűrű anyagot. Ha begyűjtjük a termit pelyhet, a gyulladás nagyon intenzív, alacsony hővel indul, gyulladási hőmérséklete 430°C, ami messze elmarad a hagyományos termit szokásos öngyulladási hőmérsékleténél. Az óriási hőképződés után tiszta kis vasgolyókat lehetett találni a maradék vörös-szürke pelyhekben. Mi tehát arra a következtetésre jutottunk, hogy a piros része a pelyheknek, amit a porban találtunk, olyan termitmaterial, ami nem reagált a katasztrófa bekövetkezésekor.”

ENORM NAGY PORMENNYISÉG

Hogy magunk gyűjtöttük és vizsgáltuk a port, annak az volt az oka, hogy mindhárom összeomlott épület figyelemreméltó módon nemcsak totálisan tönkereződött, hanem az összeomlás mindhárom esetben megközelítette a szabadesés sebességét, az esés szimmetria szinte százszázalékosan pontos volt, és hatalmas mennyiségű mér-



gező por képződött. Elsősorban a kis piros-szürke pelyhekre fókuszáltuk a vizsgálatot, amik megtalálhatóak voltak az összes mintában az első két torony összeomlása után, vagy a porban, ami egy-két napig befedett mindent. Ezeknek a pelyheknek az aránya nem volt magas, a súlya is

meghatározott, legfeljebb egy ezred. Összességében ez mégis azt jelenti, hogy a hatalmas pormennyiségben ez az anyag több tonnányi lehetett.

A cikkben egy hosszú műszaki leírás következik, többek között elektronmikroszkópia, spektrometriai tartalom-elemzés, amely elsősorban a vörös-szürke-pelyhek réteg-elemzése. A pelyhéméret nagyon változatos. A leghosszabb 0,2 - 3 mm hosszú. A vastagsága is eltérő az egyes rétegek között 10 - 100 mikron.

TERMIT

A szürke rész alumínium (Al), míg a piros rész a rozsdá, elsősorban vas-oxid (Fe₂O₃). Ez együttesen a termit. A további vizsgálatok során megpróbáltuk kikísérletezni, hogy a differenciált hőmennyiségmérő módszerrel meggyulladnak-e ezek a lemezek. A szükséges gyulladási hőmérséklet, 415-435°C – messze alacsonyabb a hagyományos termitétől. Valójában a gyulladás fejlesztett nagy mennyiségű energiát egy nagyon rövid idő alatt. Minden nagyobb pelyhek (kb. 1 mm) által meggyújtott láng után néhány másodperccel egy nagyon forró részecske (partikel) lövődött ki a pelyhekből élénk-narancs színnel.

NANOTERMIT = UFG

Az események időszakában, 2001 szeptember 11 körül, a normál termit a kereskedelemben hozzáférhető, és annak használata ismert. Az új formában a nano-termit, UFG (Ultra Fine Grain = ultrafinom szemcsék) a szabadpiacon nem állt rendelkezésre, de számos tanulmány tárgyát képezte, mivel a szupergyors felmelegedés jellemzője lehet egy hatékony robbanóanyag. A felszabaduló energia mennyisége a nanotermit égésekor természetesen ugyanannyi egységnyi súlyra, mint a hétköznapi termitnél, de egy





robbanásszerűen növekedő reakciónál minden sokkal gyorsabban történik, és ez a reakció lehet 100-szor olyan gyors is, mint az átlagos termitnél.

Ebben a cikkben a szerzők felteszik azt a kérdést is, hogy kell-e kutatni további anyagok jelenlétére is a vizsgálatban, miszerint esetleg kifejlesztettek egy gáz-fázist is, és az az, ami okozhatott egy exploziót, vagy implóziót. Ezt a vizsgálatot mindenképpen el kellett végezni, hogy tisztázza a három épület összeomlásának a körülményeit.

AZ AMERIKAI HADSEREG TANULMÁNYOZTA A NANOTERMITET

A szakirodalom kutatása során azt is megállapították Harrit és kollégái, hogy 2001 áprilisában már megvitatták a nanotermit különböző felhasználási formáit, különösen fontos eleme volt a hő- és nyomásfegyverek fejlesztésének - a munka akkor már mintegy tíz éve tartott. Ezt a vizsgálatot végig kellett folytatni az összes aktuális katonai kutatás és fejlesztés szakterületén, és néhány polgári intézmény tevékenységét illetően is.

A szerzők arra az eredményre jutottak, kimondhatjuk, hogy a piros-szürke részecskék a a World Trade Center katasztrófa nagy mennyiségű porában aktív anyag, érintetlen nanotermit, s ez egy nagyhatásfoku-reaktív pirotechnikai és robbanásveszélyes anyag.

Osszefoglalva.: Active Thermitic Material Discovered in Dust from the 9/11 World Trade Center Catastrophe av Niels Harrit, Jeffrey Farrer, Steven E Jones, Kevin Ryabn, Frank M Legge, Danoel Farnsworth, Gregg Roberts, James R Gourley och Bradley B Larsen. The Open Chemical Physics Journal 2009; 2: 7 – 31

(Open Access) email a szerzőnek: harrit@nano.ku.dk

A teljes cikk elérhető az interneten
www.bentham-open.org/pages



A HIVATALOS ELMÉLET AZ IGAZI ÖSSZEESKÜVÉS-ELMÉLET

Úgy gondoljuk, hogy bár a cikkkel megfelelően óvatos, de a dán televíziós közzététel során Harrit azonnal megkapta a standard kérdést, hogy vajon az összeesküvéselemélet-gyártókhoz tartozik-e ő is.... (A teljes interjú látható You Tuben, hogy olvasóink is vizsgálhassák Harrit kimutatásait)

Niels Harrit válasza a kérdésre világos és pontos. A vizsgálat során meg kellett állapítania, miszerint szükséges lett volna több, mint két légi jármű a három épület lerombolására, mint ahogy az a valóságban történt. A hivatalos elmélet vált most ezzel a nagy összeesküvés-elméletté. Egyszerűen egy új, független vizsgálatot követel, ami minimum meghatározza, ki az, aki tonnaszám helyezte el a hő- és robbanásveszélyes anyagokat a három toronyban.

DÁNIA HADVISELŐ NEMZET LETT AFGANISZTÁNBAN

Amikor az egyik legfontosabb dán újság van nála és mélyinterjúzza Niels Harritot, aki 1945-ben született, Vanloseben, a békés koppenhágai városrészben, ő csak mondja tovább. A World Trade Center pusztulását tekintik ürügyként a háborúra Afganisztánban, mind az amerikai és dán háborúzó erők. És ez megtörténhet anélkül, hogy tudományos alapokon nyugvó bizonyíték lenne arra, hogy az igazi katasztrófa okozója a két repülőgép lett volna. Ezeknél a termitek és további robbanóanyagok jelentősen komolyabb tényezők voltak egy pusztító rombolás létrehozásában.

WORLD TRADE CENTER 11/9

Mivel bizonyos körülmények a World Trade Center körül kevésbé ismertek, így végigfutunk a fontosabb eseményeken.

Még reggel 9,00-kor helyi idő szerint az 1-es számú épületbe, az egyik legnagyobb toronyba belerobban egy repülőgép.

Csak néhány perccel később belerepül a másik azonos méretű, a 2-es számú épületbe is egy repülő.

Egy heves tűz és a füst tör ki az eltalált szinteken, majd rövidesen összeomlik az első, majd a második épület is, ez 10.29.-kor.

Az összeomlás valóban különbözött kicsit attól, ami történni szokott a megtervezett épület-robbantásoknál, amelyeknél egyértelműen lehet látni, hogy kivannak téve a robbanásoknak, és rezegnek, dülöngélnék egyik oldalról a másikra, mielőtt összeomlanak. A két World Trade Center torony nagyon gyorsan zuhant magába. Valószínűsíthető, hogy az acélvázaz épületek, mind a közvetlen acélgerendák a termitek által létrejövő magas hőmérséklet hatására folyékony fázisba jutva, képlékennyé váltak.

HÁROM FELHŐKARCOLÓ DÖLT ROMBA -, DE CSAK KÉT REPÜLŐGÉP VOLT

Délután 17,20-kor a harmadik, a 7-es számú épület is összeomlott. Ez nem volt olyan nagy, mint a két 400 méteres torony, de még mindig lenyűgözően hatalmas, 47 emelet és 186 méter magas. Alapterülete trapézalaku, s olyan nagy, mint egy futballpálya. A „FEMA”, a hivatal, mely feltérképezte, regisztrálta az eseményeket, jelentésében megkísérelte megmagyarázni, hogy a harmadik épület miért omlott össze, anélkül, hogy bármilyen alaposabb vizsgálat történt volna ez ügyben. Ez nem történt meg eddig - hacsak nem fogadja el azt, hogy Nils Harrit jön egy kézenfekvő magyarázat-moddellrel - hogy az 7-es épületet egészen más gyújtotta föl, mint egy repülőgépkatasztrófa. Ezt követően az sem kizárt, hogy a két tornyot is a termitek lobbantották lángra egy újabb és más okból, mint a repülőgépkatasztrófa miatti hőemelkedés.

A DÁN TV LECSAP A TÉMÁRA - MAJD LEKAPCSOL

Amikor felkérték egy riportra a dán televízióba, röviddel a tudományos cikk közzététele után, akkor azt ígérték neki, hogy nyilvánossá teheti a kutatási eredményeit. Általában a legfonto-



sabb hírek ismétlésével visszatérnek több alkalommal is, amikor újra híreket mondanak. Azonban ezt a tudósítást törölték az első bemutatás után. Harrit kapott még egy lehetőséget másnap reggel a „Nyhetsmorgon”-ban (hír-reggel), hogy újra megmagyarázza a megállapításokat, de ezután már teljesen leállították. A dán újságok elnémultak, és a hírügynökségek sem adták tovább. Ezzel szemben a TV-híriport óriási sikert aratott az interneten. Két héttel később már 200 000-en látták, angol nyelvű felírással is. Niels Harrit csaknem belefulladt a hálás mailekbe, melyek méltatták a bátorságát, s hogy valóban egy olyan tudós, aki az igazságot keresi.

De Niels Harrit megérti azokat is, akik nem merik továbbítani az általuk találtak híreket: félnek, mivel a világsajtót, beleértve a nagy újságokat a legtöbb országban ellenőrzik. Ezért úgy látom, írja a svéd szerkesztő, az egészséges szemlélet jelei sokasodnak a fiatalok körében. Ők már nem fogják a nagyobb újságokat megvenni, mert tudják, hogy azok elrejtik a lényeges igazságokat előlük.

Végülis mi adott Niels Harritnak erőt, hogy ebbe a vizsgálatba belefogjon?

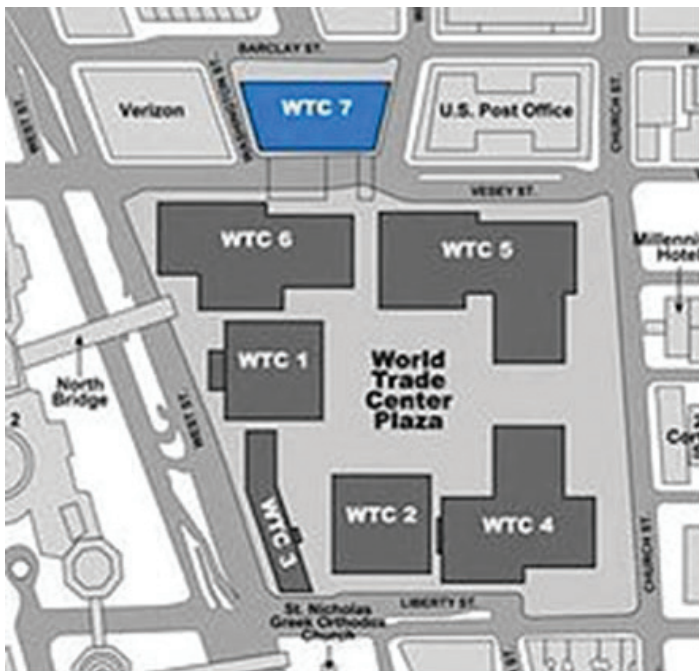
-Egy DVD-t kaptam, amiben láttam, hogy három épület össze-dőlt, de csak két repülőgép volt akcióban eközben. Egyszerűen le-esett az állam, és elkezdtem gondolkodni. Aztán a véletlenül felfedezett, összegyűjtött por a katasztrófa helyszínéről, a parányi - milliméter nagyságu - vörös-szürke szemcsék a vegyész is beindította bennünk.

Hosszú ideig nagyon elfoglalt volt, így csak 2009 áprilisában vezettek lassan az események a kutatásaik sorsdöntő közzétételhez. A kutatás egy idegőrlően aprólékos, türelmet igénylő munka, ahol az ember véletlenül sem engedhet becsúszni egy kis felületességet - mindent amit kutattak, tudniuk kellett megismételni azonos eredménnyel. Maga a publikálás előtt egy 14 oldalas levélben kritikus kollégák firtatták a legeludogottabb kis részleteket is, ami Niels sze-

rint nagyon segítette a tudományos standardot, színvonalat. Ez egy további két és félhónapos idegölő küzdelmet és részletekbe menő sokszoros kontrollt jelentett a közzététel előtt.

A VÁLASZTOTT FOLYÓIRAT

Akkor többféle okból is úgy döntött, hogy egy kisebb, viszonylag új és kevésbé ismert tudományos folyóiratot keres meg a tanulmánnyal. Itt adott volt a lehetőség, hogy adott terjedelemben - közel 25 oldal -, részletesen tisztázhatja, s valóban tudományos oldalról közelítse meg a kérdést. Sőt, a folyóiratnak egy további előnyös



oldala is van: Open Access = a szabad hozzáférés. Bárki elolvashatja az egész cikket az internetről. Sőt, a továbbiakban mi, a szerkesztőség képviseljük a szerzői jogokat.

Most Niels Harrit várja a politikai következményeket is, amit a cikk okozhat. Tehát egyértelműen kimutatható, hogy valakik elhelyezték a nanotermitát a World Trade Center három épületében, s ez volt a fő felelőse az egész katasztrófának - repülő berobbanása a két toronyra csak egy színházi elterelő manőver a nyilvánosság felé. Mindezeknek két fő célja van: korlátozni a demokratikus jogokat és eleve a szabadságot az USA-ban, katonai szempontból ürügyet teremteni a háborúkezdésre a muzulmán területek ellen - ebben az esetben kezdetnek Afganisztán lett a hadszíntér, amit Irak, és az irán elleni előkészületek követtek.

Mi azt reméljük, hogy Niels Harrit munkája megkapja azt a figyelmet, amit érdemel, és hogy a összeesküvők lelepleződnek. Akkor talán Niels Harrit és kollégái munkája egy kitüntetésre érdemesítené őket: ha nem a kémiai, - de a Béke-Nobel-díjra.

Víg István, Malmö

VALÓJÁBAN KI IRÁNYÍTJA MAGYARORSZÁGOT?

„Ezt a gyilkos folyamatot azonnal le kell állítani!”

A szegénység, a társadalmi leszakadás, illetve a munkanélküliség növekedését jósolja a jövő évi költségvetés kapcsán Csath Magdolna. A közgazdász szerint jól érezhető az IMF szellemisége az intézkedésekben. Úgy tűnik, Bajnai az ellenkezőjét teszi annak, mint amit Londonban mondott. Az IMF kívánalmainak megfelelően épül fel a jövő évi költségvetés. A Nemzetközi Valutaalapnak (IMF) „főhadiszállása” van Magyarországon. Mintha nem is a kormány, hanem a valutaalap irányítaná az országot.

AMIT MINDENKINEK ISMERNI KELL!

Hazánk történelmének, jelenlegi gazdasági és etnikai helyzetének dokumentumai, elemzések, videók, tények, értékelések és a világpolitika hatásainak megértéséhez próbálom az alább felsorolt linkeken elérhető információkkal, a jelenlegi helyzet könnyebb megértésében segíteni! Izrael Európai és magyarországi betelepítései, valamint Izrael véleménye, népiértései:

- http://dbiaci.hu/igazsag/RETURN/Hunt_down_88.htm
- <http://www.hazankert.com/05apr4.html>
- <http://www.freepress-freespeech.com/holhome/konyvek/bolcs1.htm#r03>
- <http://www.origo.hu/nagyvilag/20040312tobb2.html>
- <http://www.israelshamir.net/Hungarian/Hungarian.htm>
- <http://barikad.hu/node/7655>
- <http://www.nibiru.hu/moiz.htm>
- http://www.hazankert.com/200805_cion-naci-fajvedelem.html

Pártjaink és hazaárulásuk:

- <http://jovonk.info/2009/09/05/aktualis-helyzetkep>
- <http://www.szeszak.hu/Ellenallas/Konyvtar/Tennivalok/Koldokzinor.htm>
- <http://www.hazankert.com/paktum.html>
- <http://www.youtube.com/watch?v=R5XyHxxX7HM>
- <http://www.fusz.hu/index.php?op=full&q=7773>

Alkotmányos jogaink:

- <http://www.jogiforum.hu/torvenytar/tv/1994/XXXIV>
- Történelmünk alapjai:
- <http://magyartortenelemilexikon.songofwhitefalcons.com/news.php>
- <http://www.nemzetihirhalo.hu/index.php?lap=video&v=347&kat=13>
- <http://www.magyarhitek.hu/index.php?mod=article&cat=tudomany&article=740>
- <http://www.magyarhon.eu/mozi/ertekeink/index.html>
- http://torsalqvist.freeblog.hu/archives/2009/07/02/Vilagszenzacio/#_4161875
- http://vilagbiztonsag.hu/index_files/Page11886.htm

Politikai és gazdasági bűncselekmények:

- <http://olajos.nolblog.hu/>
- <http://www.nbh.hu/bmenu6olaj.htm>

Világellenségek, az igazi terroristák:

- http://209.85.129.132/search?q=cache:J_S1MLXepy0J:www.php.isn.ethz.ch/news/mediadesk/documents/ANATOtirkoshadseregei.pdf+gladio&cd=9&hl=hu&ct=clnk&gl=hu&lr=lang_hu
- <http://www.empiriimagazin.com/Jelenido/Pokoltuz%20%20Raketakkal.htm>
- <http://www.szeszak.hu/Comment/Kommentarok/Ket%20felkegyelmu.htm>

Hasznos videók:

- <http://www.utolag.com/Drabik.htm>
- http://www.yv.hu/play_a_video.html?autostartvideoplaying=true&uploadedfileidhash=315dc59fed8f545a2f08b47d4388f7d8
- <http://tdyweb.wbteam.com/Utolag.php>

Információs alapadatok, archívumok:

- <http://www.lakatospal.hu/>
- <http://kgbdocuments.eu/>

A Bilderberg Group (az USA és az EU tényleges gazdái) népiértései:

- <http://www.prisonplanet.com/georgia-guidestones-vandalized.html>
- http://tudos.virtus.hu/?id=detailed_article&aid=66610

Auswitz-i statisztika, avagy a holokauszt Szovjet Irattárának mikrofilmjei:

- http://hu.metapedia.org/wiki/Auschwitzi_statisztika

A lista folyamatosan bővül, a jelenlegi csak egy kis ízelítő kezdetnek!

Forrás: Tulok (postaimre.com)

A megmondóemberek

„Nem az számít, hogy mit mondanak, hanem az, hogy ki mondja!”

A „megmondóemberek” már közöttünk élnek. Mindenhol velük találkozunk.

Lassan már csak velük.

Teljesen az az érzésem, mintha az önálló egészséges vélemény, felháborodás és az élet eseményeinek mérlegelése, megítélése, feldolgozása nélkülük már nem is lenne lehetséges.

A megmondóemberek életünk részeivé váltak, bekúsznak a gondolataink közé, és akit szimpatikusnak találunk, hallunk a rádióban vagy látunk a tévében, annak véleményét elfogadjuk és már hiszünk is neki.

Ők az arcukat, a személyiségüket adják ezért. Van képük hozzá...

A média érti a módját, hogy milyen kerekte között fogadtatható el valaki, ilyenkor elég egy pillanatra bevágott szentimentális kép, esemény, és mi máris tudunkon kívül befolyásolva vagyunk.

Régebben előfordult, hogy én is alanya voltam ennek. Csak a főszerkesztő elvárása szerint, annak parancsára cselekedett a vágó, úgy alakítva az anyagot és a zenét, hogy az megfeleljen.

A téma szinte mellékes volt. Ártani vagy használni, a cél ez volt. Valakiknek.

A második világháború alatt, a moszkvai Zsidó Kongresszuson hangzott el az a felszólítás, amely adakozásra szólította fel a világ zsidóságát: az egységes fellépésre és harcra az emberiség ellen! (Nem tévedés!)

Ezt a mártírhálalt halt kiváló magyar író és szabadságharcos, Bosnyák Zoltán meg is írta „Harc a zsidó veszély ellen” című munkájában, amelyért gyakorlatilag az életével fizetett.

Börtönbe vetése és megkínzása után rávették arra, hogy vonja vissza megállapításait és dolgozza át könyvét, az életéért cserében. Amikor ezt megtette, egy hajnalon kirángatták a cellájából és felakasztották... Ő is csak egy áldozat volt azok közül, akik hittek a megmondóembereknek...

A sztálini időkben a zsidók rendkívüli hatalommal és sérthetetlenséggel rendelkeztek. Élet és halál urai voltak, ha csak rámutattak valakire, aki nem tetszett nekik, annak a sorsa meg volt pecsételve. Kötél, golyó vagy enyhébb esetben Szibéria... És ők gyakran mutogattak és sértődtek meg szinte mindenben, amikor simán nem vehették el azt, ami megtehető nekik. Földet, birtokot, nőt, hírnevet, bármit.

Sztálin úgy hívta a Cseka, a politikai titkosrendőrség tagjait, hogy ők a „lélek mérnökei”. Természetesen a mi lelkünkön volt szó, mert azzal ők nem rendelkeztek, csak eljátszották azt, ha bajba kerültek – lelketlenül.

Tehát ezek a „lélek mérnökei” most már közöttünk élnek és leszármazottaik, a megmondóemberek pedig tovább finomították a vére menő játékot, amit most már úgy is hívhatnánk: a halálig tartó félrevezetés.

„Nem az számít, hogy ki mondja, hanem az, hogy mit mondanak!”

Ez a megmondóemberek filozófiája. Nem nagy változtatásnak tűnik, de ebben benne van a lényeg.

Először is a legfontosabb, hogy ne is nézzük, hogy ki mondja, mert még véletlenül felismernénk, hogy kivel is van dolgunk valójában és ez érzékenyen érinti a megmondóemberek személyiségét.

Másodszor arra a hírre, eseményre irányítja alaplól a figyelmünket, amivel becsapni és félrevezetni akar, mert az egészen biztosan nem a mi érdekeinket képviseli, mert akkor azzal a személyiséggel is felvállalná, ergó, előre megfontoltan hazudik nekünk.

A megmondóember mindig készséges, előzékeny, jópofa és udvarias. Ez mind kelleke a játéknak, a megnyerésünknek. Szinte helyettünk gondolkodik és látszólag cselekszik is, mintegy felvállalva terhünket, mert ő valójában egy „hazafi” és szívügye ami velünk történik.

Naprakész információi és hírei vannak, amelyek ugyan egy kicsit mások, mint amit elsőre gondolnánk, de ránkacsintva elmagyarázza azt, hogy ez bizony félrevezető, mert a lényeg az, amit ő mond. Megcáfolhatatlanul.

Ellentmondást nem tűrően „tesz minket sínrre” és a végén még talán hálásak is vagyunk neki.

A megmondóember mindenütt ott van. Pártokban, szövetségekben és gyűléseken. Amint van egy tíz-húsz fős összejövetel, ott már gyökeret ereszt és véleményt formál, formáltat. Ő a hangadó és irányító.

Sokan nem ismerik fel a megmondóembert és ezt ő ki is használja. Ránézésre csak nagyjából, viselkedésre és stílusra csak később tűnik elő az álarc mögül: ő a belső ellenség!

Már ő tart előadást a Magyarok Házában a magyarságról, szerepelget Szárítópusztán és ő tart beszédet Bösztörpusztán is... ő a „magyarulbeszélő” (de nem érző...) megmondóember!

A zsidó most magyar akar lenni! Nagyon, hiszen új arcot kell felvennie az új hazában! Magyarosat!

A megmondóemberek kutatják velünk magyarságunkat, vallásunkat és terelgetnek minket nagy kilátástalanságunkban a homályos jövő felé. Biztatnak minket, hogy

a magyar jó ember, mindenkinek mindent megbocsájt, hogy az Isten közel, Ő majd mindent elrendez, csak mi ne tegyünk smmit – és ez a lényeg!

A legfontosabb, hogy mi ne tegyünk semmit!

Mert abból baj lehet... nekik!

Egyszerűen ez a mi dolgunk! A reménykedésen kívül semmi! Majd tesznek ők, ne kockáztassuk értékes életünket, mert miránk még „hatalmas dolgok várnak”... még a szánk is tátva marad – az üvöltéstől!

Megfűszerezve ezt egy kis misztikus halandzsával, magyaros őstörténettel, látomásokkal és hitgyűlis praktikákkal. Nem árt persze egy kis lexikális tudás sem, mert így van hitele a dolognak.

A zsidó és a cigány a történelem folyamán mindig kéz a kézben járt. A nyers, kapzsi zsidó stílus egy kis „mediterrán” cigányos „melegséggel” keverve mindig legyőzhetően párost alkotott.

Most is megfigyelhetjük ezt mindenfelé és ennek minden jelét az együttműködésükben

A megmondóemberek mindenütt ott vannak és terelgetik a beszélgetésünket abba a mederbe, ami számukra a legmegfelelőbb és nekünk a legkárosabb.

Többnyire ebbe minden belefér, csak a tett nem – az erőszakos és felesleges.

Áldemokratikus szölamok, törvényesség, meg minden egyéb, de főleg annak a fránya és idejétmúlt dolognak az elvetése, amit úgy hívnak, hogy harc a létért! Az különösen undorító!

Ezt nem szabad, ez csúnya és főleg nem demokratikus, sorolhatnám napestig az indokokat.

A falkacsáló hitvány tolvaj, csak egyet nem szeret és nem is tud: harcolni, ha az ellenfél tisztán lát.

Terrorizálni, gyilkolni és lopni, csalni és rabolni úgy a legkönnyebb, ha az áldozat „le van beszélve” arról a jogáról, hogy védekezni merészellen!

A megmondóemberek közöttünk vannak és büntetlenül rágják be magukat az agyunkba. Liberális és demokratikus maszlagjuk eldugaszol minden egészséges gondolatot és cselekedetet!

Figyelem az okosnak tűnő nemzeti oldal szereplőit, és döbbsentem látom és olvasom nyilatkozataikat, amelyek összefogásra bizdítanak minket a megmondóemberek gyűlevész társulatával és keverék célkitűzéseivel.

„Nem az számít, hogy mit mondanak, hanem az, hogy ki mondja!”

Maradjunk ebben!

Az embertől lesz hiteles valami, vagy nem hiteles, amikor rájöttünk arra, hogy hazudott, immár többször is!

A tömeg, a nép, amikor valamilyen eszme alá besorol, óhatatlanul a vezért emeli és hozzá döntési pozícióba.

Amennyiben ez hitvány, jellemtelen gazember, akkor az általa képviselt ügy is azzá válik és büntárrá azok is, akik ezt elősegítették... természetesen egységből!

Nézzük meg eddigi történelmünket. Hány jó és nemes cél ért csúfos véget amiatt, hogy bizalmunkat hitvány emberekre pazaroltuk!

Az óvodásokat az különbözteti meg a felnőtt emberektől, hogy tudatlanul és agyatlanul követik azt, aki elől megy! Ehhez nem kell pszichológusnak vagy lélekbúvár professzornak lenni! Ehhez csak gondolkodni kellene!

(Olykor még a pszichológusoknak is...)

A megmondóemberek pedig pontosan erre akarnak minket ösztönözni, agyonbeszélni és a részletekbe belezavarni, felhasználva a média minden eszközét, a hallgatást is. Most azzal tesznek egyes embereket hitelessé, ha hallgatnak róluk...próbálnak a mi fejünkkel gondolkodni.

A belső ellenség a legrosszabb. Neki mondjuk el bánatunkat, igazságtalanságunk történetét és sorsunkat.

Ő végighallgatja, látszólag megvizsgálja, majd kiértékeli azt saját maga számára és a mi kárunkra!

Miért történhet ez? Mert nem ismerjük fel a belső ellenséget, a megmondóembert, a zsidó-cigány hazugságpárost, a média sunyi terjeszkedését és a saját butaságunkat, ítéltéképességünk elvesztését...

Ezt tették velünk a „lélek mérnökei”, a megmondóemberek a zsidóértékrend abnormalis átvételével, ami lassan világunk pusztulását fogja okozni.

Megjegyzem, hogy minden álszent és cinikus félretájékoztató ellenére éveink megvannak számlálva...már nem sok van hátra. Nem beszélhetnek róla, mert a pénz, az isteni pénz(világ) összeomlana. Mert a pénz: Isten!

Hatalmas emberi, földtani és kozmikus események küszöbén állunk, szó szerint túl már a huszonegyedik órán.

A megmondóemberek hada meg csak hazudik és hazudik, mintha az életük és je-

len világunk örökké tartana. Összefogásra bíztatnak minket, olyan emberekre és megtevesztő tömörülésekre való hivatkozással, amelyeknek vezetőit pontosan ők kreálták nekünk.

Időhúzásra, cselekvéspótlásra és nemzethalálra!

Az emberek mára már végzetesen elkeveredtek. Elhitték azt, hogy ember és ember között nincs különbség, és ezt pontosan azok tanították nekünk, akik teljesen tisztában vannak azzal, hogy bizony ezek a különbségek akkorák, hogy az egész földi civilizáció is belebukhat!

Nézem a honlapokat és figyelem a cikkeket.

Figyelem a cikkeket író embereket is.

Figyelem – ha van – a fényképüket is.

Az arc, a jellegzetességek és az írói stílus néha árulkodó.

Nem kell sok idő és felismerhető a megbúvó megmondóember!

Az „intelligens és okos, művelt” megmondóember, a sikeres közéleti személy, a tudós, a szakteknély.

Lehetne sorolni, mert ugyan milyen ember lehet ma sikeres, aki valóban kiállt a nemzeti ügyért?

Véletlenül nem vették észre?

Véletlenül elismerték?

Véletlenül világhírű lett?

Véletlenül előléptették?

Nem, ilyen véletlenek nincsenek!

Ez a tipikus megmondóemberi karrier, mert ez a jutalma azért, mert jól hazudott nekünk és ártott!

A megmondóember az mindig zsidó, de legalábbis idegenszívú, marannus, ál(bér)zsidó.

Mert zsidóügyet képvisel, zsidópénzért, zsidóérdekből és zsidóként is gondolkodik, de most ő az igazi magyar!

Keressd az embert! Mert sokan bizony nem azok, csak emberszerűek!

Ők a megmondóemberek, a „lélek mérnökei”, úton az elállatiasodott világ felé, egy kőhajításnyira a birkaként vonuló magyar juhnyáj pusztai jurtái felé, ahol a nagyhangú hordószonok a magyar egységről prédikál, miközben a megmondóemberek pántlikás, címeres magyaros gúnyában csalogatják be őket abba a karámba, ahonnan csak egy út vezet kifelé: a vágóhídra!

Shalom Cionhunok!

Lehet bármilyen hírnök vagy postás, aki arra buzdít, hogy az egységre való tekintettel álljunk az ilyen ember zászlója alá, az pontosan azt cselekszi meg, amit a megmondóemberek akarnak! Ellehetetleníteni...

Amennyiben ezt a híres imrészi postás tenné – akit barátomnak és bajtársamnak is tekintek – és címeres hitelesítő elismervényét nyomtatná is erre rá, akkor azt kell, hogy mondjam, ne tegye! Nem kell mindenáron az egység!

Ne tegye, mert egységre való hivatkozással magát is hiteltelenné teszi, ahelyett, hogy „jobbán” körülnézne, keresve azokat az áruzó szalakat és jeleket, amelyek felfedik előtte az ellenséges és sunyi tényeket a szövetség célja, létrehozása és felépítése kapcsán!

Ha egy felépítés nyitott, akkor az már átjárható...mint eddig és nem jó semmire, csak megfigyelésre és árulásra. A cél pedig olyan világos, hogy az csak a megfélemlítettek, az átállítottak és az egységben vakon bízóknak látják: „hamis vezér alá gyűjteni a maradék nemzeti erőt és megfojtani a nemzeti ellenállás még cselekedni akaró tagjait, elárulva azok hitét, bizalmát és jövőjét.”

Mert nem az egység a fontos, hanem a tisztán látható és megérthető cél, aminek a következménye (!) az egység!

A magyarság mindig az erkölcsöt, a becsületet és a hősiességet képviselte. Ezt soha nem bocsájtották meg nekünk „Atilla, az Isten Ostora” óta. Egy élhető, humánus színvonalat képviseltünk, mostanáig a világban.

Nem az a rossz hír, amit a postás hoz, hanem amit képvisel...mert ahhoz már hozzáadja a személyiségét is!

„Nem az számít, hogy mit mondanak, hanem az, hogy ki mondja!”

Figyeljük mindig a személyt!

„Keressd meg körzeti megmondóemberét, tolvaj polgármesterét és gyógyszerészét az Önnök beadott maszlag mellékhatásainak megismerése végett...” – és nyugodjon békében!

Ugyanis most már ez a tét, ha még nem mondta volna be kedvenc parasztkívó tévécsatornája...

És ne tegyen semmit. Isten azért van, hogy mindent elrendezzen...de mi van akkor, ha már Ő is zsidó?!

Bajtársi üdvözléssel: Gyula

Forrás: postaimre.com

A plebs-szé válás folyamata

Először is nézzük a latin „plebs” lexikális jelentéseit!

1. tört. politikai jogokkal kezdetben nem rendelkező, de szabad lakosság az ókori Rómában; 2. köznép; 3. pejor. csöcselék.

Orbán Viktor Vendégeknyvében fórumozva emlegették így – a volt miniszterelnök feltétlen hívei – azokat, akik újra és újra visszavazavazták a hatalomba a magukat szoc.liberalisnak hazudó politikusokat.

A nevezetes Vendégeknyvben kénytelen voltam védelmembe venni ezen széles népréteget, mert önhibáján kívül lett olyan, amilyen!!!

Vagyis: a mai, XXI. századi Magyarországon a plebs olyan, joggal fölruházott, modern rabszolga, aki képtelen a jogaival – a saját jól belátható érdekében – élni! Ugyanakkor, fizikai értelemben, élhet szavazati joggal.

Csakhogy olyan hatalomra ruházhatja egész nemzetünk sorsát, amelyik nem él, hanem visszaél ezen hatalommal. Mint ahogy ez be is következett a 2002-es, majd a 2006-os választásokon! És, milyen érdekes, hogy az ez ellen a hazug hatalom ellen tüntetőket meg a világ leghazugabb miniszterelnöke nevezte „csőcselék”-nek.

Nos, kik is a plebs-ek és kiket vádolnak a csőcselék kifejezéssel.

A plebs-szé válás folyamatáról írtam mostanáig, minden létező műfajban. De a legpontosabban, legolvasmányosabban a „társadalmi néprajz” (USA-ban antropológia, Angliában szociális antropológia) néven ismert műfajban tudom a társadalmi élet minden jelenségét leírni.

Az, hogy ott tartunk, ahol és annyira általánossá vált és oly széles néprétegre kiterjedt a „plebs”-ség, azért foglalkoztat a probléma oly nagyon.

A történelemben vissza kell mennünk ahhoz a korhoz, amikor már rangja volt annak, ha valaki magyar polgárként – a hatalom által is – megbecsült tagja volt a magyar nemzetnek. Igen, a két világháború közötti korszakra gondolok, amikor a szüleim korosztálya – többnyire paraszt (kulák) származású fiatalok elindultak a városokba szakmát tanulni. Majd, mint mesteremberek visszamentek a falujukba, ahol üzletet, kis műhelyt nyitva – hasznosíthatták a megszerzett szakmai tudásukat.

Csakhogy a proletárdiktatúra nevében a nagyszüleinket belekényserítették a TSZ-ekbe, a szüleinket, pedig beteretelték a gyárakba.

A gyerekeik, az 1945 után születettek, pedig úgy nőttek föl, hogy csak azt látták, hogy „paraszt”, vagy „melós a fater, meg a mutter”.

És, amiért ez a nemzedék úgy nőtt föl, hogy a megmásított történelmünkkel, tehát: hazugságokkal igyekeztek teletömni a fejüket, fejünket, elveszítették – ha volt is valamennyi – identitásukat! A gyerekeikről nem is beszélve!

Őket már a globális szabadosság és anyagiasság szellemében találta a bal-liberális médiaforradalom... az agymosás, butítás...

A másik réteg, amelyiket eleve proletár státuszban talált a bolsevizmust ránk szabadító kommunista politikai elit – kiemelve őket a „termelésből” – vagy valóban tudtak élni a hirtelenjött lehetőséggel és továbbtanulhattak (de, mit? és hogyan?, hiszen mindent átrítak a kommunista demagógiával) lakást kaphattak, családot alapíthattak, vagyis, szolid egzisztenciát teremthettek. Aki meg annyira menthetetlen volt, megmaradt (lumpen) prolinak.

Ehhez a réteghez jött az én nemzedékem az identitás nélküli, vágott-virág gyökértelen nemzedék az önpusztító, lepusztulási életvitelével. Ennek a korosztálynak úgy kellett volna az ismeretek sokasága, hogy tudjon (rendszert) váltani szocializálódva a polgári értékrend mentén, mint éhezőnek egy falat kenyér.

Ehhez szerettem volna megnyerni a rendszerváltoztató politikusokat.

Ezért is kezdtem beírni OV vendégkönyvébe írásaimat. De az lett a vége, hogy lebolszítak és kiköveztek onnan.

Személy szerint is fáj, de az még jobban, hogy velem együtt lejáratódott az az eszmeiség is, amit képviselek...

Mit is „képviselek” tulajdonképpen?

Először is azt tartom, hogy a legnagyobb történelmi igazságtalanság az én nemzedékemet és utódainkat érte tömegesen!

Mert mi történt velünk valójában? Miért neveznek bennünket kompetensék jobbról plebs-nek, balról, meg csőcseléknek?

Tisztesleges ez akkor, amikor az 1990-es első szabadnak nevezett választásokkal törvényhozó helyzetbe került rendszerváltoztató pártok képviselői – ahelyett, hogy a népet lehetőségek sorával

felemelkedésre biztatták volna – a saját, régi családi címeik, rangjuk visszaszerzésével és fizetések meghatározásával, későbbiekben felemelésével voltak elfoglalva?

Pedig, nemcsak a népet kellett volna felemelni, hanem a családokat és az azt alkotó egyes személyeket. Ehhez bizony legalább az első időszakban családterápiára lett volna szükség!

Arról nem is beszélve, hogy ez a réteg sem ismereti- sem kapcsolati- sem anyagi tőkével nem rendelkezett. És, bizony, az erkölcsi és anyagi kárpótlásból is kimaradt, mert fogalma nem volt arról, hogy az neki járt volna!!!

Ezért beszélhetünk napjainkban arról joggal: ez a kárpótlásnak nevezett valami bizony kimeríti a sikkasztás bűnelkövetés fogalmát. Mert ebből a kárpótlásból kimaradtak az 1945 után kisemmizettek és utódaik!!!

Ezért vettem és veszem védelmembe a plebs-et. Mert abban, hogy ilyen széles népréteg plebs-szé, vagyis „csőcselékké” vált, a mindenkori értelmiségiek is felelősek.

Akik a plebs kifejezést pejorativ értelemben használják Magyarországon több, mint 2,5 milliónyi szavazópolgárára - akarva, akaratlanul hozzájárultak ahhoz, hogy ezek az emberek mostanra ilyen rettenetes tudati szinten tengődjenek közös hazánkban.

Mindenki figyelmébe ajánlom az emigráns magyarság egzisztencia-teremtési készségét! Sok olyan amerikai magyart ismerek, aki kint a 0-ról, szó szerint a semmiből vagyona tett szert az okos eszével, szorgalmával, vele-született kreativitásával, tehetségével, életrevalóságával.

Na, ők jöttek haza elsőként a rendszerváltozásban és láss csodát: amibe itthon belevágtak, abba sorra belebuktak! Ismerek olyant, aki már másodszor jött vissza, mert nem tud beletörődni, hogy a házában csak tönkremenni lehet!!!

Azért ez is jelent ám valamit!!!

Száz szónak is egy a vége: ezek a magyar testvéreink azért sikeresek nyugaton, mert ott már eljutottak a közgondolkodásban odáig, hogy: **„Nem az számít, hogy mit tanultál, mit dolgozol, hanem, hogy milyen ember vagy!”** (Lesz ez még így sem! c. amerikai film író-főhőse mondta ezt a filmbéli boldogtalan szomszédjának, aki nek bizonyítási kényszere volt...)

Ahhoz kellene a társadalmi feltételek, hogy a magyar néphez tartozó egyének méltók lehessenek régi jó hírűkhöz!

Ehhez olyan iskolákra – a felnőttképzés keretén belül – van szükség, ahol a plebs-hez tartozók is megszerezhetik azon ismereti tőkájukat, amit évtizedekig a hatalmat gyakorlók kisajátítottak maguknak!

Szükség lesz még olyan kisvállalkozás-barát programokra, melyek induló, anyagi tőkéhez juttatják az arra hajlandóságot mutató szakmunkásokat.!

Olyan közgondolkodásra is szükség lenne, amelyikben a példaképek élenjárnak emberséggel és az önállóság felelősségével megvalósított életükkel.

Akkor, ha ennek meglesznek a hatalom által megteremtett feltételei, és aki ennek ellenére sem képes felemelkedni, hanem ragaszkodik ahhoz, amit megszokott a szocializmusban: hogy „mert kicsi lenni” – nos arra majd lehet mondani, hogy „plebs”. De bennük is tisztelni kell az Embert még akkor is, ha ez oly nagyon nehezebbre esik az úrhatnám polgárnak, vagy az úrgazdag burzsujoknak! Pontosabban, tőlük járna csak igazán a tisztelet, hiszen az ő, vagyis a plebs áldozata árán gazdagodhattak meg!!!

Bp. 2008. január 27.

Bóna Mária Ilona

VALÓJÁBAN KI IRÁNYÍTJA MAGYARORSZÁGOT?

A kormányzat újabb pénzekkel akarja támogatni a bankokat, miközben egyáltalán nincsenek rossz helyzetben, az emberek életlehetőségeit viszont megszorításokkal rontják. A vártnál rosszabbak a növekedési adatok, ám ez nem új jelenség, mivel „nem szakmai alapon készítik a prognózisokat”. Elmarad a gazdasági élénkítés, egyre több cég megy tönkre, egyre kevesebb adó és járulékos folyik be az államkasszába.



A sertésinfluenza oltással csempészik beléd a chippet

Eljött az Antikrisztus kora. Vajon beteljesedik?

Helmut Pilhar: Tegnap, 2009. augusztus 27-én tartottam Badenben Bécs mellett egy előadást az Új Medicináról.

Feleséggel együtt 40-en voltunk. Az azt követő beszélgetés során szóba került a sertésinfluenza, amikor felállt egy hölgy és a következőket mondta el:

Egyik barátnője egy bécsi gyógyszergyártó cégnél dolgozik, aki azt mesélte neki, hogy a sertésinfluenza injekciókban valóban el van helyezve egy nano-részecske, mely szabad szemmel nem látható, de 12-szeres nagyítással már igencsak. Már egy játékmikroszkóppal megnézhetjük.

A gyógyszergyár alkalmazottainak már elmagyarázták, hogy a nano-részecske a szervezetben a beültetés után úgy működik, mint egy számítógép merevlemeze és ezen minden lehetséges adatot tárolni lehet. Ezáltal a későbbiekben nem lesz szükség személyi igazolványra és hitel- és egyéb kártyákra. Állítólag ezzel az intézkedéssel akarják a pontos népszámlálást megkönnyíteni, ill. az újszülötteket akarják megvédeni. Azt gyanítják ugyanis, hogy sok anya a titokban szült újszülött gyermekét egyszerűen „eldobja”.

A hölgy továbbá elmesélte, hogy ő is az egészségügyben dolgozik. Van egy ügyvédje,

aki az ő betege volt és megkérdezte tőle, hogyan lehet majd megszabadulni ettől a chiptől. Azt válaszolta, tud a tervezett chipről, mert ugyebár a társadalom felső rétege természetesen tud erről. Ebben az évben tervezik beoltani az embereket kényszer nélkül, saját akaratukból. Ha csak kevesen jelentkeznek ebben az évben, jövőre kötelező oltásként vezetik majd be. Kivételt képeznek majd bizonyos embercsoportok, mint pld. a rendőrség, kórházi személyzet, politikusok, stb. Ő mint ügyvéd el tudja majd intézni, hogy ne oltás be, de a lakosság nagyobbik részének nem lesz menekvése az oltás elől.

Ing. Helmut Pilhar

RIZS-SZEM

Egy, a sertésinfluenza oltást gyártó cég munkatársának kijelentése alapján a legrosszabb félelmeink válnak valóra. Igazság szerint nem egy nevetséges sertésinfluenzáról van szó, hanem egy általános chipbeültetésről, mely segítségével az egész emberiséget akarják kontroll alá helyezni. Kétféle injekciót gyártanak majd. Az egész szörnyen hangzik, de az egyik hegyében a chip, benne az oltóanyag-méreg a széles tömeg számára, a másik üres lesz a kiválasztottak számára. Álmainkban nem tudunk volna elképzelni egy ilyen aljas tervet. Dr. Hamer (GNM – Germanische Neue Medizin – www.ujmedicina.hu) már 2007-ben figyelmeztetett bennünket bizonyos emberek terveiről. Ezért nagyon legyetek résen és védjétek meg magukat!

Dr. Geerd Hamer és Helmut Pilhar 2009. augusztus 26-i levele:

Amerikában kötelezővé teszik a sertésinfluenza elleni oltást. Aki ezt megtagadja, 1000 dolláros pénzbírságra és 30 napos elzárásra, vagy akár koncentrációs táborba deportálásra is számíthat.

<http://thebirdflupandemic.com/archives/1000-per-day-fine-and-30-days-in-jail-for-refusing-thewine-flu-vaccine-in-massachusetts>

Jól hallották, a haláloltást megtagadók állami bűnt követnek el és ezek az emberek nem egy egyszerű börtönbe kerülnek, hanem a már részükre előkészített speciális koncentrációs táborokba, melyekből több százat állítottak fel Amerikában országszerte. (<http://info.kopp-verlag.de/news/amerikanische-konzentrationslager-fertig-und-einsatzbereit.html>)

Ezekből a táborokból csak úgy engedik ki őket, ha alávetik magukat az oltásnak, és hagyják beültetni magukba a chipet. Alighogy kikerülnek, a halálchip által szabad prédává válnak. A koncentrációs táborokból kikerült emberek „véletlenül” hullanak majd, mint a legyek.

A világdiktatúrával ellenkező egyéneknek a halálchip segítségével egy órán belül ki lehet majd kapcsolni. Az utóbbi 28 éve ezt teszik a kemóval és morfiummal, ezért bojkottálják az Új Medicinát.

Így a Földön 2,5 milliárd embert sikerült már eltenni láb alól. A halálchippel ez természetesen sokkal egyszerűbb és gyorsabb lesz. Nem csak azért, mert feltűnés nélkül - klf. betegséget imitálva (szívinfarktus, szélütés, hõguta) - lehet majd embereket meggyilkolni, hanem mesterséges járványokat tudnak színlelni, ahogy ezt már most tapasztalhattuk: Mexikóban (állítólag!) 3 disznó elpusztult és állítólag egy gyerek meghalt a sertésinfluenzában. Ebből hazudtak egy világméretű járványt.

Ezt a chip-támadást nyilvánvalóan már évek óta tervezik. Ez a nevetséges sertésinf-

luenza, mely valójában nem is létezik, tulajdonképpen csak eszköz volt: ebből látszik, milyen szorosan megszervezett propagandamédiájuk működik a világon, bolhából elefántot tudnak csinálni.

Kezdték a hazugságokat az AIDS-szel. Majd következett a BSE. Szeptember 11-e után jött az Antrax-, majd a madárinfluenza-mese. Most a sertésinfluenza hazugság van porondon. Jövőre jön majd az egérinfluenza-mese. Mindez csak egy végkifejletre vár. Majd ha már minden emberbe beültetik a chipet, eljön az abszolút rabszolgatartó uralom ideje, mert úgy mindenkit tetszés szerint manipulálhatnak és meggyilkolhatnak.

Nagy népi tömeggyilkosság veszi kezdetét. Különböző mire ez a hatalmas katonai és rendőrségi drákói szigor bevezetésére annak érdekében, hogy egy nevetséges nyári influenza ellen beoltsák az embereket? Ennek nincs értelme. Arról nem is beszélve, hogy ilyen oltás nincs is. Nem lehet októberben egy nyári influenza ellen oltani! A sertésinfluenza elleni gyógyszerrel (= kemó) éppen hogy 2-3 héti lehet csak elnyomni a gyógyulási szakasz tüneteit (lásd: www.ujmedicina.hu).

Érdemes említést tenni arról is, hogy Amerikában már 100.000 műanyag koporsót gyártottak le és helyeztek készletbe.

<http://vids.myspace.com/index.cfm?fuseaction=vids.individual&VideoID=39130476>

Vajon miért? Módszeresen lefegyverzik az embereket, begyűjtik a fegyvereiket és a harci kutyáikat.

Az igazság ott derül ki, hogy elhallgatják a valódi célt. A sertésinfluenza elleni gyógyszerrel szoktak vitatkozni, de soha senki nem nevezi nevén a chip-implantációt. Főlöttebb érdekes, pedig ennek a hatalmas állami intézkedésnek éppen a chip-oltás látszik a legkézenfekvőbbnek.

A Hitachi mikrochipje gond nélkül átfér az injekciós tűn és feltűnés nélkül bejuttathat az emberi szövetbe úgy, hogy előre behelyezik a tű hegyébe. Létezik már a halálchip, melyet a kínaiak évek óta birtokolnak. Miért akkor a nagy hallgatás? Ezt épeszű ember nem értheti meg. Mert óriási ellenállásba ütköznenek. Kurdisztánban 2007-ben embereken oltási kísérleteket végeztek. Ezután nyilvánosságra hozták ezzel kapcsolatban a sertésinfluenza elleni oltóanyagot, stb, de a chipről nem esett szó.

<http://www.hitachi.com/New/cnews/030902.html>

A Hitachi-chip működik és kombinálni lehet a halálchippel. A sertésinfluenza elleni szer káros, mert szintiszta méreg.

Nagyon veszélyes lehet a vagonon fázisban (lásd: www.ujmedicina.hu – megoldás utáni szakasz), a terhesség utolsó 2/3-ában. Biztosak lehetünk abban, hogy gondolkodás nélkül bevetik a halálchippet, mivelhogy a

kemóval és morfiummal eddig is 98%-os elhalálozást értek el. Ezzel szemben az Új Medicinával a betegek 98%-a meggyógyulhatott volna. Gátálatalan módon az onkológusok zöme nagyon is jól tudja, hogy az Új Medicina természettudományos szempontból igaz.

Első körben a gyermekeket és a terhes anyákat veszik célba. Őket akarják elsőként bechippelni és beoltani. Többen közülük el fogják veszíteni gyermeküket a terhesség utolsó 2/3-ad részében, mert az oltóanyag egy szintiszta méreg. Köztudott, hogy a mély vagonon szakaszban egyetlen morfium- vagy sertésinfluenza elleni injekció halált okoz.

Ha egy ilyen halálchippet hordozunk magunkban, emlékeztünkbe kell vésnünk azt a tényt, hogy bármelyik nap egy akármilyen központból pld. Tel Aviv-ból egyszerűen kikapcsolnak minket. Védtelenek leszünk és kiszolgáltatottak. Az utólagos jagatás sem segít majd: Jaj, ha tudtam volna...

Ezért fontos az uralkodó osztály számára, hogy előre senki ne tudjon róla.

És ha majd a rabszolgákba behelyezték a halálchippet, utólag már nyugodtan megtudhatják. Akkor már csak idomított bábuk lesznek. Senki nem mer majd ellentmondani. Ez úgy működik majd, mint a szabadkőműves-páholytestvéreknél.

Mindenki tudja, hogy az első ellenkezés után a rangban felette álló páholymeister belekeveri a mérget a kávéjába és nem éli meg a következő napot. Az egész világ egy egyetlen koncentrációs tábor lesz, kivéve egy bizonyos hitközösség tagjait.

Milyen naiv is egy olyan követelés, hogy először követeljünk tiszta lapokat a Moszad-tól és forduljunk a CIA-hez. Nem fogják előre felfedni terveiket. Az éger nem hiszi el, hogy jön a macska. Egy több mind 100 fős cégnél, mely a chipet gyártja, ill. tölti, elegendő egy vagy két „megbízható” alkalmazott, akik a végén a chipet behelyezik. Így a cég összes alkalmazottja legjobb tudomása szerint állíthatja majd, hogy nem tudtak semmiről. Ezt hívják „végső kontrollnak”.

Igenszak furcsa az is, hogy minden egyes chip-injekciót egy különleges kódszámmal látnak el, melyet aztán majd személyes kódszámként tartanak nyilván. (személyi igazolványszám) Miért lenne szükséges egy nevetséges nyári influenza injekciós tűt bekösdolni egyenként és miért lenne szükséges minden oltás mellé egy oltási könyvet adni? És miért nem akarják a chippel ellátott embereket Amerikából többé kiengedni?

A „Római klub” a 70-es évekből egyik nyilatkozatában az olvasható, hogy az emberiség fennmaradása érdekében vagy csökkenteni kell a születések számát, vagy pedig emelni az elhalálozási rátát. A Max-Planck-Institut véleménye szerint el kellene érni, hogy a világ lakossága 2 milliárdra csökkenjen. Amerikában létezik az

ún. „Amerikai Stonehenge” (<http://www.igeawagu.com/news/corruption/1199237261.html>), egy 100 tonnás gránit tömb, melybe azt az üzenetet vésték bele, hogy a világ összlakosságát 500millióra kellene redukálni ahhoz, hogy elérjenek egy „Ésszerű kor”-ba.

Ha az ún. „túlnépesedést” egyszer pontosabban megvizsgáljuk, megállapíthatjuk, hogy egyedül Texas állam állítólag az összes 6 milliárd embert el tudná látni elegendő élelmiszerral.

Nem hiszek az ún. „túlnépesedésben”! Már most is több embert intéznek el rákke-

zeléssel, mint amennyi születik! Attól tartok inkább, hogy ezeknek a globalizációs fanatikusoknak nincs szükségük 6 milliárd dolgozó rabszolgára és ezért akarják az emberiséget 1/10-re lecsökkenteni.

„Kevesebb birkát könnyebb kontrollálni...” Dr. Ryke Geerd Hamer Ing. Helmut Pilhar

Na, itt vannak kérdések!

Ezen már lehet gondolkodni? Vagy ez is pánikkeltésnek számít?

Újinfluenza és oltások: miért? Tegnap cikkünkben laikusként tettük fel kérdéseinket az újinfluenzával és a tömeges oltási kampánnyal kapcsolatban. Miért ez a nagy sietség az enyhe tünetekkel járó betegségnél? Most megérkeztek egy szakember jogos kérdései is. Reméljük, hogy az illetékesek válaszolnak rájuk.

1. Ki vizsgálja az oltás késői hatásait, következményeit? Autizmus, pánikbetegség, magatartászavarok, immunológiai betegségek stb.

2. Miért hallgat az illetékes szakma az oltásról és az indikációról? Az infektológiai szakmai kollégium, a Klinikai Védőoltási Tanácsadó szakemberei, a virológusok véleményére is kíváncsi lennék, mert egyelőre csak az ÁNTSZ (felügyeleti szervünk) leiratait kapjuk meg, de azok is rendszeresen változnak.

3. Miért nem küldhet mintát laborba a háziorvos a vírus azonosítása céljából?

Így csak becsült adatokat tudhatunk meg, sohasem lesz pontos kép a járványról.

4. Miért nem hozzák nyilvánosságra az oltóanyag összetételét? Legalább annyit szeretnék tudni, hogy egész vírust tartalmazó oltóanyagról van-e szó, vagy split (hasított vakcináról).

Ez előbbi engedélyezett-e az Unió országaiban? (A szerkesztő kiegészítő kérdése: tartalmaz-e az oltóanyag több forrás által veszélyesnek ítélt thimerosalt – higanyt –, illetve szkvalent?)

5. Ha az egészségügyi asszisztencia is engedélyt kap az oltóanyag beadására, akkor kezelheti a fellépő szövődményeket is?

6. Mindent be kell vetni az oltóanyag felhasználásáért?

7. Miért lehet Magyarországon büntetlenül pánikot kelteni?

Dr. Sebő Zsuzsanna
gyermekorvos

Ön okosabb, mint egy ötödikes?

Akinek nincs televíziója, annak elmondom, hogy van egy műsor, amiben felnőtt emberek mérik össze elsősorban lexikális tudásukat ötödik osztályos gyerekekkel és rendre szégyenletesen alul maradnak, szinte minden témában. Beleértve a matematikát is. Lásuk, Ön okosabb e, mint egy ötödikes?

Ma reggel a Kossuth Rádióban hallottam, hogy bár a felnőtteken végzett tesztek eredményei még nem ismertek, elkezdtek vesprémi önkéntes gyerekeken tesztelni a H1N1 vakcinát. Mivel a vakcina le van gyártva, rövidesen beindul a marketing gépezet, ami el fogja adni Önnek, nekem, minden embernek, aki ostobább, mint egy ötödikes.

A számtan példa: Amennyiben egy millió fertőzött emberből a sertésinfluenza megöl 500 embert, hányat fog megölni 10 millióból? A helyes válasz természetesen 5000, és ez a hivatalos WHO által publikált arány a jelenleg ismert H1N1 változat veszélyességét illetően.

Ez ugye elméleti szám, de ennyi halálos áldozata lenne egy minden magyar állampolgárra kiterjedő influenza járványnak. Jegyizzuk meg ezt a számot, mert még visszatérünk rá.

MIT FELEJTETTÜNK EL 33 ÉV ALATT?

Talán többen olvastak arról, hogy 1976-ban volt már egy sikertelen sertésinfluenza-oltóanyag kampány, ami több száz

ember idegrendszerében okozott helyrehozhatatlan kárt, miközben sokakat megbénított. Az orvosok még nevet is adtak a tünetnek: Guillain-Barre szindróma. Nem tudom, miért nem a Mérgező-Védőoltás szindróma nevet kapta – talán túl beszédes elnevezés lett volna.

Mindenesetre tény, hogy az orvosok nem voltak tisztában az oltóanyag hosszabb távú hatásaival és ez emberek százainak életét tette tönkre. A tagadás mit sem segít a dolgon. Emlékezzünk csak az autizmus és a csecsemői védőoltások kapcsolatára. Azt is évtizedeken át tagadták, mire 2003-ban az Egyesült Államok kormánya elfogadta a higanyt tartalmazó oltások káros hatásairól szóló tanulmányokat, és azóta folyamatosan vonják ki ezeket az oltóanyagokat a használatból. Az emberi szervezetbe bejutó anyagok határértékeit meghatározó amerikai kormányhivatal, az EPA (Környezetvédelmi Ügynökség) 2003-as adatai szerint egy 2 hónapos csecsemő a megengedett higanydózis 129-szeresét kapta az oltásokkal. Nem csak az amerikai csecsemő, hanem a magyar is, csak az ÁNTSZ nem ért rá ezzel foglalkozni, mert a vitaminok betiltásával van elfoglalva.

És persze van egy csomó dolog, amit sem az ÁNTSZ, sem a gyógyszeripar nem szeretné, ha Ön megtudná:

1. A védőoltás, amit rövidesen rászabadítanak a gyerekeinkre, lóhalálában készült el. Állami és ENSz rendeletek biztosították,

hogy a gyártás előtt ne kelljen a szokásos teszteket elvégezni a rövid és hosszabb távú mellékhatások tekintetében.

2. A védőoltás olyan adalékanyagokat tartalmaz, amik azonnal gyulladási tüneteket okoznak a szervezetünkben. Ezek miatt várhatóak a korábban is nagy arányban jelentkező idegrendszeri elváltozások.

3. A védőoltás akár meg is növelheti a tényleges influenzával kapcsolatos halálozási arányt amiatt, hogy megváltoztatja (elnyomja) a szervezetünk normális immunválaszát egy igazi vírusra. Nincs semmi statisztikai bizonyíték arra vonatkozólag, hogy bármi előnye származna azoknak, akik beoltatták magukat korábban, más járványok esetén. Ezt nem méri senki.

4. Az orvosok a mai napig nem tudják, ténylegesen mi okozta az 1976-os paralízises megbetegedéseket a védőoltást kapott emberek között, ennek ellenére ismét be akarnak oltani mindenkit.

5. Ha Ön vagy családtagja belehal a védőoltásba, vagy komolyan beteg lesz tőle, a gyártó cég nem felelős ezért. A kormány teljes mértékben átvállalja a felelősséget tőlük és fizeti őket mennyiségi és nem minőségi alapon. A kormányok felelősségét itt most nem minősíteném.

6. A D-vitamin, messze hatékonyabbnak bizonyult minden influenza védőoltásnál, de mindenki jobban jár, ha ezt Ön nem tudja meg.

7. A gyógyszergyártó cégek, akik érdekeltek az oltóanyag gyártásban, milliárdokat tesznek szobrára a következő hónapokban, amit az adóhatóság megemelt adók formájában vesz ki az Ön és az én zsebemből.

8. Amikor itt lesz a járvány és elkezdnek az emberek belehalni a betegségbe, sokan közülük olyanok lesznek, akik kaptak az oltásból. Az orvosok pedig ezt is meg tudják magyarázni szokásos „gyógyszerlogikájukkal”: a megmentettek száma sokkal nagyobb, mint azoké, akiket elvesztettünk. Persze a megmentettek száma nem ismert, az egy fikció. Mivel a krónikus betegek közül legelőször azokat oltják be, akiknek a legsúlyosabbak a betegség tünetei, nem is lesz nehéz megmagyarázni, hogy amúgy is meghalt volna. Krónikus betegségnek minősülnek az idült légúti betegségek, a krónikus szív- és érrendszeri betegségek és veleszületett vagy szerzett immunhiány.

9. Ha valamire, egy dologra jó lesz a következő hónapok védőoltás kampánya: a hatóságok fel tudják mérni és be tudják azonosítani azt a birka tömeget, amelyiket bármikor, bármilyen veszéllyel megijesztve sorba lehet állítani védőoltásért vagy bármiért, amit el akarnak adni nekik. A későbbi ilyen kampányokat olcsóbbá teheti egy ilyen címlista.

10. Az elmúlt hónapokban millió szám fertőzöttek meg emberek a H1N1 vírussal és gyógyultak meg anélkül, hogy bármi kezelést kaptak volna. A legtöbben észre sem vették, hogy influenzások voltak, mert a H1N1 fertőzés lefolyása enyhébb a korábban megszokott influenzákhoz képest.

11. Az egészségügyi dolgozók mindössze 30%-a adatná be magának vakcinát, miközben a 70%-uk nem, vagy még gondolkodik. A legtöbben (60%) a várható mellékhatások miatt aggódik. Ez derül ki 1500 egészségügyben dolgozó angol nővér körében végzett felmérésből.

Számoljunk tovább:

Hány embert kell beoltani a vakcinával, hogy megmentsünk EGYETLEN életet a sertésinfluenza következményeitől?

Figyelem! Ez a kérdés sosem fog a vezető médiákban elhangzani. Mivel a becsületos válasz nem az, amit az emberek hallani szeretnének...

A válasz mindenesetre elég egyszerű. Amennyiben feltételezzük, hogy a vakcina 100%-ban hatékony (ami azt jelenti, hogy megakadályozza a halált, ami egyébként bekövetkezett volna), egy élet megmentéséhez 2000 embert kell beoltani. Ez az arány számos médiában megjelent, mint ennek az új vírusnak a veszteségi aránya.

Mivel azonban nincs 100%-os hatékonyságú oltóanyag (messze nincs), nézzünk egy hasonló esetet. A szezonális influenza oltóanyagok esetén 1%-os hatékonyságról beszél a tudomány. A halálos esetek 1%-ában hatékony, amire a tudomány lelkesen tapsol, mert „minden egyes élet értékes”. Viszont ha ezt az arányt az új influenza oltóanyaga sem szárnyalja túl, a képletünk úgy alakul, hogy 200000 embert kell beoltani EGYETLEN élet megmentése érdekében.

Ha ezt beszorozzuk egy oltóanyag költségével, azt kapjuk, hogy EGYETLEN élet megmentése a H1N1 vírussal szemben 200-800 millió forintba kerül, attól függően, hogy melyik patikában szerezte be az ember az oltóanyagot.

Az oltóanyag gyártói persze optimistáknálunk. Szerintük a halálos esetek közel 10%-ában lehet hatékony a védőoltás. Ha nekik lesz igazuk, 10 embert mentett meg a 200000-ből a vakcina, miközben tudja Isten, mennyit öl meg a vakcina maga ebből a 200000-ből.

KINEK ENNYIRE ÉRTÉKES 1 ÉLET?

Az egészségügyi politika persze nem a józan ész alapján működik. Az politikai alapon működik. A politikusok pedig aszerint működnek, hogy „csinálni KELL valamit”. A reformok reformját is megreformálják, mert azt várja el tőlük a választó, hogy változtassanak, mert most nem jó. Ezért ők csinálnak valamit, mert az jobb, mint semmit sem csinálni vagy mondani. Mellrák ellenes

program rákot okozó sugárzással tesztelve, tanulási nehézségek pszichiátriai tesztelése és kezelése drogokkal, éppen ilyen kényszer-tevékenységek, amit politikai kényszer-cselekvések szülnék.

200000 embert beoltani egy tesztetetlen oltóanyaggal annak érdekében, hogy megmentsünk egyetlen életet, miközben ennél jóval több fog belehalni az oltásba magába, szintén elgondolkodtató - nem? Ha a józan ész alapján közelítjük meg. Persze politikai és pénzügyi szempontból ez a helyes választás. Ha nem teszünk semmit, nincs pénz és még le is váltanak a következő választásokkor.

Lássuk: az Ön esélye 1:1 arra, hogy egy tesztetetlen vakcinával oltják be, miközben 1:200000 az esélye annak, hogy Ön lenne az a szerencsétlen, aki belehal egy sertésinfluenza fertőzésbe. Amennyiben ezt szeretné más megközelítésbe helyezni, ennek több nagyságrenddel kisebb az esélye, mint annak, hogy Önt villámcsapás végzi ki az élete során (1:5000). Forrás: NOAA

Matematikailag kifejezve: abban reménykedni, hogy a védőoltás védi meg a sertésinfluenza okozta haláltól kisebb, mint annak, hogy telitalálata lesz a lottón. És mellel a lottózásnak nincsenek várható idegrendszeri károsodást okozó mellékhatásai.

A lottóra szokták mondani, hogy az egy adófajta azon emberekre kivéve akik nem tudnak számolni. A védőoltás pedig most egy olyan adónem lépett elő, amit azok az emberek fizetnek meg, akik nem értenek az egészséges élethez.

Az influenza védőoltás nélkül is túlélhető. Rendszeres kézmosás, napi fél óra mozgás a szabad levegőn, D-vitamin, C-vitamin és cink, szelén és egyéb ásványi anyagok bőséges mennyiségben, este egy hideg vizes zuhany tökéletes védelmet biztosít. És a mellékhatásai is kellemesek. Például a férfiak potenciája, a nők életkedve egyaránt visszatér tőle. Ez mind nem mondható el a vakcináról.

forrás: naturhirek.hu

Aktuális helyzetkép

Olvasni, terjeszteni!

A FIDESZ „kiszivárogtatott” kormány összetétele várható elemeket tartalmaz: Pintér, belügyminiszter, Martonyi külügy...!

Ez már eleve rossz ómen! Becsületos kormányzást országos mafiafőnökkel? Rádásul úgy, hogy Orbán is Bilderberg tag (trilaterális szál)?

Az Athénban május 14-17 között megrendezett Bilderberg találkozóon Martonyival képviseltette magát a FIDESZ! Ha valakinek nem lenne világos, ez az a Bilderberg Group, amelyik többek közt az EU és az USA teljes pénzügyi és gazdasági rendszerét is irányítja (élén az illuminátus családokkal, pl. Rockefeller, Rotchild, Brit királyi ház stb.), ezen keresztül pedig minden EU, USA Ausztrál stb. politikust! Ez az a Bilderberg Group, aki közvetlenül felelős a gaz-

dasági világválságért! Sok „figyelmetlen” ember elfelejti, hogy a Lisszaboni szerződés aláírását rövid két hónapon belül megejtik, HA...! De mit is tartalmaz ez a szerződés (Magyarország elveszejtésének 12 EU stellációja)?

Pl. nem lehet korlátozni a tőke be- és kivitelét, nem lehetnek védődávák, közös, egyesített haderő, csak nemzeti képviselők, csak formális határok (ki kinek a területeit fogja fillérekért felvásárolni, ha továbbra is csak a Bilderberg tulajdonában lévő IMF és Világbank hitelei jelentik Orbánéknak a gazdaság felvirágoztatását „újabb” lehetőségeit) stb.

2011-től a földmoratórium megszűntével a jelenleg is alkalmazott módszereknek megfelelően minden, nem az elit érdekkörébe tartozó

mezőgazdasági és ipari vállalkozást tönkre lehet tenni, hitelezési, támogatási és rendeleti úton! Versenyezzen az EU támogatásokon felértékelített külföldiekkel, a kötelezően érvényes Lisszaboni szerződés alapokmányában foglaltak szerinti törvények alapján, a végletekig letagyásként magyar termelő felekkora támogatással, majd induljon versenybe hátrányos helyzetből, azonos feltételek mellett! Ez lesz az ország halála, de több értékes területtel rendelkező, hasonló módszerekkel szándékosan legyengített EU tagország sorsa is ez!

Ugye senkinek sem jutott eszébe, hogy az EP választásokon hogyan szerzett Bokros (a világbank főtanácsadója) képviselői helyet, a júniusi 5% feletti MDF-es indulással, amikor az MDF jelenleg is, és akkor is csak 1%-on mozgott?

Bokros nem „személyes varázsa, briliáns elméje” miatt jutott az EP-be (gátlástalan végrehajtó), hanem azért, mert akik(?) eddig az SZDSZ-t tartották hatalomban, bejuttatták a saját emberüket, de a lejáratott, és saját magát lejárató, végletekig szennyes, bűnözőkből álló SZDSZ rosszabb kiindulási alapot jelentett volna, mint a megvásárolható, és már többször megvásárolt MDF! A Bilderberg névsorában Surányi (többek közt a 64-65 tonna aranykészlet áralatti szükségtelen értékesítése és jónéhány olyan svindli végrehajtója, amit más országokban életfogytiglannal jutalmaznának) is megtalálható! Kapolyi a Római Klub magyarországi elnökeként, szintén a Bilderberg egy szárnyában (energetikai) foglal helyet! Az Apró (Klein)-Dobrev (Peter Dobrev)-Gyurcsány klán is ugyanennek a „gazdának” dolgozik! És mit kínál e „nemes” szervezet?

Tájékozódni lehet a Georgia államban kő táblákon is megörökített elképzeléseikről! 500 millióra csökkenteni a föld lakosságának számát (aerofób H1N1, vagy aerofób H1N2, Baxter és egyéb offshore gyógyszergyártó cégek közreműködéssel, Izrael-Irán háború, ami gyakorlatilag felégeti a Közel-keletet, háborúba sodorja a kínaiakat és az oroszokat is, míg az EU Izrael oldalán lép be)! A „fekete pénzügyi arisztokrácia” uralná a bolygót élén a „Világkormány”, és annak élén korábban tervezetten Obama elnökkel, de május 16-án Obama beintett a Bilderbergnek Athénban (vagy beadja a derekát, vagy ellehetetlenítik, ami már most is 45% alatti népszerűséget jelent, vagy elhalálozik)! Csak Ausztrália maradt, és az EU! Obama nem kívánta feltölteni a gátlástalan Bush elnökök által megépített 5000 gettót! Lehet, hogy most sokan kétkedve rázzák a fejüket, de el kell látogatni az USA-ba, vagy az infowars.com-ra, esetleg más, a témakört alaposan kiveséző oldalakra (a Bilderberg web-oldalait ne nagyon keressük, mert általában rövid ideig „élnék”!).

Az amerikaiaknak sem tetszik ez a kilátásba helyezett jövő, de Európa egyetlen népének, világpolitikailag tisztán látó egyénnek sem! „Világkormány” egy szűkebb arisztokrácia, és alattuk a szolgák, és a szolgákat megfélemlítő rendfenntartókkal! A területi „górék” sorában pedig Kárpát-medence helytartójával, Orbánnal!

E felállás szerint soha nem fogják elszámoltatni az Antall-Boross, Horn-Kuncze, Orbán-Torgyán, Medgyessy-Gyurcsány-Bajnai kormányok főkolomposait, mert a jelenlegi cél az, hogy az „adott számú foka mellett az eszkimók számát kell csökkenteni”!

Ennek az embertelen tervnek a végrehajtásához (melynek alapjait egy 1901-ben véletlenül megtalált, és héberrel lefordított) „Cion bölcsek jegyzőkönyveiben” pontos, máig érvényes útmutatásokat találunk!

Viszont van egy rizikófaktort képező része is ennek a tervnek! Az, hogy erről az Orosz-Kínai unió is tud!

Ez a HA!

Jelenleg a világon egy teljhatalmú diktátor található, aki eltaposhatja ezeket a törekvéseket! Az orosz medve erősebb, mint valaha! Térdre kényszerítette Grúziát (NATO már nem akarja megvédeni), Izrael alázatosan megígérte, hogy a jövőben nem árul fegyvert orosz „felségterületeken”! Ukrajnával közölték, hogy sem a NATO, sem az ENSZ nem támogatja oroszellenes politikáját, legyen toleránsabb! Szaud-arábia, az eddig elkötelezett, és elkényeztetett USA barát, 2 milliárd dollárért T90C harckocsikat, MI35 és MI171-es helikoptereket és S400-as rakétavédelmi rendszereket vásárol az oroszoktól (biztos gondoltak a hosszútávú alkatrész utánpótlásra is)! Dél-Amerikában növekszik a kínai, de az orosz befolyás is! Putyin kihasználva a Molotov-Ribbentrop paktum lengyelországi évfordulójára tartott megemlékezést személyesen tette tiszteletét! Bocsnátot ugyan nem kért a Szovjetunió bűneiért, de nem is ezért látogatott oda! A Lisszaboni szerződés aláírását a lengyelek az Ír csatlakozástól tették függővé! A csehek szintén, de Merkel is kihasználta a lazuló amerikai póráz (1945-óta minden hivatalába lépő német kancellárnak alá kell írnia a pórázot, amit az USA, és az USA-n keresztül a Bilderberg gyakorol), egyezkedik az oroszokkal! A cseheknek annyi az FSZB-s ügynök, hogy már az újságoknak is feltűnt! Ficó már korábban orosz irányba helyezkedett, mert a Lisszaboni szerződés Orbán királyságának kedvezne!

Oroszország nem engedheti meg, hogy lezárják déli (Grúzia), és nyugati (Ukrajna, Szlovákia, Magyarország) kijáratait, de azt sem engedheti meg, hogy az EU haderő egyesüljön, mert Izrael 9/11-es mintára elkövetett (ál)merényletekkel, belerángatná az Irán elleni háborúba, miközben Izraelből átmentenék az „arra érdemeseket” Magyarországra (II. Világháborús mintának megfelelően) a 2007-ben aláírt „ötpárti” -és izraeli megegyezés szerint!

Parlamenti pártjaink tessék-lássék ugyan bírálgatják a Jobbikot, mert jól jönne egy „rendkívüli állapot” kihirdetése, egy roma-szélsőjobb polgárháború miatt, de ha nem jönne össze, megteszi egy szlovák-magyar összetűzés is! Mindkét esetben ENSZ és NATO egyenruhába bújtatott, javarészt izraeli katonák vennék át a „békefenntartó” szerepet!

Ficó ezért ideges! A medve módszeresen nyomul előre, mert tudja, hogy a sokkal „drágább háború” kirobbantását tudja megakadályozni, és kijáratokat, piacokat nyerhet, ha megakadályozza a Lisszaboni szerződés megkötését!

A kérdés, mi jobb az országnak? Az orosz fennhatóság és védelem, mint a Kádár-rendszerben, de több párttal, vagy palesztin szinten élni izraeli uralom alatt, felfüggesztett állampolgári jogokkal, felfüggesztett Parlamentel és Alkotmányos jogokkal?

„Tulok”

Forrás: Nemzeti Hírháló


VALÓJÁBAN KI IRÁNYÍTJA MAGYARORSZÁGOT?

Továbbra is a kiadási oldal lefaragásával, az emberektől veszik el a pénzt. A valutaalap is a kiadások csökkentése mellett áll ki. Bajnaiék intézkedései nyomán tovább növekszik a szegénység, a társadalmi leszakadás, és várható a munkanélküliség további emelkedése is. Ezt a gyilkos folyamatot azonnal le kell állítani. A társadalom nem fogadja nagy örömmel Bajnaiék jövő évi költségvetését. Gyakorlatilag az élet minden területén meghúzzák a nadrágszíjat. A szociális háló brutális megnyirbálása mellett az igazán erőteljes elutasítást az önkormányzatokat érintő, mintegy 180 milliárdos megszorítás váltotta ki. Az intézkedések nem kedveznek a gyermekvállalás előtt állóknak sem. Egyre többen döntenek a súlyos demográfiai válságban lévő Magyarországon arról, hogy későbbre halasztják a gyermekvállalást.

Pótolás Londonban: Mint ismert, Bajnai néhány napja Londonban járt, ahol Gordon Brown brit kormányfővel egyetértett abban, hogy még nem szabad leállítani a gazdaság ösztönzését. Úgy látszik, a miniszterelnök emlékeztetőkésében szenved, mert Magyarországon eszébe sincs a kormánynak a gazdaságot élénkíteni. Ezért meglehetősen furcsa, hogy Londonban viszont úgy gondolja, válságban a gazdaság élénkítésére van szükség. Akkor viszont itthon miért nem ezt teszi? Magyarországon nem a gazdaságot ösztönző intézkedéseket fogadtak el annak érdekében, hogy több legyen a munkahely, hanem megszorításokkal sújtják a társadalom minden szegmensét és a gazdasági szereplőket is – fogalmazott Csath. A fűnyírólvszerű forrásmegvonás rendkívül primitív eszköz az önkormányzattal szemben.

Szili Katalin válasza

Szili Katalin válasza a Magyarok Szövetsége Kiáltványára az alábbiakban olvasható:


AZ ORSZÁGGYŰLÉS ELNÖKE

OE/851/2/2009.

*Herpai Sándor úrnak,
a Magyarok Szövetsége
alelnökének*

*Szentendre
Kossuth Lajos u. 32.
2000*

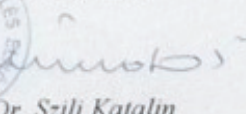
Tisztelt Alelnök Úr!


Köszönöm, hogy a 2009. augusztusi gyűlésükön megfogalmazott kiáltványukat számomra közvetlenül megküldte. Engedje meg, hogy a megküldött kiáltvánnyal kapcsolatban kifejtsem véleményemet.

A Magyar Köztársaság alkotmányos keretek között működő demokratikus jogállam. Magyarországnak demokratikus elveken nyugvó Alkotmánya van. Így az alkotmányos rend helyreállítására vonatkozó követelésük alapjaiban kérdőjelezhető meg. Mindez természetesen nem zárja ki az Alkotmány reformjának vagy új Alkotmány elfogadásának lehetőségét. A reform végrehajtása a Magyar Köztársaság legfőbb államhatalmi és népképviselői szervének, az Országgyűlésnek a feladata. Meggyőződésem, hogy ezt a munkát az Önök ultimátum jellegű kiáltványa sem segíti elő.

Ha Önök az Alkotmány reformjában, az elvek megállapításában, a konkrét szövegezési munkálatokban részt kívánnak venni, akkor kérem ne a polgári engedetlenség sehova sem vezető útját, hanem az országgyűlési képviselő választáson való megmérettetést válasszák. Ennek során lehetőségük van programjuk széles körben történő ismertetésére, s egyértelmű visszaigazolást kaphatnak a választói akarat mibenlétéről. Ha kellő számú választópolgár osztja az Önök nézeteit, akkor semmi akadály nem lesz annak, hogy a demokratikus jogállam alkotmányos keretei között folytathassák alkotmányozásra irányuló tevékenységüket.

Budapest, 2009. szeptember " 4 " "

Üdvözlettel

Dr. Szili Katalin



ORSZÁGHÁZ • 1357 BUDAPEST, KOSSUTH LAJOS TÉR 1-3. • TELEFON: 441-4176 • FAX: 441-4806
KATALIN.SZILI@PARLAMENT.HU • WWW.PARLAMENT.HU

Alkotmányos folytonosság

– A történeti alkotmány jelentősége –

A sztálini alapokon létrehozott 1949. évi XX. tv., amelyet jelenleg alkotmányként emlegetünk, saját meghatározása szerint is ideiglenesnek tekinthető, hisz bevezetőjében így rendelkezik: „A többpártrendszert, a parlamenti demokráciát és a szociális piacgazdaságot megvalósító jogállamba való békés politikai átmenet elősegítése érdekében az Országgyűlés – hazánk új Alkotmányának elfogadásáig – Magyarország Alkotmányának szövegét a következők szerint alapítja meg...”

Az alapvető gond ezzel a jelenlegi alaptörvénnyel az, hogy úgy tekinti, mintha megszünt volna a folytonosság a magyar állam léteiben, és a legalább 1000 éves alkotmányfejlődés eredményeit semmibe vette „a múltat végképp eltörölni” szándéka alapján azáltal, hogy semmiféle utalás nincs benne a magyar államiság folytonosságára, eredményeire, nyoma sincs benne emelkedettségek, valamiféle magasabb ideához való kapcsolódásnak. Ez egy szikár, száraz jogi norma, amely technikai jellegű megállapításokat tartalmaz, de lélek nélküli.

A Szent Korona-tannal, a magyar történeti alkotmánnyal foglalkozók mondják, hogy a korábban ásatagnak, elmaradottnak, idejétmúltnak beállított történeti alkotmány mennyire modern, mennyi bölcsességet tartalmaz. Ez persze nem is véletlen, hiszen generációk tevékenységének hosszú során át kristályosodott ki. Ehhez bizony fel kell nőni, meg kell tanulnunk ismét

történelmi korszakokban, és nem választási ciklusokban gondolkodni.

Más államok alkotmányai alapján alkotmányjogászok azt mondják, hogy másutt a folytonosságra, a népfelségre, valamely magasabb szervező ideára, az Istenre visszavezetett az alkotmány. Annak hivatkozása, beágyazottsága ezt egyértelművé teszi.

Nyilvánvaló, hogy ezen a téren is van tennivalónk, ha az ország újjáépítését célozzuk meg. Alapelveként szögezhető az le, hogy az új alkotmánynak a szerves magyar államjogi fejlődés eredményeire kell épülnie, a fejlődés folyamatában kipróbált értékeket kell megfogalmaznia.

Értékrendet kell felállítania ahhoz, hogy a múlthoz való kapcsolódása megfelelő legyen! Eldöntendő kérdés, hogy egy egységes alaptörvény szülessen-e, vagy régi jogi normák egyes, hatályukban fenntartott rendelkezéseiből álljon össze az alkotmány. Ebben a folyamatban egyrészt meg kell határozni azoknak a normáknak a körét, amelyek ma is érvényes módon rendelkeznek a nemzet hosszú távú céljainak érvényesüléséről, másrészt meg kell határozni azokat az elveket, amelyek a ma társadalmi szükségleteiből eredően kell, hogy a szabályozás tárgyai legyenek.

A másik kérdés az, hogy alkotmányozó nemzetgyűlés döntsön-e ebben a kérdésben, vagy elegendő, ha az országgyűlés ki mondja a jogfolytonosságot egy megadott történelmi időpontban hatályos állapottal.

Ehhez a munkához nagy segítséget jelent

a Zétényi Zsolt által szerkesztett Történeti Alkotmány című kötet, amely a legfontosabb normákat fogja össze.

Szükséges, hogy egy társadalmi vita is része legyen az alkotmányozási folyamatnak, amelyben kialakulhatnak azok az alapelvek, amelyek a tényleges igényekhez igazítják a megszülető régi-új alkotmányt.

Madari Tibor

A Szent Korona kiszabadítása felveti a magyar történelmi közjog újraértékelésének, a nyugat-európai jogi formákkal és értékekkel együttes, méltó kezelésének nemcsak feladatát és köteleességét, hanem tényleges fogantatását is.

Elemi igényű követelmény az, hogy Magyarország Szent Koronája – a főhatalom teljességét jelentő és jelképező, a társadalmi béke és egyensúly létrehozására és megtartására alkalmas különleges államszemélyiségként – megkapja soha meg nem szűnt jogalanyiségének elismerését.

A Szent Korona eszme legújabbkori nagy fordulata az, hogy a királynak (a Szent Korona fejének) helyét is tartósan a magyar nemzet töltsön be, a Szent Korona és a nemzet azonos.

Legyen Magyarország valóban a Szent Korona országa! Ennek feltétele a magyar nemzet felemelése erkölcsben, lelki kultúrában, műveltségben. A kérdés nem az, hogy királyság vagy köztársaság legyen, hanem az, hogy sikerül-e az annyira sorsdöntő nemzetkoronázás.

(Részlet: *Magyar Konzervatív Alapítvány – Jogfolytonosság és alkotmány című cikke*)

A SZAKADÉK SZÉLÉRE KERÜLT AZ ÖNKORMÁNYZATI RENDSZER

Ott tartunk, hogy az önkormányzati rendszer a szakadék szélére került – jelentette ki Kósa Lajos hétfőn a parlamentben. A fideszes politikus részletesen felsorolta, hogy a rendszerváltás óta milyen megszorítások érték az önkormányzatokat, és szót ejtett a szombati, a Kosuth térre összehívott demonstráción megfogalmazott 12 pontról is.

A rendszerváltás idején az önkormányzatok nagy vagyonnal indultak – mondta Kósa Lajos hétfőn a parlamentben. Mint kifejtette, feladataik 90 százalékát az állam finanszírozta, ezenfelül további nagy vagyont is biztosított számukra, és a privatizációból is származtak bevételeik. 19 évvel később, ma ott tartunk, hogy az önkormányzati rendszer a szakadék szélére került – jelentette ki Debrecen polgármestere. Mint a fideszes képviselő kifejtette, a feladatoknak kevesebb mint 50 százalékát finanszírozza az állam, ráadásul ha valamit nem tud megoldani, azt is az önkormányzatok hatáskörébe tolja.

A kormány leszögezte, hogy a 120 milliárdos önkormányzati elvonás úgymond „kőbe vésett” szám, ezután tárgyalni hívta az önkormányzatokat. Kérdés, hogy akkor miről lehet tárgyalni? – tette fel a kérdést a képviselő, aki kijelentette: az önkormányzatok működésének alapfeltételeit sem biztosítja az állam. Ráadásul felvetődött egyes önkormányzati ágazatok megszüntetése – tette hozzá.

Az értékről általában

Több mint két évtizede, hogy elterjedt az értékrend szó használata. Jellemző módon, mintha csak divatszó volna, használták, ha kellett, ha nem, de használóinak többsége sosem tudta, miről is van szó tulajdonképpen.

Az értékrend értékek rendjét jelenti. Hogy mit, illetve miket tart egy ember értéknek, elsősorban valaminek (akárminek) az ő számára való érték voltát jelenti. Az értékek természetesen hierarchikusak. Elég arra gondolni, hogy a levegő értékesebb-e számunkra, vagy egy gyűrű. Melyiket tartjuk fontosabbnak? Nyilvánvaló, hogy gyűrű nélkül akár száz évig is élhet egy ember.

Ezek tárgyi értékek: a levegő a maga összetételében anyagi létező. A gyűrű is az. A kettő közötti különbséggel, vagyis azzal, hogy az egyik van, a másik pedig készült most nem témánk. Érték, valamire való anyagi dolog mindkettő, de a hozzájuk való viszonyunk változhat.

Mindazok az értékek, amelyekhez valamilyen módon viszonyulunk, beletartoznak a számunkra való értékek rendjébe. A példánál maradva: aki nem tud a gyűrű létezéséről, annak értékrendjébe nem tartozik a gyűrű. Ez persze nem zárja ki, hogy gyűrű van. Ez teljesen független a róla való tudásunktól.

Hozzájuk való viszonyunk azonban meghatározza ezen értékek számunkra való rendjét. Így vannak számunkra

- pozitív,
- negatív és
- semleges értékek.

Vélhetően nem szükséges magyarázni, hogy ami számunkra nem pozitív (jó, kellő), de nem is negatív (rossz, nem kellő) érték, ebben a rendben semleges.

Az értékek egymáshoz való viszonya

Gyakran előfordul hivatalos vagy hivataloskodó, tudálékos szövegekben a „használati érték” és a „minőségi” kifejezés. Használóik sem mindig tudják, mit jelentenek ezek valójában.

A használati érték nagyon jó kifejezés. A fontoskodók nyelvezetében Marxtól került, aki a maga értékrendszerét Ricardótól lopta. Csakhogy az angol közgazdaság-tudomány egyik klasszikusa éppúgy nem gondolt másra, mint termékre, amit a piacon el lehet adni, mert vannak, akik valamire használni tudják. Innen az elnevezése.

Karl Mardoháj, a trieri rabbi fia, akit mi Marx néven ismerünk, nem vette észre, hogy a klasszikus angol mindenben a belefektetett munka értékét kereste, ezért állítása csak az árura, nem pedig annak valóságos használatára terjedt ki.

Hogy be lehessen látni az elnevezés hibáját, egy másik elmélettelvájhoz, Leninhez fordulunk.



A bolsevik vezetőknek magyarázta Lenin, hogy a használati érték „végtelen”. Az asztalán levő pohár volt a bizonyíték. Mint mondta, akár ablaknak is lehet használni, mert átengedi a fényt, lehet belőle vizet inni, amikor megszomjazik, de előadása közben levélnehezékként szolgál, hogy a huzat nehogy elsodorja a jegyzeteit.

Ez így igaz, mert ha nem is végtelenül sok dologra lehet használni a poharat, azért az elsősorban mégis csak pohár.

Hogy mi micsoda, döntő kérdés. Mark Twain Koldus és királyfi című regényében Tom a királyi nagypecsétet diótörésre használja. Attól az még a Királyi Nagypecsét nevű, nagyon tisztelt tárgy maradt.

Más tehát, ami a használati érték, és más az, ami a dolog mi volta. Ezt nevezte el Guy Ankerl (eredetileg Ankerl Géza) genfi professzor rendeltetési értéknek.

A rendeltetési érték, vagyis a dolog mi volta alapkérdés. Értelmét a következőkben találjuk meg.

A nem tárgyi értékek

Szükségtelen magyarázni, hogy a nem tárgyi, azaz nem anyagi értékek szintén létező dolgok, akár beletartoznak valaki ismeretébe, akár nem. Mivel nincs okunk azzal foglalkozni, hogy ezeket szellemi, tudatbeli, vagy akármi más módon helyes-e nevezni más-más világnézetek szerint, mindenki számára elfogadható elnevezésnek a nem tárgyi értékek bizonyult.

Nyilvánvaló, hogy ezek is különbözők. Számunkra való értéküket, azok minő (po-

zítív, negatív, semleges) voltát ugyanígy a hozzájuk való viszonyunk határozza meg.

A nem tárgyi értékek a következők:

- a tudás (ismeret)
- az erkölcs (a becsületesség),
- a művészetek (mind az alkotás, mind a befogadás).

Egyszerűsíthetjük:

- az igaz,
- a jó,
- a szép.

Ez a három nem tárgyi érték éppúgy meghatározza az egyéni értékrendet, mint a tárgyi értékekhez való viszony. Az értékek rendje jóllehet egyéni, távolról sem egyedi.

Azok, akiknek értékrendje hasonló, esetleg azonosnak mondható, összeillenek, szerencsés találkozás esetén valamilyen közösségben össze is tartoznak. Ezt számos társadalomtudományi vizsgálat, de maga a hétköznapi gyakorlat is igazolja.

AZ IGAZ TUDÁS

Doxa

Tudásra, ismeretre kétféleképpen tehetünk szert: vagy közvetlen tapasztalás útján, vagy gondolkodás révén. (Az most nem érdekes, hogy kinek a gondolkodása eredményét valljuk magunkénak.)

Az ősidőkben, amikor az ember létéről (biztonságáról, megélhetéséről) a közösség, amelyben mindenkinek megvolt a maga feladata, „használati értéke”, mint önnön tagjáról, részéről gondoskodott. A közösség vezetője vagy vezetői és orvosa, jellemzően a varázsló, papja megkülönböztetett helyzetben volt ugyan, de a lényeg nem ez. A vezető, aki vagy a legerősebb, a vezető, a „vének” a legtapasztaltabbak, legokosabbak voltak, nekik ez volt „használatuk” értéke, csakúgy, mint az orvosé a gyógyítás, a papé a szellemvilággal, az ősközel való kapcsolat megőrzése és fenntartása.

A világ dolgairól mindent tudtak. Csak hogy ez a világ a törzs és élettere volt. A törzs tagjai ismereteiket életük során, elsősorban, bár nem kizárólag a tapasztalásból szerezték. Mindent tudtak tehát, amire szükségük volt.

Ismerték, hogy mi micsoda, mire használható. Ebből az is fontos, hogy „mi micsoda”. Ez a dolgok mineműsége. (A tudomány nyelvén: quiditas.) Ezt a fogalmat Fichte vezette be a filozófiába.

A közvetlen tapasztalásból származó ismeretek neve doxa.

A közösség tudása egyrészt azért volt igaz, mert a dolgok ismeretére és alkalmazására vonatkozott, másrészt azért, mert a törzs szabályait megsérteni tilos volt, tehát új ismeret csak véletlenül avatkozhatott az életbe.

Ezt a kort doxikus kornak nevezzük. Az e kort jellemző ismeretek jellemzően a dolgok mineműségére vonatkoztak.

Ezért a törzsi (vagy a még ma is élő törzsi jellegű) gondolkodást a használati értékek megismerésének szintjén maradt mineműségi gondolkodásnak nevezzük.

Episztemé

A szó ugyanúgy igaz ismeretet jelöl, mint a doxa, de a kettő viszonyában jelentős eltérés van. Az episztemikus tudás a korábbi ismereteket meghaladó tudás. Ez függetlenül attól, hogy közvetlenül azokra épülő új dolog-e, vagy logikai úton, akár fantázia révén született, igaz tudás, ami mindaddig IGAZ TUDÁS, amíg a gyakorlat meg nem cáfolja.

Ha pedig igazolja a gyakorlat, többé nem episztemé, hanem doxa. Mivel nem a doxikus kor igazsága, hanem az episztemikus korban vált doxává, posztepisztemikus doxának nevezzük.

Ez a kifejezés is csak azt jelenti, hogy igazolt vélemény, ami mindaddig igaz tudás marad, amíg egy újabb tudás meg nem dönti.

A hamisnak bizonyult doxa jellegű ismeret elvetendő. Ha bukása, illetve megcáfolása után is ragaszkodnak „igaz” voltához, DOGMA a neve.

Míg a doxikus korban a mineműségi gondolkodás volt jellemző, az episztemikus korban nemcsak az elvont gondolkodás, hanem az elvont használati érték is megjelenik. A közvetlen csere közvetetté lesz a napi praxisban, így a konkrét rendeltetési értékkel bíró áru mellett helyet kap a cserét segítő csereérték, aminek megtestesült formája a pénz.

A mineműségi világrépre új ismeret épül: a mennyiségi.

Ennek terjedésével szomorú változás megy végbe az ismeretek rendszerében: a kisebb közösség emberének mineműségi tudása összeütközik a kitágult világ mennyiségi világrépével. Ennek következtében nemcsak zavar, konfúzió keletkezik a maga világát jól ismert ember ismeretei között, hanem elveszíti a világról alkotott képében való bizonyosságát. Még mostanában is előfordul, hogy idősebb vidékiek zavartak, félnek, szoronganak a nagyvárosban.

A HIT

A hitnek, terjedelmi okokból, futó említésével kell megelégednünk. „Akinak van füle a hallásra”, meghallja, amikor Isten megszólítja, ez a kommunikáció. Ilyenkor jön létre Isten és ember között a communio, az a közösség, amelyben Isten meghívja teremtményét az övéi közé. Vagy akár csak figyelmezteti:

tudat vele valamit. A hit mint igaz tudás az embernek minden viszonyát meghatározza. Ehhez itt és most csak egyetlen példát mondok. Vajon van-e az életnek használati értéke? Mi a rendeltetése, ha van egyáltalán?

Az élet van, ez doxa. Biztosan van még a mindenben kételkedők szerint is. Ha más nem, akkor az bizonyítja, hogy én élek, és gondolkozom róla. Ha pedig élek, akkor van.

VAN-E ÉRTÉKE?

Van-e rendeltetési értéke? Mire való?

A nem hívő számára az életnek se rendeltetése, se értéke nincs.

AZ ERKÖLCS

Mivel e témáról írtam már, és az elérhető, ezúttal csak mint nem tárgyi értéket említem. E szempontból

- a mineműségi erkölcs megfelel a doxikus kor közösége tudásának: az egyén alá van vetve a közösség ítéletének, ha vétkezésnek ítélik, kitaszítják (ennek ma is élő formáját legtisztábban a lakótelepekre felköltöztek között tapasztalni ma is);
- a mennyiségi erkölcs a Hegel által morálnak nevezett egyéni tisztesség fogalmával jellemezhető: erősen változó, meghatározza ugyan az üzleti tisztesség olykori betartása, azonban jellemzője a hasznosság: számomra az a jó, ami nekem hasznos.

A többi lehetőség és változat nem ide tartozik, de jellemző, hogy az erkölcsi jó fogalma a tárgyi világ piaci értékvilágához kötődik.

A művészetek

Az esztétikum felismerése és valamilyen műalkotás megalkotása, egy teljes, zárt világ létrehozása lényegében megfelel a teremtetés fogalmának. Az alkotó (előadóművészetekben: a reprodukáló) művész egyszeri és megismételhetetlen világot hoz létre.

A nem tárgyi értéket – mint Isten a világot – különös képessége révén átadja az embernek. A megalkotás, a techné, a létrehozás munkája, mivel megtanult mesterség gyakorlása, a mennyiségi tudáshoz, az episztemékhez tartozik.

Ami fölötté van a munka és az anyag világának, a transzcendenciához tartozik. A transzcendencia a hierarchikusan rétegződő világban az anyagi (fizikai) és a tudati (metafizikai) fölött van. Az egyetlen minőségi tudás.

A megalkotás munkája köti vissza a teremtető gondolatot, az isteni alkotás magaságát a földi világhoz.

A rajztudás a képességtől függően, de elfogadható szinten megtanulható. Mindenesetre sokkal jobban és meggyőzőbben, mint az írás művészete. Újabban mindenki azt hiszi, ha látott vagy hallott verset, vagy prózát, pláne drámát, hogy írni mindenki tud, aki járt iskolába. Amikor értő ember megmondja neki, hogy mit ér, amit csinált azon kívül, hogy esetleg kézzel és szép betűkkel írta, egy életre megsértődik.

Éppen ezért különleges világ az írás, mert míg az épület, a szobor, de a többi alkotás anyaga is látványosan különbözik a napi gyakorlattól, az irodalom anyaga rendkívüli dolog: a nyelv. Míg egy agyagot lehet addig gyömöszölni, amíg valami visszhangot ki nem vált bennünk a formája, a nyelv minőségi tudása, és az, hogy a kezemből az lesz belőle, amihez indíttatást kaptam Istentől, a nemzet egészének tudása.

Természetesen a többi művészet is ilyen érték, de annak az anyagát meg lehet fogni, míg a nyelv kizárólag valamennyi őszűk szellemének megjelenése a költő és az író szellemében, és ez jelenik meg az értő olvasó előtt, aki olvasás (és általában minden katarzisélmény) következtében átéli ugyanazt a csodát, amit a művész, amikor megszületett benne a mű.

A művek megismerésének tudományai – mivel tudományok – noha nem nélkülözi a katarzisz átélését, mennyiségi jellegű ismeretek, de olyan magas mesterségbeli tudás, ami ha kézügyességben általában nem is azonos az alkotóéval, arra szolgálnak, hogy a kész, fizikaiává lett mű tulajdonságait, első sorban az általa, illetve benne közölteket megfejtse. A műalkotás jel, a művészetszociológus és az esztéta, ha valóban mestere tudományának, amivel éppúgy tud bánni, mint a művész a maga anyagával, megfejtja a jelet, az isteni üzenetet. Így tudományos módszerrel – a művész munkájának megfejtése révén – ismeri meg azt a tudást, amit a művész az alkotás előtt doxaként kapott. Benne nyilvánvaló ismeretként élt, de a mű létrehozása episztemikus tudás, hiszen munka.

Nyíri Tamás professzor magyarázata szerint az anyagi, fizikai létben is megjelenhet közvetlenül a transzcendencia (Isten világa). Amikor hirtelen észreveszünk, vagy megcsodálunk valamit, az a transzcendencia számunkra való pillanata.

Ez a legmagasabb rendű nem tárgyi ismeret pillanata, ezért és így tudás minden művészet és minden valódi befogadás.

Dr. Szitányi György

Forrás: Nemzeti Hírháló

A KÖZOKTATÁS ÖSSZEOMLÁSÁT HOZHATJA A JÖVŐ ÉVI BÜDZSÉ

Több helyen összeomolhat a közoktatás, ha a parlament a jelenlegi formájában fogadja el a jövő évi költségvetést – közölte Kerpen Gábor, a Pedagógusok Demokratikus Szakszervezetének (PDSZ) elnöke hétfőn Budapesten sajtótájékoztatóján.

Történelmi vagyonszétválások hullámai

Trianon — Mohács mellett — a magyarság történetének legsötétebb szimbóluma. Szimbólum, mert ha alaposan megvizsgál-nánk történelmünk mélyszerkezetét, valószínűleg rá kellene döbbernünk, hogy Trianon nem egyetlen esemény csupán. Sokkal inkább megjelenítője egy olyan pusztító „világerőnek”, amely számára hazánk mindig útban volt (van és lesz!), így neki Magyarország felszámolásának célja történelmi evidencia. Trianon tehát metafora gyanánt e megnevezhetetlen világerő kódnevévé vált. (Tegyük mindjárt hozzá, ez az erő a magáról szóló diskurzusteret eleve betiltja, gyűlöletbeszédnek nyilvánítja, és büntetőjogilag szankcionálja már azt a feltételezést is, hogy ő egyáltalán létezik). Azt is be kell látnunk, hogy lepusztulásunk messze Trianon előtt kezdődött, és Trianon óta is tart, újabb és újabb Trianonok láncolatát létrehozva. És azt, hogy Trianon nemcsak ezt a világerőt jeleníti meg, hanem egy még ennél kényesebb és fájdalmasabb tényt is. A történelmi Magyarország ugyanis a Szent Istvántól Mátyás királyig tartó „tér-időben” is ki volt téve e világerő pusztító hatásának, mégis meg tudta őrizni szakrális talapzatát és erre épülő integritását. A Mohács óta zajló második fél évezred azonban a folyamatos tragikus lepusztulás története. Ez arra utal, hogy a magyarság közben olyan egyre mélyülő spirituális válságot él át, amelynek nyomán egyre kevésbé képes önmaga létstratégiájának megfogalmazására és bátor képviselésére. Magyarország napjainkban történelmi mélypontra jutott. Végzetes lepusztulási lejtőn tart lefelé mind az anyagi és természeti értelemben vett vagyonok, mind a népesedési és egészségvagyon, mind az olyan szimbolikus vagyonok terén, mint a nemzet lelki, erkölcsi, szellemi „készletei”. Minél pontosabb képet kellene tehát alkotnunk arról a történelmi folyamatról, amely idáig juttatott minket, illetve amely változatlanul visz egyre mélyebb és veszélyesebb válságörvények felé. Trianon történelmi mélyszerkezetének alapos elemzése éppen ehhez kínál esélyt. Ez az írás terjedelméből adódóan legfeljebb arra tehet kísérletet, hogy ráirányítsa a figyelmet a kérdés egyes, eddig kevésbé vizsgált rejtett dimenzióira. Nem válaszokat ad tehát, csupán felvázolja azoknak a kérdéseknek a logikai láncolatát, amelyeket fel kellene tenni, ha el akarjuk kerülni Magyarország végleges felszámolását.

Amit először is rögzíteni kell, az az a tény, hogy fél évezrede folyamatosan birodalmi függésben élünk, és minden eddig minket kifosztó impérium kivette a részét annak a le-

pusztulási lejtőnek a létrejöttében, amelyen ma is mozgunk lefelé. Ráadásul az is fontos mozzanat, hogy az igazán súlyos kifosztás nem is elsősorban azokban az időszakokban zajlott le, amikor az éppen aktuális birodalom „konzolidált” („business as usual”) körülmények között fosztogatott minket, hanem amikor a nagy birodalomváltások mentek végbe. A török kiűzését követő iszonyú kataklizmák során 20-25 év alatt nagyobb vagyonszétválás ment végbe, mint a 150 évnyi hódoltság idején. Az első világháború és Trianon az 1914-től 1924-ig tartó évtized során szintén nagyobb lepusztulással járt, mint a 200 éves Habsburg-uralom. A második világháború és az iszonyú jóvátétel szintén nagyobb roncsolást hozott magával, mint az időben és térben egyaránt „harmadik” birodalom (a hitleri Németország) minket értő előzetes kifosztása. És végül a szovjet birodalom összeomlása és a nyugati globalitás birodalmának berendezkedése, hatalmi-gazdasági erőforrás-szivattyúinak működése összehasonlíthatatlanul nagyobb kárt okozott a „rendszerátalakítás” húsz éve során, mint a szovjet megszállás 45 éve összesen. Meg kellene értenünk tehát a birodalomváltások „lemez-tektonikájának” pusztító logikáját.

Az egyre súlyosabb birodalmi alávetésünk és kifosztásunk elmúlt fél évezrede éppen a világ-kapitalizmus brutális „globalo-diktatúrája” kibontakozásának időszak. Csúszó optikai csalódás tehát az, hogy látszólag öt különböző birodalom fosztogatott minket, mert ez az öt valójában egy! Mint ahogyan a „levantei eredetű” mediterrán kereskedő kapitalizmus Machiavellije, a felvilágosodás Voltaire-i „sötétségére” épülő jakubinus létkarakter, Lev Davidovics Bronstein (alias Trockij) a Wall Street diszkkrét finanszírozásával felépített bolsevizmusa, és most a neoliberais globálnyikok világméretű uralma ugyanannak a több ezer éves pusztító világerőnek a különböző megjelenési formája, amelyet — mint tudjuk — persze „politically incorrect” valódi nevén nevezni. Mindezt azért tartom fontosnak jelezni, hogy óvjam magunkat attól a végzetes történelmi optikai csalódtól, hogy a nyugatias modernizáció létszerveződési módja, és az ő mostani nagyszerű demokráciája és piacgazdasága az a létező világok legjobbika, és hogy a „Nyugat” mindig a javát akarta Magyarországnak. Észlelnünk kellene végre, hogy a Médiciek és a Fuggerek geopolitikai harapófogójában fokozatosan összeroppanó Magyar Királyság óta folyamatosan útban van minden, ami a valóban önálló, független, a Szentkorona szakralitására épülő létszerveződési módra alapozódó Magyarországra emlékeztetne a Kárpát-medencében. A török birodalmi terjeszkedés is inkább csak ürügy és eszköz



volt korának globális kapitalizmusa kezében, hogy belső hatalmi konfliktusai rendezése közben egy füst alatt felszámolják Magyarországot is. A legnagyobb kontinentális hatalmat, Franciaországot például semmi nem akadályozta meg abban, hogy saját nyers világhatalmi törekvéseitől hajtva a minket éppen brutálisan kifosztó Oszmán Birodalom hűséges stratégiai szövetségese legyen. Mikközben mi önpusztító naivitással éppen ezt a Nyugatot védtük önfeláldozóan! Nos, a Nyugat globális birodalma ezután az „entré” után történelmünk minden kritikus elágazási pontjánál mindent megtett annak érdekében, hogy cinikus-gátlástalanul lefosszon és kiárusítson minket. Paradox módon ez még a szovjet birodalmi alávetettségünkre is igaz. Hiszen egyfelől a jaltai paktum nyomán ezt közvetlenül is nekik köszönhetjük, ráadásul ennek a szálnak van egy Jaltánál sokkal súlyosabb és mélyebb szerkezeti összefüggése is. Mert lassan itt az ideje, hogy próbáljunk elszakadni attól a másik végzetes optikai csalódtól, hogy a szocializmus és kapitalizmus egymás történelmi ellentétei. A magát szocializmusnak nevező létszerveződési mód ugyanis nemcsak nem ellentéte a kapitalizmusnak, hanem a kapitalizmus hatalomgyakorlásának legnyersebb, vegytiszta formáját testesíti meg. Létrejött annak köszönhető, hogy a XX. század elején Kelet- és Közép-Európa társadalmaiban még mindig létezett a zárt, tradicionális anyagi és szakrális szimbolikus viszonyok között élő paraszti társadalom. A globális kapitalizmus urai azonban tisztában voltak azzal, hogy ezt rövid idő alatt csak egy olyan brutális berendezkedés tudná szétrombolni, és olyan eszközökkel, amelyeket akkor már a „fejlett és demokratikus” — ergo finnyás ízlésű — Nyugat legfeljebb Afrikában

engedhetett meg magának. Széttroncsolni pedig egyszerűen azért kellett, mert csak így lehetett „legyártani” a védekezésképtelen és engedelmesebb dolgozó és fogyasztó „állatok” gigantikus csordáit ezekből a paraszti társadalmakból, amit napjainkban elegánsan „globális integrációnak” szokás nevezni, és amelynek egyetlen célja a globális erőforrások szivattyúk sikeres működtetése az ily módon véres péppé tett lokalitásokban. A magát „szocializmusnak” nevező szerveződési mód ezt a feladatot kiválóan teljesítette! Mintegy „előmészterte” a térség társadalmait, és mikor e feladatának eleget tett, kollaboráns oligarchiái szíves örömezt visszaszolgáltatták azt eredeti tulajdonosaiknak. Hogy a már említett Lev Davidovics Bronstein milyen szerepet is játszott mindebben, az, ma már nyílt titok. Annyira, hogy az amerikai kongresszusban a harmincas évek elején egy McFadden nevű képviselő vizsgálatot kívánt kezdeményezni a FED és számos amerikai pénzintézet ellen, mert bizonyítékai voltak arra, hogy egy svéd bankcsoporton keresztül közvetlenül finanszírozták Trockij és annak bolsevik forradalmát. Oroszország zárt szakrális paraszti társadalmának radikális felbontását — tehát a globális kapitalizmus stratégiai céljainak megvalósítását — éppen a bolsevik diktatúra tette lehetővé, mégpedig történelmileg hihetetlenül rövid idő alatt, és persze ehhez mért brutalitással. Trianon szerepe ugyanebbe a stratégiai tervbe illeszkedett, bár már csak a kegyelemdőfés volt, hisz a Tanácsköztársaság bolsevik hatalomátvételi kísérlete és pusztító berendezkedése jelezte, hogy Magyarországnak ugyanezt a sorsot szánták a világ urai. A „különös kegyetlenséggel” végrehajtott folyamat a magyar társadalom alapvető lelki,

erkölcsi és szellemi talapzatában végzetes roncsolódást indított el.

A magyar forradalom és szabadságharc 1956-os eltiprásában, amely Trianon újabb történelmi felvonása, azért segített készségesen a Nyugat globális birodalma a szovjet impériumnak, mert az eredeti „projektje” számára a forradalom komoly fenyegetést jelentett. Egyrészt a paraszti társadalmak szétverése még éppen, hogy csak elkezdődött, másrészt 1956 a Nyugat urai számára veszélyesebb kihívás volt, mint a szovjet birodalomnak. Azt jelezte ugyanis, hogy egy szakrális mélyszerkezetében még mindig ép nemzet képes megmutatni az egyedüli kiutat. Azt tudni illik, hogy a „kapitalizmus versus szocializmus” hamis síkjából térben kilépve kell megkeresni az emberi lét egyetlen lehetséges útját, a hagyomány szakrális létharmóniájához való visszatalálást. Ez azonban olyan nyilvánvalóvá tette volna a nyugatias kapitalizmus zsákcúkjának végzetes tényét, amit a Nyugat urai aligha engedhettek meg maguknak, ezért tettek meg mindent annak érdekében, hogy 1956 mihamarabb elbukjon.

Az eredeti projekthez a „liberális” reformok jelentették a visszatérést, persze csak azután, hogy a lázadó nemzet megkapta globális uraitól a megfelelő büntetést. Az 1956-ot követő évtized során a paraszti társadalmat széttroncsoló eredeti terv sikeresen megvalósult, és elkezdődhetett a „visszaadás” lassú előkészítése. Ezt már akkor is az MSZP-SZDSZ nagykoalíció jelentette. Kádár személyesen bízta meg Nyers Rezsőt és Tardos Mártont annak a „reformnak” a kidolgozásával, amely a visszatérés első állomása volt. A hetvenes és a nyolcvanas évek során az adós-

ságcsapda rázárult az országra, de nem csak anyagi értelemben. A magyar történelem során békeidőben még soha nem ment végbe olyan népességbeli, egészségi vagyoni és lelki, erkölcsi, szellemi javakban való fogyatkozás, mint a kádári konszolidáció aranykorában. A felkészületlen magyar társadalmat olyan rövid idő alatt és olyan példátlan brutalitással hajszolták át a globális alkalmazkodás kényszerű szakaszán, hogy ennek máig tartó végzetes következményei lettek. Az egyik — talán legdrámaibb — fejlemény, hogy 25 év alatt a megkétszereződő mezőgazdasági terméskészletet 15-szörös üzemanyag felhasználással, és 40-szeres vegyi anyag felhasználással értük el, és mindeközben a középkorú falusi férfiak rák okozta halálózása megötszereződött. Ez volt az igazi „rendszer-váltás”, vagyis annak a folyamatnak a kezdete, amelynek során a Nyugat globális birodalma visszavette a most már feleslegessé váló szovjet birodalom brutális politikai kapitalizmusától a „kényszerítő passzként” rábízott országokat, ahol az példamutató brutalitással felszámolta a tradicionális, szakrális paraszti társadalmakat. Mindebből kiderülni látszik, hogy Trianon nem egyetlen esemény, hanem e pusztító világerő működésének élő szimbóluma. És minden bizonnyal újabb és újabb „Trianonokkal” kell megtanulnunk a Magyarország felszámolására irányuló törekvésekkel való eredményes szembefordulás nemzetstratégiáját.

online megjelenés: 2009. szeptember 3. 20:31

www.tortenelemportal.hu

print megjelenés: Nagy Magyarország 1. évfolyam 1. szám

Forrás: Bogár László

A BUDAPESTI KORMÁNY FELADTA A MAGYAR ÉRDEKET

Szimbolikus fegyverletételt hajtott végre a Bajnai-kormány a Szlovákiával folytatott politikában. A mai Nógrád megyei Szécsénybe tervezett találkozó előtt a kormány nem a magyar álláspontot hangoztatta, hanem valami egészen mást.

Ma miniszterelnöki találkozó lesz Robert Fico és Bajnai Gordon között. A nógrádi Szécsényben fognak tárgyalni.

A tárgyalás előtt - szimbolikus éllel - Balassagyarmat jelentette be, hogy nem látja szívesen a szlovák kormánydelegációt. Nyilatkozatuk szimmetrikusan megismételte az augusztus 21-ei Súlyom-kitiltás érveit.

Illetve mégsem. Míg Súlyom Lászlót történelmileg képtelen „érvekkel” sértették meg és zárták ki Szlovákia területéről, addig Balassagyarmat érvei egy ponton lényegesen erősebbek.

Arról van szó, hogy Magyarország sohasem támadta meg Szlovákiát, ugyanis a Szlovák Köztársaság mindössze 16 éves. Jogelődjét, az 1968-ban megtámadott Csehszlovákiát maga a szlovák nemzet számolta föl, 1992-ben. Az 1993. január 1-jével megalakult Szlovákiával a Magyar Köztársaság alapszerződést kötött, amelyben elismerte a két ország határát is.

Magát Bajnai Gordont is nevetségessé tette Pozsony a héten, amikor semmilyen választ sem adott a kormányfő -szlovák nyelvű (!) - együttműködést ajánló cikkére. A cikk Pozsonyban jelent meg, egy vezető szlovák lapban.

Diplomáciai szemmel nézvést a világon mindenütt azt jelentik az augusztus 21-e óta megtörtént események, hogy a magyar állam elfogadja és helyesli, ami Súlyom Lászlóval augusztus 21-én történt.

Ha a mai kormánytalálkozó után sem nyilatkozik a magyar jogok védelmében a kormány, akkor a szlovák nyelvtörvény elleni összes magyar lépés hitelét veszti. Sem Brüsszel, sem Washington egész egyszerűen nem tudnak mi mellé állni. Az ugyanis képtelenség, hogy diplomáciai úton segítsenek valakinek, akinek nincsen is artikulált álláspontja egy ügyben.

Az MSZP és az SZDSZ kormánya, élén Bajnai Gordonnal, a jelek szerint ma újabb nemzetárulási projektet készül bevezetni.

Forrás: Nyíri János – gondola



Cionista háború

» KRISTOFFER LARSON

Az USA iraki háborúja nem a fehér emberé. Nem is az olajtársaságoké. Nem, ez egy cionista háború – írja Kristoffer Larson, egy 22 éves teológia hallgató és író egy svéd baloldali lap számára írt ragyogó és megvilágosító cikkében.

Úgy esett, hogy néhány hete másodszor is megnéztem Oliver Stone nagyszerű alkotását, a „Július 4-én született” c. filmet. A filmben egy Ron Kovic (akit a mindig jóképű Tom Cruise játszott) belép a hadseregbe. Vietnamba akar menni, hogy harcoljon a kommunisták ellen. „Inkább a halál, mint a vörösök” hangzik a jelszava. Úgy indul Vietnamba, mint egy jól kiképzett, fiatal és bátor amerikai, aki kiáll a demokráciáért és őszintén kész arra, hogy meghalljon a kommunista fenyegetés leveréséért, bárhol jelenjen is az meg. Amikor Vietnamból hazatér, deréktól lefelé meg van bénulva. De a polgártársai nem fogadják őt hősként. Ehelyett vele egykorú tüntetőkkel találkozik, akik tüzre vetik az amerikai zászlót. Ő nem érti, hogy miért. Kifejezésre juttatva a tüntetők iránti gyűlöletét a Bronxi Veterán Kórházban, hamarosan felfogja, hogy a fekete ápolók egészen más a véleményvel vannak a háborúról. Ahogy egy férfi ápoló elmagyarázza neki: „Vietnam a fehér ember háborúja, a gazdag ember háborúja”. Később, mint sok más Vietnamból járt amerikai, Kovic is eljut a felismerésre, hogy a háború egyáltalán nem a demokráciáért folyt. A hozzá hasonló fiatal amerikaiakat azért küldték oda, hogy egy saját szabadságáért küzdő népet elnyomjanak.

Néhány évtized múltán a világ legnagyobb hadigépezete újra mozgásba lendült népi üggyben, ezúttal Irakban. A tömegmészárlást fiatal fiúk hajtják végre, akik nem igazán biztosak abban, hogy miért

vannak ott, de azt a Fehér Ház egy könyörtelen és nagyhatalmú elit nevében elrendelte. Nem volt meglepetés, hogy Iraknak semmiféle tömegpusztító fegyvere nem volt. Végül is az USA nem olyan ostoba, hogy megtámadjon egy olyan országot, amelynek van. Az veszélyes lehetne. De annak ellenére, hogy mi biztosan tudjuk, hogy ez a háború egyáltalán nem volt „megelőző” és nem Irak felszabadításáért folyt, a „háború az olajért” elmélet is – amelyet a háborúellenes mozgalmak nagy többsége elfogadott – napról napra vesztíti a talajt a lába alól. Legalább föl kéne tennünk a kérdést, hogy tényleg az olaj volt-e a fő oka a háborúnak. Az olaj kívánatos, de az amerikaiak nem drága, hanem olcsó olajat akarnak. Irak megszállása az amerikai adófizetőknek havi több mint 5,8 milliárd dollárjába kerül [1]. Emiatt olcsóbb lett volna a térségben támogatni a diktátorokat, mint megbuktatni őket – mégpedig olyan eredménnyel, hogy majdhogynem egyáltalán nincs olaj. De ez nem a fehér ember háborúja. De nem is az olajtársaságok háborúja. Nem, ez egy cionista háború.

Israel Shamir izraeli író az „A CMK Árnyéka” c. kitűnő dolgozatában arról ír, ami valószínűleg Irak megtámadásának a valódi oka volt:

„Mint a megszálló kormányzat fejének, Jay Garnernek az a feladata, hogy létrehozzon egy új, izraelbarát Irakot. A Jerusalem Post, egy keményvonalas cionista napilap, amelyet Conrad Black, Pinochet és Sharon barátja ad ki, beszélgetést folytatott a könyöklő hazaárulói egyikével, Ahmed Cselebi jobbkezével, Musawival.

Musawi lelkesülten beszél az Izraelhez fűződő legszorosabb kötélekkel kapcsolatos reményéről. Az új Irakban nem lesz hely a palesztinok számára, mert a nagy palesztin közösséget az INC vezetői (és feltehetőleg az ő cionista tanácsosaik) egy visszataszító ötödik hadoszlopnak tekintik. Ehelyett egy „békeív” fog húzódni Török-

országból Irakon és Jordánián keresztül Izraelig egy új támpontot képezve a Közel-Keleten.

A megszállási rezsimet az USA hadserege a cionisták érdekében hozta létre, ezért, ha valami, ez joggal nevezhető CMK-nak, Cionista Megszálló Kormány[2].” (Az eredetiben ZOG, Zionist Occupation Government)

Az iraki háború – csakúgy, mint az Irán elleni amerikai fenyegetés – a térségbeli izraeli érdekekre vezethető vissza. Izrael és nagyhatalmú lobbija már régóta azon van, hogy az USA tegyen valamit az iraki kormányral. A térség destabilizálása sokkal előnyösebb Izraelnek, mint az USA-nak. Annak elemzése után, hogy „mi lehet a be nem vallott, igazi oka és mozgatórugója” az iraki háborúhoz vezető politikának Paul Schroeder egy lábjegyzetben írta, hogyha az igaz, akkor „az olyasvalamit jelent, ami tudomásom szerint páratlan a történelemben. Mindennapos dolog a nagyhatalmak esetében, hogy megpróbálják a háborúkat csatlósokkal megvívatni, kisebb hatalmakat harcoltatnak a saját érdekeikért. Ez volna az első olyan eset, amiről tudok, hogy egy nagyhatalom (a valóságban szuperhatalom) harcolna egy kis, megbízó állam csatlósaként[3].”

A zsidók az amerikai népességben nem tesznek ki többet 2–2,5%-nál, ami olyan tény, amit – úgy látszik – a legtöbb Amerikainak nehéz elhinni. Egy 2002. októberében közét tett felmérés szerint az átlagos, nem zsidó amerikaiak azt hitték, hogy a lakosság legalább 18%-a zsidó.

Minden negyedik megkérdezett amerikai azt válaszolta, hogy az amerikaiak 10-19%-a zsidó, ugyanakkor minden ötödik úgy becsülte, hogy a zsidók 20-29%-ot tesznek ki. Valami 12% gondolta azt, hogy a számuk 30-49% között van! „Elég vad?” – állapítja meg Leni Brenner, majd így folytatja: „De miért is tudná másképp a nem zsidó amerikai? A becsléseik azon alapulnak, amit látnak. Kapcsoljuk be a TV-t, menjünk moziba, vegyünk fel egy újságot, kísérrjünk figyelemmel egy választást, a zsidók aránya minden esetben sokkal nagyobb, mint 2,5%. (...) A zsidók 12%-a gondolja, hogy ők az amerikaiak 2%-át teszik ki, 13% szerint 3%-ot, 11% nem tudja, ami szintén „megfelelő” válasz. Az amerikai zsidók 7%-a azonban azt hiszi, hogy ők az amerikaiak 1%-át alkotják. A zsidók 5%-a azt gondolja, hogy 4%-nyian vannak. 18% hitte, hogy 6-10% a számuk. 6% szerint mi zsidók 11-15%-on vagyunk, és az amerikai zsidók 18%-a úgy becsülte magukat, hogy 15% fölött vannak. Ez óriási, 600%-os fölötti hibahatár[4].

Az azonban, hogy az ember zsidó, még nem teszi cionistává (noha, sajnos, majdnem minden szervezett zsidó cionista). Tény, hogy a (nem szervezett) amerikai zsidók többsége ellenezte az iraki háborút. A nagyhatalmú zsidó lobby azonban támogatta. Az ő erőteljes háború iránti támogatásuk határozottan olyan komoly tényező, amelyet nem szabad figyelmen kívül hagyni. A cionista zsidók a két nagy amerikai pártnak adott anyagi hozzájárulás nagy részét ma is állják. Ahogy az Aftonbladet c. svéd napilap rámutatott:

„A zsidók óriási összegeket nyomnak az amerikai politikába, 30-szor annyit, mint az arab amerikaiak. Nekik van hatalmuk. A „pénz beszél” jelmondat által uralkodnak[5].”

Tény, hogy az amerikai milliárdosoknak majdnem a fele zsidó. (Ez a jelenség azonban nem korlátozódik az Egyesült Államokra. A hét orosz oligarchából hat zsidó[6].) Az amerikai másképp gondolkodó és szerző, Gore Vidal az Israel Shahak professzor „Zsidó történelem, zsidó vallás” c. nagyszerű könyvéhez írott előszavában felfed egy történetet, amely meghatározóan befolyásolta a Közel-Kelet történetét az utóbbi hatvan év során.

„Valamikor a kései ötvenes években a világklasszis pletykafészek és alkalmi történész, John F. Kennedy elmesélte nekem, hogy Harry S. Truman mindenki magára hagyta, amikor rájött, hogy indul az elnökségért. Akkor egy amerikai cionista hozott neki egy bőrdobban 2 millió dollár készpénzt a vonatra, amelyen a kampánykörútját járta. „Ezért hajszolták át nálunk olyan sietve Izrael elismerését.” Mivel sem Jack, sem én nem voltunk antiszemiták (nem

úgy, mint az ő apja és az én nagyapám), mi ezt csak egy újabb, Trumanról és az amerikai politika derűs korrupciójáról szóló mókás történetnek tartottuk. (...)

Nem akarom felsorolni annak a boldogtalan térségnek a háborúit és riadalmait. De az kimondom, hogy Izrael elcsúszott kitalálása megmérgezte az USA-nak, Izrael kétséges pártfogójának a politikai és szellemi életét.

Kétséges, mert Amerika történetében egyetlen más kisebbség sem rabolt el annyi pénzt az amerikai adófizetőktől a célból, hogy egy „hazaföldbe” fektesse be. Ez olyan, mintha az amerikai adófizető kötelezve volna arra, hogy támogassa a pápát a pápai állam visszafoglalásában, csak azért, mert a népünk egyharmada római katolikus. Ha ezt bárki megkísérelné, hatalmas volna a fölzúdulás és a kongresszus nemet mondana. De egy kevesebb, mint 2%-os vallási kisebbség rávette, vagy megfélemlítette a képviselőket (a szükséges kétharmadot, hogy hatástalanítsanak egy valószínűtlen elnöki vétőt), miközben élvezik a média támogatását.”

Maga Shahak lefordított egy cikket, amely héberül jelent meg a Kivunimban, a Cionista Világszervezet lapjában 1982. februárjában, és mint „Kivunim terv” vált közismertté. A cikknek, amelyet egy Oded Yinin írt, a címe „Izraeli stratégia a kilencszáznyolcvanas évek-re” és a Közel-Keletre vonatkozó elképzelése „az egész területnek kis államokra való földarabolására és valamennyi létező arab államnak a felbontására volt alapozva”, ahogy Shahak összefoglalta. Noha ő határtalanul derűlátónak, ténylegesen üres képzelődésnek tekintette, azért hozzátette:

„Az a gondolat, hogy Izraelnek valamennyi arab államot szét kell daraboni kis egységekre, újra és újra megjelenik az izraeli stratégiai gondolkodásban. Példa kedvéért Ze’ev Schiff, a Ha’aretz katonai levelezője (és valószínűleg e téren a legújabb Izraelben) ír a „legjobbrol”, ami az Izraeli érdekek szerint történhet Irakban: „Irak felbontása egy siita államra, egy szuni államra és a kurd rész elkülönítése” (Ha’aretz 82.06.02.). A valóságban a tervnek ez az összetevője nagyon régi[7].”

És lám, mi történik: 2003. novemberében a New York Times-ban megjelent egy cikk, amelyet a Council of Foreign Relations (Külszolgálatok Tanácsa, egy rendkívül befolyásos magánszervezet) korábbi elnöke és a Times korábbi szerkesztője Leslie H. Gelb írt a következő fejcímmel: A háromállamos megoldás. Az ismertetett ötlet az volt, hogy az USA-nak fontolóra kéne vennie, hogy Irakot három különálló államra osszák, „északon a kurdokkal, a szunnikkal középen és a siitákkal délen”. Gelb azt írja, hogy „ezt a háromállamos megoldást Washingtonban évtizedekig elképzelhetetlennek tartották. ... De az idők megváltoztak[8].” Ekképp a cionisták által kiagyalt terv minden, csak nem halott.

Miközben az egész világ elítéli Izrael embertelen viselkedését a palesztin néppel szemben, a cionisták azt mutatják be, hogy Washington a kezükben van. Nem csak az elnökválasztási kampányok jelentős részét fizetik, hanem a kezükben van az egyenirányított média. „A média pedig a modern államok idegrendszere” – írja Shamir.

„Egy nagyon összetett társadalomban a mai gyakorlati demokrácia egy kifinomult számítógéphez hasonlítható. A gépezete egy fel-tétellel tud sikerrel működni: ha az információ szabadon áramlik a rendszeren keresztül. Ha minden bemenő adatot ösztönösen ellenőriznek és szűrnék azon egyetlen ismérv alapján, hogy jó-e az a zsidóknak, nem csoda, ha a gép olyan szörnyszülött kimenetet hoz létre, mint a „bosszú Babilonon Jeruzsálem Kr.e. 586-os lerombolásáért”. És valóban, a rég elmúlt 1948-as évben Izrael első uralkodója, David Ben Gurion azt mondta: „Történelmi bosszút állunk Asszírián, Arámián és Egyiptomon”. Most úgy van, hogy ez megtörténik, mivel COG célba vette Irakot, Szíriát és Egyiptomot[9].

Három évtizeddel Ben Gurion halála után a Guardian arról számol be, hogy „az USA vezette haderő katonái kiterjedt pusztítást és szennyezést okoztak Babilon ősi városának a maradványaiban”[10]. Eltartott ugyan egy ideig, de a jóslat igaznak bizonyult. De a néhai Ben Gurion

nem csak a bosszúállásról álmodozott. Neki Nagy Izrael megteremtéséről is voltak álmai. A Szuezi háború harmadik napján a Knesszetben mondott beszédében elismerte, hogy a háború igazi célja „Dávid és Salamon királyságának a helyreállítását” egészen a bibliai határokig [11]. Követőjének, Ariel Sharonak ugyanaz az álma és készen áll azt beteljesíteni, ha arra alkalom adódik. Ha az idő alkalmas, a térségben megmaradt palesztinok tömegmészárlása és kiűzése kétségtelenül megtörténik.

Jeff Blankfort úgy utal Washingtonra, mint „a cionisták legfontosabb megszállt területére” Igaza van. A cionista zsidók erősebbek, mint valaha. A cionista keresztények erőteljes támogatásával az izraeli érdekek biztonságban vannak. A cionista marok szorítását az amerikai közel-keleti politikában lehetetlen tagadni. Az nem áll Amerika érdekében, hogy mindig azt tegye, ami Izraelnek a legjobb. Az USA-ban nem az amerikaiak vannak hatalmon, hanem egy elit és lobbik, amelyek az engedelmességig pénzlik (és fenyegetik) a politikusokat. Természetes, hogy háborúkat viselni olyan országokban, amelyeket a legtöbb amerikai megkeresni sem tud a térképen, nem áll a nép érdekében. A mohó tőkésék mellett van egy nagy tényező, amelyet figyelembe kell venni, amikor a háború indítékait keressük. Nagyon-nagyon sokan alábecsülik annak a szerepnek a fontosságát, amelyet a cionizmus játszik Amerika külügyében (és kisebb mértékben a belügyében is).

Az USA egy „lobbykrácia” – egy állam, amelyben nagyhatalmú lobbik uralkodnak. A politikusok az ő pénzbeli támogatásuktól függenek, hogy egyáltalán valami esélyük legyen a választási versenyben. Ez a helyzet a jelenlegi washingtoni hatalom esetében. Bush elnöknek és háborús bűnös munkatársainak a Fehér Házban részvényeik vannak a hadi iparban, és az pénzeli őket. Nekik személyesen jövedelmez a háború. Azonban a közel-keleti amerikai külpolitikát és az USA Izraelnek nyújtott fenntartás nélküli támogatását nem lehet egyszerűen ezzel a ténnyel megmagyarázni. Az iraki olajszállítások feletti rendelkezés egymagában nem elegendő ok 150 000 amerikai katonára Irakba küldésére olyan drágán. Fontos felismerni, hogy olyan lelkes cionisták vannak vezető beosztásokban, akik bármi szükségeset készek megtenni, ha az Izrael érdekében áll. A neokonzervatívokról beszélek, akikre röviden, mint neokonokra szoktak utalni. Ténylegesen Izrael volt a fontos ügy, ami miatt a neokonok elhagyták a Demokrata Pártot, ahol valaha megtalálhatók voltak. Még 1993-ban írta Benjamin Ginsburg, a politikatudományok tanára:

„Az egyik legnagyobb tényező, amely feltartóztathatatlanul a jobboldalra sodorta őket, az Izraelhez való kapcsolódásuk volt, és az 1960-as években növekvő bosszúságuk a Demokrata Párttal szemben, amely egyre inkább ellenezte az Amerikai katonai készségét és behabbarodását a harmadik világ ügyeibe. A Reaganféle jobboldal keményvonalas kommunistaellenességében, az amerikai katonai erő iránti elkötelezettségében, és arra való készségében, hogy politikailag és katonailag beavatkozzék más népek ügyeibe a demokratikus értékek (és amerikai érdekek) előmozdítására, a neokonok olyan politikai irányvonalra leltek, amely garantálta Izrael biztonságát [12].”

A neokonok elkötelezettsége Izraelnek, a zsidó lobby óriási befolyása és a Keresztény Közösségek meghódítása a cionizmus által a valódi magyarázata az USA állandósult Izrael iránti támogatásának. Egyesek számára furcsának hangzik, de ma helytelen Izraelre úgy utalni, hogy az az USA csatlós állama. Manapság pontosabb az ellenkezőjét mondani, mint akármi mást. Ezt nagyon jól állapította meg az izraeli születésű muzsik, Gilad Atzmon, amikor megkérdezték:

„Azt gondolom, hogy kezdetben azért volt Izrael, hogy segítse a nyugati gyarmatosítást (Balfour nyilatkozat, stb.) De nem állt ott meg. Az amerikai kormányzat a késő hetvenes és a nyolcvanas években felismerte, hogy a nyugati globalizáció számára a legnagyobb veszély az arab ellenkezés és az iszlám ellenállás. Izrael azért volt ott, hogy örökösen fenntartsa a folyamatos szembenállást. Így bizonyos értelemben – Önnek igaza van, legalábbis történelmileg -, Izrael azért volt, hogy az amerikai érdekeket szolgálja, de a dolgok megváltoztak.

Az elmúlt tíz évben az erőegyensúlynak az eltolódását látjuk. A cionisták, a republikánusok és a jobboldali keresztény csoportok közötti új kötelék az amerikai-izraeli viszonyban egy teljesen új szakasz vezetett be. Úgy gondolom, hogy az amerikai nép nagy jót tenne magának, ha alaposan megvizsgálná a kormányának a dolgait. Az amerikaiaknak azt kéne megkérdezniük maguktól, hogy amerikai érdekek-e azok, amiért dolgoznak, vagy inkább izraeliek. Az iraki háború jó kiindulási pont egy ilyen szellemi gyakorlat számára [13].

Az iraki háború esetében a magukat a legjobb ajánlatevőnek eladó, (vagy egyet nem értés esetén szájukat tartó) pénzéhes politikusoknak és az olyan odaadó cionistáknak, mint a neokonok, az érdekei kéz a kézben járnak. Nem lesz addig béke a Közel-Keleten, amíg az amerikaiak nem szabadítják fel magukat a Washingtonot szorongató cionisták és néhány ember ama meggyőződése alól, hogy mindig azt kell tenni, ami Izraelnek jó, ahelyett, ami Amerikának jó. A konzervatív Pat Buchanan nagyon jól foglalta össze, hogy miről szól a neokonok ideológiája:

„Ami után ezek a neokonok futnak, az az amerikai vér besorozása, hogy a világot Izrael számára biztonságossá tegyék [14].”

Sosem írtak igazabb szavakat. Végül az amerikaiaknak – Kovichoz hasonlóan – csak föl kell tenniük a fontos kérdést saját maguknak: Miért is jó ez nekünk?

Kristoffer Larson – kristoffer.larsson@sobernet.nu
Fordította: D. M. – Nemzeti InternetFigyelő

[1] Iraq Monthly War Cost Rises To \$5.8 Billion, Set To Go Higher; <http://www.parapundit.com/archives/002494.html>

[2] Shadow of Zog; <http://www.israelshamir.net/english/shadowofzog.html>

[3] Iraq: The Case Against Preemptive War; http://www.amconmag.com/10_21/iraq.html

[4] The Demographics of American Jews; <http://www.counterpunch.org/brenner10242003.html>

[5] Freden dör pa stadens gator; <http://www.aftonbladet.se/nyheter/0010/15/israel.html>

[6] The Oligarchs, by Uri Avnery; <http://www.counterpunch.org/avnery08032004.html>

[7] A Strategy for Israel in the Nineteen Eighties, translated by Israel Shahak with a foreword; <http://student.cs.ucc.ie/cs1064/jabowen/IPSC/articles/article0005345.html>

[8] The three-state solution, by Leslie H. Gelb, New York Times, November 25 2003; <http://quicksitebuilder.cnet.com/supfacts/id365.html>

[9] Shadow of Zog; <http://www.israelshamir.net/english/shadowofzog.html>

[10] Destroying Babylon; <http://dahrjmailiraq.com/weblog/archives/dispatches/000171.php>

[11] Jewish History, Jewish Religion, by Israel Shahak (p. 8 in the Swedish edition)

[12] Quoted in „The Shadow of Zog”.

[13] The Gilad Atzmon Interview; <http://sf.indymedia.org/news/2004/01/1674134.php>

[14] Whose war?; http://www.amconmag.com/03_24_03/cover.html

Forrás: <http://www.israelshamir.net/>

Nincs biztosíték arra, hogy meg tudják akadályozni a személyi függőségek bebetonozását az egyetemeken

Magyar Bálint oktatási miniszter 2004-ben a kormány elé terjesztette a Magyar Universitas Programot (MUP). A program sarkalatos pontja volt a felsőoktatási intézmények vezetésének átalakítása. A rektor és az Egyetemi Tanács FŐLÉ egy kis létszámú irányító testület (it) került volna olyan döntési jogkörökkel, melyek korábban az intézmények tanácsai, a felügyelő minisztériumok, a kormány vagy az Országgyűlés jogkörébe tartoztak. E nagyhatalmú testület tagjává visszavonhatatlan, öt évre szóló megbízással „a gazdasági életben vezetői tapasztalatot szerzett egyén” vállalhatott volna. Ha Magyar Bálint elképzelése megvalósul, az egész hazai felsőoktatás az i-ben megjelent gazdasági erők érdekeinek rendelődött volna alá.

A miniszter javaslata az Egyetemi Polgárok ellenállásába ütközött. Magyar Bálint azonban ragaszkodott az álláspontjához, és ehhez 2005-ben megszerezte az Országgyűlés többségének a támogatását is (CXXXIX. sz. törvény a Felsőoktatásról).

A Köztársasági Elnök kifogásai nyomán végül az Alkotmánybíróság akadályozta meg az it-re vonatkozó elképzelések törvényre emelését (41/2005.(X.27.) AB határozat. Ennek megfelelően az egyetemi/főiskolai tanács (az új törvényben immár szenátus elnevezéssel és az élén álló rektor visszakapta a felsőoktatási intézmény irányításának jogát és felelősségét. Az it módosított változatban „gazdasági tanácsadóként” (gt) született újjá. A gt a korrigált változatban a felsőoktatás irányító szervek mellett „tanácsadó és ellenőrző” testületként kapott szerepet.

A törvényhozó többség a 2008. évi XCVII. törvény segítségével mégis visszaadta a gazdasági tanácsnak (gt) az egyszer már alkotmányellenesnek minősült döntési jogkört „azokban az ügyekben, amelyek elátlásra a szenátus felhatalmazta” (25.§ (1)c). A szenátusról szóló részben azt találjuk, hogy átruházhatja azt az alapvető jogát is, hogy megválassza a rektort és erről értesítse a fenntartót(!) tovább értékelje a rektor tevékenységét.

Magyar Bálint országgyűlési képviselőként évente benyújtott „apró” módosításával megteremtette annak lehetőségét is, hogy a felsőoktatási intézmény vezetősége akkor is függetlenedjék saját testületeitől, ha a szenátus döntési jogát mégsem adná át a gazdasági tanácsnak (gt).

Az első lépés ebben az irányban a rektorok illetménypótlékának törvényileg korlátlan emelése volt - (megvették őket kilóra, ahogy



egyik egyetemi tanár-társam magánlevelében fogalmazott - FA). A jelenleg hatályos törvény szerint az oktatási miniszter a gt javaslatára határozza meg a rektor juttatásait (115.§ (1.2.a és aa)). A nagy állami egyetemeken a rektorok évi jövedelme jelenleg egyetemi tanári illetményük többszörösét teszi ki.

A második lépés ebben az irányban az időkorlát megszüntetése volt. Más szóval: a megvásárolt rektor hatalmának automatikus végtelenítése. A népi demokrácia gyakorlatából jól ismerjük ezt, így lett „örökös elnök” Castro, Chavez, Idi Amin, Rákosi, Sztálin, Hitler a politikában. Ezt a következőképpen intézték Magyar Bálint s társai: A 2005. CXXXIX. sz. törvény lehetővé tette, hogy a rektor megbízatását egyszer meg lehet hosszabbítani. Ugyanez a demokráciából csúfot űző törvény 5 évre emelte a rektorok korábbi 3 éves megbízatását. 2008-ban azután a kormánypártok szavazatával módosították ezt a törvényt úgy, hogy a Szenátus kétharmados többséggel immár harmadszorra is meghosszabbíthatja a zsebre vágott rektor megbízatását. Azaz: 15 évre!!!

A harmadik lépés a rektor-helyettesek és dékánok kinevezése is meghosszabbítható 2x5 évre, (2. §.1), mégpedig 65 éves koron túlra is - (2. §.2). (Köztudott, hogy a szakmai vezetőnek, a tanszékvezetőnek 65

éves korban le kell köszönniük. De az adminisztratív, nem-szakmai vezetésnek nem.)

A hatályos felsőoktatási törvény tehát lehetővé teszi, hogy az állami felsőoktatási intézményekben a kiemelten magas jövedelmet jelentő magasabb vezetői beosztásokat 15 évig ugyanazok a személyek töltsék be. Adott feltételek között e tisztségeket elkerülhetetlenül azok a vezető oktatók fogják betölteni, akik fontosabbnak tartják jövedelmük maximalizálását, kiváltságok megszerzését, mint eredendő hivatásuk: a tudományos kutatást és az ebben elért eredményeik oktatását. Azok a törvényi megszorítások, amelyek megnehezítik a másodszori meghosszabbítást, csekély jelentőségűek, mert a szenátus kétharmada egyenlő a dékánok és a hallgatók alkotta tagok létszámával. Ki van ez találva: mert a dékánok maguk is érdekeltté váltak a meghosszabbítás gyakorlatának általánossá tételével, a hallgatói jogok bővítésének ígéretével pedig a hallgatók „képviselői(?)” általában mindig megnyerhetőek a vezetésnek. A rektornak személyes anyagi érdeke, hogy hivatalban maradjon, és ennek az a feltétele, hogy a gt és a felügyelő miniszter elvárásainak megfeleljen.

Ez az egyetemi autonómia aláásására lehetőséget adó vezetési struktúra idegen a egyetem hagyományaitól és lényegétől.

A korrupciós nyomaitól és kifejtő vezetési szerkezet viszont annál inkább megfelel a Magyar Bálint nevével fémjelzett programnak.

Ennek kimondott célja ugyanis „olyan felsőoktatási intézmény rendszer kialakítása, mely a fenntartó által finanszírozott rendszerhez adekváтан alkalmazkodni képes, és amelyben egyidejűleg megteremtődnek (SIC!) a „piac-konform” működés feltételei.

Tagadhatatlan, hogy egy olyan típusú felsőoktatásnak, amelyben megtalálhatóak a középiszkolai képzés elemei is, (ún. „felsőfokú alapképzés” (avagy a dialektika diadala), s amelynek feladata, hogy kielégítse az állam által fenntartott (nem-felsőoktatási) intézmények szakember-igényét, bizonyos mértékig meg kell felelnie a munkaerő-piac előre jelezhető kívánalmainak.

De az alárendeltségi viszonyoknak egy fejlődőképes társadalomban alapvetően éppen fordítottnak kell lennie, legyen szó a felsőoktatás és a piac, vagy a felsőoktatás és a fenntartó közötti viszonyról. A piac akkor teljesít jól, ha „egyetem-konform”, ha fel tudja is-

merni az új tudományos eredmények hasznosításának lehetőségeit. A fenntartónak pedig azt kell felismernie, hogy milyen finanszírozási igények kielégítése révén fokozható az egyetemek képessége új eredmények elérésére és jó szakemberek képzésére.

Ha a felsőoktatásban a túlfizetett „vezető elit” és a minőséget ténylegesen meghatározó, de a kutatáshoz szükséges forrásokat nélkülöző „vezető oktatók” rétege kettéválik, az egyetemnek éppen az a képessége válik kérdésessé, hogy rátaláljon a felhalmozott ismeretekből álló problémákra, és adott körülmények között megfogalmazható legjobb megoldásokra.

Az egyetemi autonómia NEM az Egyetemi Polgárok partikuláris érdeke, hanem az egyetemet fenntartó társadalom egyetemes érdeke. Az egyetemek csak a piac és a közvetlen fenntartó érdekeitől **függetlenül** „indokolatlan befolyástól mentesen” (41/2005. (X.27.) Alkotmánybírósági határozat) válhatnak a jövőt előkészítő és meghatározó műhelyekké.

A felsőoktatás intézményeink egy részét felismerte a Magyar Bálint diktálta szabályozásban rejlő veszélyeket. A Budapesti Műszaki és Gazdasági Egyetem rektora, Péczeli Gábor (gondolom, nem véletlenül ment Pálinkás József MTA elnök éppen oda évnnyit beszédet tartani) tavaly átvett megbízatása után a magasabb vezetőknek járó juttatásokat 30-40 %-kal csökkentette, a jutalmazások gyakorlatát pedig megszüntette.

A Szegedi Tudomány Egyetem idén hatályba lépő szervezeti és működési szabály-

zata pedig előírja, hogy az intézmény tanári testülete a rektori tisztségre pályázókat hallgassa meg, véleményét a Szenátus rektorválasztó ülésén ismertesse.

Nincs biztosíték azonban arra, hogy az ilyen és hasonló eséllyel szembeni intézkedések meg tudják országosan akadályozni a személyi függőségek bebetonozódását az egyetemeken, (s pláne nem a főiskolákon, még akkor sem, ha egyetemnek nevezték is el némelyiket), hogy a magasabb vezetői posztokat betöltők a törvény kínálta személyes előnyöket idővel ne a saját privilégiumaiknak tekintsék.

A felsőoktatási intézmény oktatás, - és kutatás-politikájának stabilitását nem a magasabb vezetők élethosszig tartó megbízásával, de a kutatói és tanári testület demokratikus megegyezésével lehet elérni.

A felsőoktatási intézmények tapasztalataim szerint akkor találják meg működésük irányításának lehető legjobb módját, ha az egymást ciklikusan váltó, különböző tudomány-területeket képviselő magasabb, elismert tudós vezetők érvényesíthetik saját, vagy vendégtanárként más-másmunkahelyeken és vezető oktatóként más-más szakmai testületekben szerzett tapasztalatukat, kialakult értékrendjükre, miközben alapvetően az egyetemi fórumokon közösen meghatározott, hosszú távú célkitűzések alapján végzik munkájukat.

A magasabb vezetők kiválasztásánál vissza kell térni az idő próbáját kiállt hagyományokhoz. Le kell rövidíteni 3 évre a megbízási időt, erősen korlátozni vagy megszü-

netni célszerű a meghosszabbítás lehetőségét, szélesíteni szükséges a választók körét, arányosítani a juttatásokat.

Megvalósulnának ezek az elvek, ha a rektor személyéről nem a kis létszámú „szénátus”, hanem a rektorválasztó konvent, azaz az intézmény professzori testülete döntene.

Ha a rektor 3 évre szóló megbízatását csak egészen kivételes esetben, vagy egyáltalán nem hosszabbítanák meg, és ha a rektor valamint a dékánok juttatásait újra a bértábla határozná meg.

Írta a Magyar Nemzet augusztus 28. pénteki számának Vélemény rovatába a 6. oldalra Bernáth Árpád, a Szegedi Tudományegyetem tanára.

Bepötyögte ebbe a levélbe Fodor Andás, s.k., az ELTE nyugalmazott habilitált egyetemi docense, mert a Magyar Nemzet c. napilapnál, amely pedig állítása szerint polgári és ellenzéki, s amelynek Lovas István újságíró úr a lapigazgatója, úgy működik a vélemény szabadság szocialista stílusú, burkolt korlátozása, hogy a Vélemény-rovat a Magyar Nemzet on-line kiadásában nem jelenik meg. Ez aligha véletlen, ez tudatos. Csak bepötyögve juttathatóak el a Véleményben leírt nagyon fontos mondanivalójú írások másokhoz, ha valaki bepötyögött azokat saját kezűleg. Bernáth professzor írása például azokhoz csak úgy juthat el a MN múlt pénteki számát nem olvasó tanártársakhoz, hogy rá szán 3.5 órát szántam a bepötyögésre és szétküldésre.

Bernáth Árpád

Fico lenyelte a szécsényi békát

Sólyom kitiltása és a nyelvtörvény ügyében is nagyon komoly engedményeket ért el Magyarország Bajnai Gordon magyar és Robert Fico szlovák kormányfő találkozóján. A csúcs után Fico beszólogatott a magyaroknak.

A tervezettnél több mint egy órával hosszabbra nyúló magyar-szlovák miniszterelnöki találkozó utáni sajtótájékoztatón úgy tűnhetett, hogy a szlovák kormányfő rendesen kiosztotta magyar kollégáját, aki szerényen és öniróniával tűrte a megpróbáltatásokat. A találkozó érdemi eredményeit vizsgálva azonban egyértelmű: Bajnai nyomott le békát Fico torkán, és a sértett odamondogatás csak arra volt jó, hogy a szlovák vezető ne bukott emberként hagyja el a Forgách-kastélyt.

A találkozó hivatalos kitűzésének napján, múlt csütörtökön, az Index akkori információi szerint a magyar diplomáciának két célja volt: Szlovákia valamilyen formában kérjen bocsánatot Sólyom László augusztus 21-i kitiltásáért; és engedjen a szlovák kormány a nyelvtörvény abszurd szigorából.

2:0 IDE

A két oldal kapcsolatát legsúlyosabban terhelő aktuális ügyekben a gyors megoldás egyáltalán nem volt várható. A most csütörtöki, Szécsényben tartott Bajnai-Fico-csúcs előtt mindkét oldal visszafogottan azt kommunikálta, örülni kell annak, hogy a vezetők egyáltalán szóba állnak, és kinyilvánítják együttműködési szándékukat. Éppen ezért volt meglepő, hogy a szimbolikusnak várt találko-

zónak elég konkrét eredményei lettek.

A meglepetést tovább fokozta, hogy a magyar fél mindkét célját elérte. A csütörtöki csúcsból magyar szempontból aligha lehetett volna többet kihozni. Fico ugyan nem szórt hamut a fejére, sőt, kifejezetten csípős megjegyzéseket tett Magyarországra és a kormányra, de a fontos vitás kérdésekben egyértelműen a magyar álláspont győzedelmeskedett.

Ebben valószínűleg komoly szerepe lehetett a Szlovákiára nehezedő nyugati nyomásnak, esetleg Fico valamilyen ismeretlen belpolitikai szempontjának, vagy a Bajnai környezetében népszerű vélekedés szerint a miniszterelnök tárgyalási taktikájának (a negyedórának szánt négy szemközti találkozó közel egy órában át tartott).

SAJNÁLKOZNAK

A találkozón elfogadott nyilatkozat szerint mindkét ország sajnálkozik a Sólyom Lászlóval történtek miatt. Részsiker lett volna már az is, ha a nyilatkozatban csak ennyi maradt volna, hiszen a szlovák kormánypárti politikusok eddig mereven azt kommunikálták, hogy teljesen jogos volt a magyar elnök kitiltása alig két órával érkezése előtt. Azonban a nyilatkozatba bekerült, hogy egyik fél sem akarja, hogy hasonló eset újból megtörténhessen, közösen szabályokat



hoznak az ilyen esetek elkerülésére. Sőt, arra is kitér a nyilatkozat, hogy mindkét ország maradéktalanul tartani akarja magát a személyek szabad mozgását biztosító schengeni egyezményhez.

E megállapítások önmagukban mind közhelyesnek tűnhetnek, olyan mondatoknak, amelyeknek nem sok értelmük van. Hiszen a schengeni egyezményt ha valaki aláírta, akkor természetes hogy tartani akarja magát hozzá, és az sem meglepő önmagában, hogy nem akadályozza két EU-tag a másik vezetőinek mozgását. Ugyanakkor ebben a helyzetben e két kitétel lényegében megfelel a Sólyom-vitában elhangzott magyar érvek elismerésének. (Schengen miatt eleve jogtalan volt a kitiltás és abszurd egy szövetséges vezető megalázása.)

A közös sajnálkozás mögé biggyesztett megállapítások így a finomkodó diplomáciai fordulatok ellenére világos szlovák bocsánatkérést jelentenek. Utalás sincs a szlovák érvekre a közös nyilatkozatban. Nincs szó arról, hogy eztán mindig meghívjuk a másik oldal vezetőit is, vagy hogy figyelembe vesszük a másik érzékeny dátumait, vagy hogy ha biztonsági kockázat merül fel, akkor otthon maradunk.

Sólyom-ügyben a magyar igény teljes kielégítést nyert.

ÓVÓNŐT FOGADTAK

A nyelvtörvény ügyében is sikerült valószínűleg a legtöbb reálisan lehetségest kihozni magyar szempontból. A két miniszterelnök ugyanis megegyezett, hogy teljes mértékben figyelembe veszik egy norvég diplomata, Knut Vollebaek javaslatait. Az EBESZ kisebbségügyi főmegbízottja magyar kérésre vizsgálta a nyelvtörvényt, teljes jelentését még senki sem hozta nyilvánosságra. Magyar külügyi forrásból viszont úgy értesültünk, hogy Vollebaek észrevételei lényegében egybevágóak a törvénnyel kapcsolatos magyar panaszokkal.

A szlovák politikusok eddig csak a szöveg első mondatait idézték, ami szerint a szlovák nyelvtörvény léte és általános céljai teljesen he-

lyénvalóak, és nem sértik az európai normákat. Az ördög azonban a részletekben van, mert a szöveget teljességében ismerő magyar forrásaink szerint innentől kezdve oldalakon át kritizálja a törvényt a jelentés. Sőt, ahogy Bajnai a találkozót után még utalt is rá, olyan igényeket is megfogalmaz a szlovák kormány felé, ami túlmutat magán a törvényen: így a kisebbségi nyelvtörvény megerősítését és egy új kisebbségi törvény megalkotását.

Fico Szécsényben az újságíróknak a már sokszor hangoztatott első mondatot ismételte csupán, mintegy jelezve, az EBESZ bábáskodásának elfogadása szlovák győzelmet jelent. Azonban ha a szlovákok tényleg betartják, hogy maradéktalanul figyelembe veszik a norvég javaslatait, akkor a törvényhez készülő végrehajtási utasítás a törvény legkritikusabb részeit érvényteleníti majd.

A törvény szeptember elsején már hatályba lépett, azonban a gyakorlatban nem alkalmazzák, hivatalos magyarázat szerint azért, mert nincs kész a végrehajtási utasítás, vagyis az a szabályrendszer, hogy kit hogyan és mi alapján lehet büntetni vele. E halogatás már jelezte, hogy a szlovák kormány elbizonytalanodott, valószínűleg nyugati nyomásra. Az EBESZ kéréseinek teljes mértékű elfogadása azt jelzi, hogy az eredeti szándékhoz képest a törvény jelentősen felpuhulhat.

Mindez lehet, hogy nem elégíti ki a megsértett szlovákiai magyarokat. Csáky Pál, az MKP elnöke a múlt heti dunaszerdahelyi nyelvtörvény-ellenes tüntetésen például azt mondta, hogy a törvény léte már önmagában sérti és megfélemlíti a felvidéki magyarságot. Ugyanakkor nyilvánvaló volt, hogy a törvény teljes visszavonását nem lehet kikényszeríteni, még az MKP szervezte tüntetés szónokai is leginkább a paragrafusok módosításáról beszéltek.



Fico ugyan tett egy utalást Szécsényben arról, hogy magához a törvényhez nem készülnek hozzányúlni. Lehet, hogy csak a végrehajtási utasítás puhítja fel a törvényt, de arra Fico szavát adta, hogy az EBESZ észrevételeit figyelembe veszik. Fico sokszor elismételte Szécsényben, hogy magánszemélyeket eleve nem is lehetne büntetni a törvény szövege szerint, ezt csak a rossz szándékú magyar propaganda terjesztette. A nyelvtörvény homályos utalásai ezt a felvidéki magyarok szerint egyáltalán nem zárják ki. Nem kizárt, hogy az egyszer elkészülő végrehajtási utasítás egyértelműen kizárja majd, és Fico most úgy csinál, mintha eleve ez lett volna kormánya szándéka.

Szintén nagyon komoly eredmény, hogy a két kormányfő megegyezett, hogy egy év múlva közösen átnézik a nyelvtörvény hatását.

Az alcímben szereplő óvónőn hasonlóan Bajnai élt. Homokozóban veszekedő óvodásoknak tűnik a két ország nyugati szemmel nézve, akik az óvónőnek árulkodnak egymásnak – mondta. Ezzel az önironikus megjegyzéssel (több másik mellett, például Fico jogász végzettségére utalva „nem merészkedett” a törvény részleteiről vitázni az újságírók előtt) szinte alájátszott a sajtótájékoztatót Fícónak, aki így retorikai szinten arcvesztés nélkül távozhatott. Azonban közben olyan ígéreteket írt alá, amelyeket a magyar fél fogalmazott meg.



FICO NYELVE CSÍPETT

A találkozó utáni sajtótájékoztatón Fico számtalan félmondattal és utalással gúnyolódott a magyarokon. Arról beszélt, hogy szeretne együtt örülni a magyarokkal, hogy mindkét ország kijut a foci-vébére (a szlovákok első csoportjukban, a magyarok most játszottak el ezt az esélyt). Büszkélkedett kormánya és pártja belpolitikai erejével (Bajnai kisebbségi kormányt vezet, amelynek pártja biztos bukásra áll tavasszal). Dicsékedett a szlovák gazdaság eredményeivel, satöbbi.

Megannyi kiszólása, amelyeket Bajnai szó nélkül hagyott, akár egy előzetes stratégia része is lehetett. A magyar fél eleve úgy indult a tárgyalásnak, hogy szimbolikus engedményeket kell tenni. Ahogy egy forrásunk fogalmazott a tárgyalás előtt: „Ficónak szabad menekülési utat kell biztosítani”.

FICO KETTŐT KÉRT, DE ROSSZ HELYEN

Fico két igényt fogalmazott meg a magyarokkal szemben. Azonban egyik kérés sem tartozik szorosan a magyar kormány hatáskörébe, bár ha nagyon akarják, akkor Bajnaiék talán kikényszeríthetnék ezek teljesítését. (Úgy tudjuk, a magyar álláspont egyelőre annyi, hogy tudomásul veszik Fico igényeit.)

Fico szeretné, ha Révkomáromban méltó helyre kerülne Cirill és Metód szobra. (A szlovákok megtérítő szentek szobrait még a 90-es években a Matica Slovenska nevű nacionalista szlovák szervezet akarta felállítani, de a magyar többségű önkormányzat ezt nem engedte, ezért a szobrok most a szervezet helyi székházának teraszán állnak.) Fico Szécsényben is üzent a révkomáromi önkormányzatnak, hogy találjanak a szobornak méltó helyet, és akkor közösen tehetnék tiszteletüket Bajnaival Cirill, Metód és a 21-én avatott Szent István szobra előtt is. Erről a döntés a révkomáromi magyar polgármester kezében van, a magyar kormánynak elvben nincs befolyása rá.

Fico azt is sérelmezte, hogy létezik a Kárpát-medencei Magyar Képviselők Fóruma, ami éppen a napokban tartja soros ülését Budapesten. E szervezet a magyarországi hírekben keveset és kis hangsúllyal szerepel, azonban a szlovák parlament sokat foglalkozott vele, egyszer külön határozatban ítélték el a fórumra járó MKP-s képviselőket. (A szervezet a határon túli és a magyar parlamentben ülő magyar nemzetiségű képviselőket tömöríti.) E fórumot azonban nem a kormány hozta létre, így elvben Bajnaiéknak a megszüntetésére, átalakítására sincs hatása.

Bajnai a találkozó utáni sajtótájékoztatón egyik kérésre sem reagált.



CSÚSZTATÁSOK

Az összesen 11 pontból álló közös nyilatkozat kiter a szélsőségesek megengedezésére. Bajnai büszkén ismételte, hogy a Magyar Gárdát betiltották, gyűléseit a rendőrség feloszlatta. Ugyanakkor éppen a csúcs kezdetekor mintegy tucatnyi, gárdista ruhába öltözött ember demonstrált alig 200 méterre Ficótól és Bajnaitól. (A csúcs elleni demonstráció egyébként erőtlenn volt és kevés embert mozgatót meg.)

Fico szintén belement egy furcsa érvelésbe. A szlovákiai magyarok jó dolgát például azzal jellemezte, hogy saját testőrei között is vannak magyarok. Ez az érvelés alig színvonalasabb a klasszikus „vannak zsidó barátaim is” kezdetű retorikai fordulatnál.

Jövőre ünnepelnének

A 11 pontos közös közlemény sok általánosabb, a kétoldalú kapcsolatokat fejleszteni hivatott tételt is tartalmaz, ezek között szinte megbújtak az izgalmasabb, korábban részletesen tárgyalt pontok.

A tervezett együttműködés egyik látványos csúcspontja lehet, hogy jövőre a két kormányfő közösen tervezi ünnepelni a szlovák-magyar alapszerződés 15. évfordulóját. Emellett rendőrségi együttműködésről, aktívabb vegyes bizottságokról is szó volt, illetve egy új szervezet alapításáról, amely politikán kívül állna, és ösztöndíjakat, sport- és kulturális eseményeket támogatna.

Fico távozó konvojában volt egy nyitott ajtajú kisbusz, egy gépfegyverét kifelé fordító kommandóssal. A két ország viszonya aligha lesz nagyon barátságos a közeljövőben. Viszont a csütörtöki találkozó bebizonyította, hogy a legabszurdabb ellenségeskedést vissza lehet fojtani, és hogy az EU-tagság legalább informálisan garancia a kisebbségek elemi szintű védelmére.

Forrás: Index

Egy a valóság, s már megint, ezer a ruhája

– avagy Valóság, ilyen vagy olyan, de leginkább torz szemüvegeken keresztül –

Azt hinnéd, hogy az átkost magunk mögött tudva ennek egyszer, s mindenkorra vége. Csakhogy tévedsz! Ennek sosem lesz vége! Sőt! Most éli csak igazán reneszánszát! És a korrektség kedvéért szögezzük le azt is, hogy az átkost sem hagytuk magunk mögött, csak most más-hogy híjják. De akik csinálják, ugyanazok, vagy a leszármazottaik.

Álljunk meg hát egy ásónyomra, Istenben szeretett felebarátim! Megint, ha nem én magam olvasom a gülü szemeimmel, aszondom, hogy ilyen má' nincs. Pedig van!

Először aszinttem, hogy kicsikét eltévedtem a számegyenesen, 'oszt visszazaladtunk az időben.

Pedig nem!

Még mindig 2009-et írunk, Magyarország állítólag még mindig demokratikus, mi több, teljes jogú Európai Unió jog- és tagállam, és igen, elsőre bármilyen hihetetlennek tűnik, a Deák Ferenc által megfogalmazott sajtótörvényről, miszerint „Hazudni márpedig nem szabad!”, no arról, egyesek (sokadszorra) ismét megfélemedtek.



Mintha-országban, mintha minden a legnagyobb rendben lenne ezen a téren is! Más téren mintha gondok lennének, na de legalább lehet (és természetesen kell is!) róla beszélni! Ez azért már valami, nem igaz?!

De hogyan tesszük mindezt? Korrektül pontosan, megbízhatóan? Nos, ez az, amire az élet, mint oly sokszor, oly sok minden másra, erre is sietősen rácáfol.

Mindjárt az egyik legfőbb közjogi méltóság, a kispadról huszonvalahányadikként berángicált cserejátékos, az újabban csak „hobby-miniszterelnök” epithon ornanszszal felruházott, ideiglenesen hazánkban állomásozó, a minisztertanács és Magyarország Holding Zrt. menedzselésével átmene-tileg megbízott fura fazon állít minket elsőre megoldhatatlannak tűnő feladat elé. Dönts el, mi igaz, s mi nem!

Ezúttal nemcsak a valóság és annak koncentrált erőkkkel történő elhallgatásával szembesülhetünk, mint legutóbb Bósztorpuszta és a Magyarok Országos Gyűlése és Vására esetében, hanem visszatérnek a régi, jól bevált „majd mink elmagyarazzuk, majd mink megmagyarazzuk az eftársnak, hogy mit látott és hallott a tévében” című gyakorlat-hoz, annak erőteljes súlykolása mellett, hogy a szerencsétlen tévénező a valódi valóság helyett válassza az ő színes, széles vásznú, és az m1-en alkalmanként immáron HD minőségben is élvezhető változatát. Otthonába visszük Önnek a nagyvilágot, karosszékéből élvezheti az eseményeket! (Ha még el nem vitte azt is a végrehajtó!) Még a lakásból sem érdemes kimozdulnia! Most mondja meg nekünk, de őszintén, érdemes vesződni olyan dolgokkal, mint holmi utcai tüntetések, meg kiállunk a jogainkért? Ugyan kérem! Marhaság! A szép, új digitális korszakban már szabadon választhat a valóság és a díszdobozos Special Edition változat között! Válassza azt, amelyik az Ön számára kényelmesebb!

(Csak halkán és így zárójelenen, ahogy szoktam. Huszonkét évvel ezelőtt, 1987-ben készült Arnold Schwarzenegger főszereplésével a Running Man – Menekülő ember – című film, ahol egy olyan világot mutatnak be a nézőnek – akkor még a sci-fi kategóriájá-



The Running Man (A menekülő ember – 1987)

ba tartozó filmben –, ahol gigantikus méretű korporációk uralják a világot, s vele együtt az emberek elé tárt valóságot is. Ez azt jelenti, hogy a filmbéli világban a nézők már csak az igazságnak egy, a hatalom érdekei szerint megvágott változatát ismerhetik meg, sohasem a teljes igazságot. Mára úgy tűnik, ez a valóságban is megképződött!

A történesek által élénk tárt tények, a valóság, ahogyan még régen az oskolában szép szakszóval okították az ifjúságnak, antagonisztikus, azaz kibékíthetetlen ellentétben van annak a média torz tükre által élénk tárt képével, vagy, hogy trendiül fejezzem ki magamat, az imídszéssel. És ez már nem a science fiction kategóriája, hanem a mai magyar rögvalóság!

No, de ne húzzuk tovább az időt, nézzük a konkrétumokat! Mindannyian értesülhettünk a meglehetősen sajátosra sikeredett szlovák-magyar kormányfői találkozóról. Vagy mégsem? Pontosabban, ugyanarról az eseményről értesülhettünk?

Az InfoRádió prezentálásából a líd (bevezető):

Németh: Fico felmosta Bajnaival a padlót
A Fidesz szerint egyértelműen kudarc volt Magyarország számára Bajnai Gordon kormányfő és Robert Fico szlovák miniszterelnök szécsényi találkozója.

A párt országgyűlési képviselője úgy véli: Magyarország nem kapott érdemi választ Sólyom László köztársasági elnök meghúzott révkomáromi látogatása és a szlovák nyelvtörvény ügyében sem. Hozzáte-tte: Bajnai Gordonnak nem kellett volna aláírnia Szlovákiával nyilatkozatot.

Ugyanez az Index-féle interpretációban (a címdalra tett líd és a cikk bevezetője):

Fico lenyelte a szécsényi békát

„Gúnyolta Magyarországot, Bajnaik is oda-mondogatott, mégis a magyar diplomácia győ-zött csütörtökön. Bajnai a fontos meccseket megnyerte. Sólyom kitiltása és a nyelvtörvény ügyében is nagyon komoly engedményeket ért el Magyarország Bajnai Gordon magyar és Robert Fico szlovák kormányfő találkozásánál. A csúcs után Fico beszélogatott a magyaroknak.”

Természetesen távol áll tőlem, hogy bárkit is befolyásoljak vagy győzködjek, hogy a két „hír” közül melyik az igaz, ha valakit bő-vebben érdekel a téma majd utánanéző.

De!

Ha most elegánsan túllendülünk azon, hogy ebből napnál is világosabban leszűrhető az adott médium hovatartozása, azon már csak-csak fenn kell, hogy akadjunk, s én bizony fenn is akadok, hogy ismételtlen kiskorúnak nézik a „boldog” tudatlanságban tartott szerencsétlen állampolgárt. És akkor még finoman fogalmaztam! Amikor olyan pillanatokot élünk át, hogy egy pubertás korú állam sok mindennek, csak éppen európeér-nek nem nevezhető egyik fő hallja kendje leküdi megalázóba egy másik, kicsikét nagyobb történelmi múlttal bíró szomszédos állam első emberét, s vele együtt gyakorlatilag a szomszédos állam valamennyi lakóját, akkor már végképp nem mehetünk el szó nélkül amellet, hogy a határt átlépve, magyar közpénzből fenntartott, a kisbusz nyitott ajtó-ján gépfegyverrel kilógó, s a velünk packázó külhoni nagyember védelme érdekében elvileg a magyar emberekre bármikor tüzet nyitó őrezredi katonákkal védetik meg ökelmét.

Mi ez, ha nem erőfitogtatás? Ez az igazi, a valódi erőfitogtatás!!!

Mi ez, ha nem a padlónak a komplett „magyar” diplomáciával történő feltörlése?



Immáron nem első alkalommal! Ez bizony az! Belétek törlöm a lábamat, a lábunkat, átsunnyogok a határ túloldalára (Budapestre már nem mert eljönni, mert túl messze van a biztonságos menekülés lehetőségétől!), és veletek fizettetem ki a biztonságomat, ameddig itt tartózkodom a szaros kis országokban, melyet a nálunk fellelhető térképek bizonyos százaléka már nem is ábrázol. Talán így lehetne röviden összefoglalni a tótok diplomáciai metodikáját. És ami a legérdekesebb, hogy a dolog működik! A tanulsága pedig az, hogy erről bizony mi tehetünk! Igen, mi tehetünk, mert nem csak gyengének látszunk, hanem azok is vagyunk!

Az Index lédjét olvasva azon tűnődtem, vajon mi történt volna akkor, ha Fico nem nyeli le a szécsényi békát? Kitör a háború a két ország között, de legalábbis a NATO egyesített erőknél kellett volna közbeavatkozniuk, nehogy már szégyenszemre, Európa kellős közepén összerondítson mindent két teljes jogú Európai Unió tagállam!

Az Index lédjét olvasva az jutott eszembe, vajon mi lett volna, ha a futballválogatotthoz hasonlóan Bajnai sem nyeri meg a fontos meccseket?

Ó Szent Minarik Ede, milyen nagy szükség volna most rád!

Egy a valóság, s már megint, még mindig ezer a ruhája. Az újabb diplomáciai fiaskó mellett ismét bebizonyosodott, hogy az Európai Unió néven elhíresült kreálmány teljesen haszontalan, mi több, az egyelőre még létező nemzetállamok számára gyakorlatilag aranyáron mért károkozás.

Tudják olyan ez, mint a tudóropi tárolására szolgáló cigarettásdoboz oldalán öles betűkkel virító felirat: „**A DOHÁNYZÁS HALÁLT OKOZHAT!**” Hát akkó’ meg mi a rossebnak áruljátok?! – kérdezem tetetett álnaivitással, ugyebár. Azér’ áruljuk, mer’ a butaság, az alantás emberi ösztönökből való haszonszerzés hatalmas biznisz. Hát ezér’, vasse! – gyün rá azonnal a felelet.

Az Index lédjét olvasva azon tűnődtem, vajon kikért tevékenykednek ezek az emberek? No, nem az Index munkatársaira gondolok, hiszen ők nem állami cég alkalmazottai, hanem a magyar diplomácia és a kormányzat szereplőire. Legutolsó információim szerint ugyanis hivatalosan még nem vettük át az Amerikai Egyesült Államokban dívó „egy dollár, egy szavazat” metodikát, én úgy tudom, de javítsanak ki, ha tévedek, hogy itt még az „egy ember, egy szavazat” van divatban. Bár az igazat megvallva 2002 óta erős

kétélyek fogalmazódtak meg bennem. A dolog nagyon gáz, mer’ ha mink is mán az amerikaiak útját járjuk, tehát a demokrácia végképp oda lett, a Szent Korona által biztosított létezésről pedig hallani sem akarnak, nos, akkor nem nagyon marad más – kényszerűségből –, de bizony löni fognak, mer’ ha odáig eljutunk, akkó’ bizony löni kell majd. Azért, mert egész egyszerűen nem marad majd más lehetőség, mivel addigra már az összeset kimerítettük. No, de ne szaladjunk ennyire előre.

Az igazság, ahogyan a valóság sem, nem tömegfüggő, azaz mennyiségi kategória. Lehet, hogy tízezer ember mondja a hazugságot naphosszat és csak egy a valódit, attól még nem a tízezernek lesz igaza, hanem annak az egynek. Feltéve, ha életben hagyják. (Van egy olasz közmondás, az aszongya: „*Az erő szarik az okoskodásra.*” Mondjuk ezt láttuk megképződni a szlovákok esetében is!)

Az igazi baj általában ott kezdődik, amikor egyenként, otthon a sufniban meglapulva mindenki Jézus nevét mormolja, hogy hát őt kellene megmenteni, ’ osztán addigra, mire a tömeg hangja morajlássá erősödik – tán az agymosás, tán a tömegkommunikáció* általi sulykolásos meggyőzési technikák hatására – valahogy mindig Barabás az, aki megmenekül.

(* = *Tömegkommunikáció. Az x ideje tömegközlekedésnek nevezett valamit most kétségbeesetten próbálják kedvezőbbben pozicionálni a PC nomenklatúrában – nevezéktanban –, újabbban a „közösségi közlekedés” szóösszetételt erőltetik. Gondolom azért, mert a nagyvárosokban a buszokon, villamosokon, vagy a néha egy-egy utast olykor-olykor megrázó trolikon úti célja felé vergődő – a korrektség kedvéért tegyük hozzá rögtön, hogy baromi drágán vergődő – nagyközönség tökéletesen átérezheti a világot körbe utazó, és dobozokba gyömöszölt szardíniák valamennyi megpróbáltatását, s ezáltal valamiféle sajátos közösséget alkotnak. Az ő kényelmüket, meg minden egyéb sirámukat lenne hivatott szolgálni ez a fajta közlekedési mód, s az összes velejáró hóbelevanc. De azt, hogy „közösségi kommunikáció”, no, azt még egyetlen egyszer sem hallottad, igaz? Nyugodj meg, én sem! Nem is fogod! A kommunikáció, főként tömeges méretekben ugyanis az ő érdekeiket szolgálja. Hogy kik azok az „ők”, akiknek az érdekeit az ún. tömegkommunikáció szolgálja? Egy biztos, nem te, meg nem én, hanem valakik, akik a kulisszák mögött megbújva el akarják veszejteni ezt az országot azoktól, akiknek a Teremtő eredetileg rendelte.)*

Azt a nemzetet, amely nem képes erőfelmutatni – ez az én értelmezésemben azt jelenti, hogy nem tudja okosan használni az erőt (ebben voltak nagyok a Jedi-lovagokJ – azt menthetetlenül eltapossák, de legalábbis tartósan a modernkori rabszolgaság állapotába, azaz a gyarmati létezésbe taszítják.

A valóságnak a médiumok torz szemüvegén keresztül történő módszertanának fentiekben ismertetett eklatáns példája két variációt tartogat számunkra. Mindkettő elgondolkodtató, ugyanakkor egyszerre elborzasztóan kétségbeesítő is.

A változat: Valamelyik médium hazudik.

B változat: Vagy nem ugyanabban az országban élünk, vagy nem ugyanabban az időben, vagy ezek ottan a hatalom csúcsán, s ezek itt lentebb a kiszolgáló szinteken, bizonytalannal nem éretünk tevékenykednek.

Ahogy Sándor barátunk szokta volt mondani, akár A, akár B, eksön! Vagyis vegyünk végre tudomást a körülöttünk lévő világról, s az azokban lezajló folyamatokról, mert ha nem tesszük, könnyen ráfizethetünk! Mindig nézzünk a csomagolás mögé, lebbentsük fel a fátylakat és tegyük fel a kérdést: Kinek áll érdekében?

Nagy úr a pénz, de az igazság még nagyobb úr. Talán a válságnak, talán valami másnak köszönhető, de apadni látszanak az eddig kifogyhatatlannak tűnő bőségszaruk, megmaradásuk és fennmaradásuk érdekében még a gyakorta hazugságon kapott médiumoknak is muszáj most már néha igazat mondaniuk, de legalábbis szöbáhozni olyan témákat, amikről eddig nem volt szokásuk a széles nyilvánosság előtt beszélni. Kiborult a bili, a csontvázak immáron folyamatosan potyognak kifelé a szekrényekből, a terhesség vált, szándékosan bebuktatott káderek (ők a nagyhalak érdekében beáldozott kishalak) száma napról napra növekszik, azaz a tubusból kinyomott fogpasztát immáron a legnagyobb erőfeszítések árán sem lehet oda már visszagyömöszölni. De azért még próbálkoznak vele. A vérükben van, felcseperedve ezt látták otthon, a foxi-maxin, a Köztársaság téri pártközpontban, ahogy Tóth Gy. László mondaná, így szocializálódtak.

MI VISZONT NEM!

Az igazság nem odaát, hanem a mi oldalunkon van!

Éppen ezért: Jó Ha Figyelünk!

Isten áldja Magyarországot!

1 öntudatos pécsi polgár

DRÁMAI PÉNZTELENSÉG JÖN

A Gyurcsány–Bajnai-féle válság miatt ötödével csökken az önkormányzatok adóbevétele

Az év végéig akár húsz százalékkal is csökkenhet az önkormányzatok adóbevétele a kieső iparüzési adóbevételek miatt – értesült lapunk. Ez még a legszilárdabb lábakon álló településeket is megrendítheti. A helyzet a következő évben csak rosszabb lesz, hiszen a gazdasági viszonyok nem javulnak, a kormányzat pedig százhuszmilliárd forint elvonására készül ebből a szektorból.

„Két pogány közt” – a harmadikról ne is beszéljünk

A magyarok helyzetét a Kárpát medencében kezdettől fogva az határozza meg, hogy rokontalan nép vagyunk, és értünk nem állnak ki nagy testvéreink. Illyés Gyula: „Magyarok” című naplójegyzeteinek második kötetében azt írja, hogy emiatt a magyar nemzet helyzete, s így lelki magatartása századokon át csaknem ugyanaz. „Egész múltunk eleven... a jelent is állandóan történelmileg kell élnünk.” A határon túli magyarok megmaradási küzdelmére vonatkoztatva ez azt jelenti, hogy a „két pogány közt egy hazáért ömlik ki vére” – kuruc népdalunk sajtó panasza ma is naponta elszenvedett eleven igazság. A „két pogány közt” fenti igazságát, a kuruc kort megelőzően már Pázmány Péter is megfogalmazta: „Az a mi nyomorult nemzetünk szerencsétlensége, hogy az oltalomtól majd annyit kell félnie, mint az ellenségtől.” A határon túli magyar nemzeti közösségek azonban ma már nem csak az ellenség – az utódállamok (utódállamainak) – nacionalista kormányainak megsemmisítő szorításában vergődnek, és nem csak az őket oltalmazni hivatott Európai Unió nemtörődömségének áldozatai, hanem a nemzetietlen magyar kormányok rideg és elutasító magatartásának ellenében igyekeznek megmaradni magyarnak – édes hazánkért.

A hivatalos szlovák kormány jelenleg nyílt, államilag irányított, barbár megsemmisítő jellegű kampányt folytat a felvidéki magyarok ellen. Az Európai Unió nem nyújt „oltalmat” a számukra. Ady Endre sorai jutnak eszembe: „Az egész tál vad fájdalom” az „anyaország” jelenlegi miniszterelnöke, pedig jelenlétével Szlovákia nemzeti ünnept díszíti. (Lásd: „Bajnai Weissnél ünnepelt.” Lásd: „Hazaárulás”)

Magyarország külügyminisztere pedig megígéri a felvidéki magyaroknak, hogy a nem ígér meg semmit. A kettős állampolgárság ellen annakidején foggal-körömmel harcoló „körmös Bauer” fia, Bauer Tamás pedig jelleméhez hűen odailleszti száját a trianoni nagyhatalmak alfeléhez, csücsörít és cuppant, vagyis azt írja, hogy Trianon igazságos volt, mi itt belül szófogadó magyarok vagyunk, minket támogassatok.

A felvidéki magyarok elleni jelenlegi szlovák kampány két légi-ütközőbb mozzanata Sólyom László révkomáromi látogatásának meghiúsítása, valamint az államiság eszméjét, a törvény fogalmát megcsúfoló szlovák „nyelvtörvény”, mely a szabad nyelvhasználatot és ezzel a magyarok honpolgári jogait tagadja.

A szlovák kormány „nem engedte be” Magyarország köztársasági elnökét Szlovákiába. Az eset magyarországi bírálói szerint Szlovákia ezzel az Európai Unió tagjaként megszegte a schengeni egyezményben vállalt kötelezettségét. Na, és... mondaná a szlovák kormányfő, ha az EU kérdőre vonná. De nem vonja kérdőre. A szabad mozgás egyetemes emberi jogainak megtestesítőjeként emlegetett schengeni egyezmény első paragrafusa szerint a schengeni egyezményhez tartozó országok közötti „belső határok személyi ellenőrzés nélkül bárhol átléphetők”. A második paragrafus szerint azonban, ha a „közrend” vagy a „nemzetbiztonság” úgy kívánja, az egyes országokba való belépésének szabályozása terén minden marad a régi, és az illető ország illetékes szervei tehetnek a „szükséges intézkedéseket.” A második paragrafus tehát olyan feltételeket tartalmaz, amelyek teljes egészében értelmetlenné teszik az első paragrafust. Az olyan fogalmak, mint a „közrend”, a „nemzetbiztonság”, bármikor és bármire alkalmazhatóak. A „szükséges intézkedések” pedig azt jelentik, hogy minden állam kormánya ezután is azt tesz, amit akar, illetve, amit megengedhet magának. Vagyis, minden ország továbbra is azt engedhet be, azt tartóztathat fel a határon, akit akar, mint a régi, nemzeti színűre má-

zolt szálfasorompók idejében. A schengeni egyezmény Európai Unióval kapcsolatos szóhasználata azt sugallja, hogy az Európai Unió által szavatolt jogokról és kötelezettségekről van szó, holt csupán olyan államok közötti szerződésekről beszél, amelyekről a második világháborút megelőzően bebizonyosodott, hogy annyit sem érnek, mint a papír, amelyre íródtak.

I. „BESZÉLJ SZLOVÁKUL, HOGY AZ EGÉSZ VILÁG MEGÉRTSEN”

A szlovák parlament 2009. június 30-án elfogadta az 1995 évi 175. számú Nyelvtörvény módosítását.

A szlovák nyelvtörvény alapját képező bevezető paragrafus, valamint az egyes rendelkezések tartalma, mint „jogi dokumentum”, függetlenül annak a felvidéki magyarok ellen irányuló céljától, önmagukban is a jog és a törvényesség fogalmának durva megcsúfolása. A 2009. szeptember 1-én életbelépett módosított szlovák nyelvtörvény ütőereje, annak méregfoga a „törvény” bevezető paragrafusában található. Vizsgáljuk meg közelebbről a szlovák nyelvtörvény bevezető paragrafusát:

„A Szlovák Köztársaság Nemzeti Tanácsa abból a tényből kiindulva, hogy a szlovák nyelv a szlovák nemzet egyediségét kifejező legfontosabb ismertetőjegy, kulturális örökségének legbecsebb értéke, és a Szlovák Köztársaság szuverenitásának kifejezője, valamint állampolgárainak olyan általános érintkezési eszköze, amely szavatolja szabadságukat, egyenlő jogukat és egyenlő méltóságukat a Szlovák Köztársaság területén, a következő törvényt alkotta

A fenti paragrafus valójában nem is nyelvtörvényt vezet be, hanem egy kirekesztő, és jogfosztó nemzetiségi törvénynek felel meg. A szlovák nyelvnek ez, a nemzet meghatározásának központjába helyezése másodrendű állampolgárokra minősíti Szlovákia magyar, és más anyanyelvű állampolgárait, mert azok anyanyelve nem fejezi ki a szlovák nemzet egyediségét. Vagyis, a fenti paragrafus alapján Szlovákia, a szlovák anyanyelvű egyének országa. A „szlovák nemzet egyediségére” épülő nemzetfogalom teljesen értelmetlen, mert, amint minden egyén, úgy minden nép, és nemzet is egyedi. Jogilag és logikailag az is, teljesen érthetetlen, hogy miként lehet a szlovák nyelv, a Szlovák Köztársaság szuverenitásának kifejezője. Teljesen érthetetlen az is, hogy a szlovák, mint állami nyelv, amelyet büntetések terhe kényszerít rá az ország más anyanyelvű őshonos lakosságára, miként biztosíthatja „Szlovákia állampolgárainak szabadságát, egyenlő jogukat, és egyenlő méltóságukat.” A szlovák nyelvtörvény fenti paragrafusának logikája két fordulat után tragikomikumba fullad. Ennek ellenére maga a törvény, és a mögötte lévő állami erőszak valódi, és ezért roppant veszélyes.

A fenti paragrafusnak a szlovák nyelv, és a szlovák nemzet „egyediségét” hangsúlyozó felmagasztaló hangja kísértetiesen emlékeztet a Szlobodan Milosevic által a végtelenségig ismételt, a szerbek, mint isteni nép (bo anski narod) fogalmára. Erre a felső sugallatra azután Milosevic „isteni népének” legalja Srebrenicán lemészárolt néhány ezer védtelen foglyot.

A szeptember 1-én életbelépő szlovák nyelvtörvény a felvidéki magyarok nemzeti identitásának megsemmisítésére irányuló, végső megoldást jelző ultimátum. Ha a szlovák törvényhozókat megkérdeznék, hogy mit tehetnek az őshonos felvidéki magyarok annak érdekében, hogy a jelenlegi Szlovákiában megmaradhassanak magyarnak ott, ahol több, mint ezer éve élnek, – a szlovák törvényhozók válasza erre az lenne, hogy semmit. Ez a színtiszta, kegyetlenkedő tirannizmus.

És lőn este, és lőn reggel, és következik a második, a harmadik és a többi paragrafus. A fenti törvény rendelkezéseinek botránysos előírásai egytől egyik a fenti, bevezető paragrafus rasszista és támadó szándékának következményei. A szlovák nyelvtörvény egyes rendelkezéseinek átfogó ismertetése külön tanulmányt érdemel, de magának a törvénynek a magyar nyelven is olvasható szövege alapján bárki közvetlenül is meggyőződhet annak az egyetemes emberi jogokat grombában sértő rendelkezéseiről, meghatározásainak zavarosságáról, és támadó jellegéről. A Felvidéki Magyar Koalíció, valamint a Felvidék Ma 24 honlapokon sok értékes anyag található a nyelvtörvény fogantatásának veszélyéről. Többek között: Bíró Ágnes: „Nyelvtanítás parlamenti fokon” c. írása. A Magyar Tudományos Akadémia Etnikai-nemzeti Kisebbségkutató Intézete szintén készített egy elemző, de talán túlságosan is tartózkodó, és a kisebbségi lét tényleges ismeretét nélkülöző tanulmányt a szlovák nyelvtörvényről (Kardos Gábor, Majtényi Balázs, Vizi Balázs). A fenti tanulmány legnagyobb mulasztása, hogy nem ismeri fel azt a tényt, hogy a jogokat elvonó törvényeket, s az ide vonatkozó jogi szigorítási elveket a hatalom mindig szélesen igyekszik alkalmazni, s ez jogtalanságot és általános félelmet kelt.

A szlovák nyelvtörvény rasszista jellegének és jogi otrombaságainak két legjellegzetesebb példája a sírkövek és az emlékművek két-nyelvű szöveggel való kötelező ellátása, valamint a kétnyelvű konferálás kötelező előírása. Hogyan valósul meg a sírkövek és az emlékművek feliratainak az államnyelven írott feliratokkal való utólagos ellátása, és hogyan egyeztethető ez össze az elhunytak iránti tisztelettel, az emlékművek épségének védelmével, valamint a törvények retroaktív hatályának a tilalmával? Hogyan teljesül mindez a valóságban? A szlovák Kulturális Minisztérium tagjai járják a régi temetőket, és keresik a magyar feliratú fakereszteket? Klasszikus magyar íróink nagy részének szülőháza és sírhelye ma a trianoni határokon túl található, többek között a mai Szlovákia területén is. „Ne tapossatok rajtuk nagyon.”

A kétnyelvű konferálás kötelezettsége a nyilvános összejöveteleket és magát a műsort is a nemzetközi repülőterek hangzavarának szintjére süllyeszti. Mi történik, ha valaki szlovákul is konferál, de nem tud tökéletesen szlovákul, vagy kifejejt valamit a szlovák fordításból? Hol a határ a fordítások minőségének és pontosságának tekintetében, és ki dönti el, hol, és mikor? A helyszínen? Előzőleg? Mi történik az esetleges rögtönzésekkel, vagy a pillanatnyi bejelentésekkel, például, ha egy nyilvános rendezvény résztvevője rossz helyen parkolt és kérik, hogy mozdítsa el a kocsiját? Az általános szabadságjogok szempontjából a „nyilvános rendezvény” fogalma is új értelmezést igényel.

A „művelt” Európában ma Szlovákia az egyetlen ország, amelyben ténylegesen megvalósult George Orwell „1984” c. regényében leírt rémlátomása, mely szerint a Kulturális Minisztérium közvetlenül üldözheti és büntetheti az állampolgárokat. (9a. §Bírságok) A Kulturális Minisztérium büntetőjogi illetékessége ellenkezik a hatalom megosztásának és a független bíróságok elvével is. Ha a feljelentést, a vádat, a szabálysértés tényét és a büntetést is ugyanaz a hatalmi szerv végzi, akkor jogállamról nem is beszélhetünk. Rögtönítélő bíróságról van szó.

II. EURÓPA, TE VÉN SZAJHA

Az Európai Unió mibenlétét legjobban az a vicc szemlélteti, mely szerint, ha a németek és franciák közötti vitás kérdésben egy angol bírónak kell döntenie, akkor az angol bírót legnagyobb gondja az, hogy miként dönthetne úgy, hogy mindkét fél veszítsen. Európa népei évezredek óta harcban álltak egymással, és minden viszály, minden csata és háború még több megoldatlan kérdést, vélt vagy valóságos igazságtalanságot hagyott maga után. A második világháborút követően semmi sem történt, ami ezt a helyzetet megváltoztatta volna. Az Európai Unió erre a mai napig megoldatlan történelmi tehertételre, és az úgynevezett „szabad kereskedelem” fikciójára épül. A tervezet elgondolói mindezt a pusztá akarattal, és mindent – szerintük nem

kívánatos viselkedést – agyonszabályzással igyekeznek megvalósítani. Ebben az útnak nevezett régi Európában a magyarok továbbra is „idegen test Európában” („Hongrois: corps étranger l'Europe); vagy Benes szerint, „tüske Európa oldalában.” A legújabb nyugati történelemkönyvek ma is ezt a felfogást visszhangozzák.

Az Európai Unió meta-bürokráciája a volt gyarmatosító tagországok bürokráciájára és a baloldali európai elit elvont gondolkodásmódjára épül. Ezzel magyarázható az, hogy amit az Európai Unió rossznak vagy nem kívánatosnak minősít, azt törvényileg, vagy a tagországokra ráerőszakolt szerződések formájában „betiltja.” A törvények azonban nem alkalmasak az emberi viszonyok minden területének hosszútávú és sikeres szabályozására. A szlovák nyelvtörvény az Európai Unió túlszabályozási históriájának a fasisztoid, lezüllesztett vetülete.

Robert Conquest, világhírű történész szerint az Európai Unió a szellemileg steril és bürokratikus Bizánc útján halad a lejtőn lefele:

- egy intellektuális réteg kísérlete arra, hogy egy eszme nevében egyesítse az európai nemzeteket, holott nincs egy olyan egyesítésre alkalmas eszméje, mint a szocializmus, vagy más eszmék voltak;
- egy erőltetett kísérlet arra, hogy egy olyan területen államot létesítsen, amelynek nincs sem közös államalkotásra irányuló múltja, sem közös etnikai vonásai ahhoz, hogy nemzetet alkotassanak;
- egy szertelenül költséző és költséges bürokratikus rémálom, amely a távoli eszményképek, sőt transzcendentális célkitűzések nevében az előírások és törvények szövevényével igyekszik szabályozni az élet minden megnyilvánulását. Az Európai Unió egy fentről ráerőszakolt építmény, amely hamis képviseltre épül.

Robert Conquest a „Reflections on a Ravaged Century” (Elmélkedés egy feldúlt század nyomán) c. könyvében megállapítja, hogy az Európai Uniónak nevezett szuper államnak nincs sem eszmei, sem tényleges alapja. „Európai nemzet nincs. Ami van, az a különböző értelmiségi csoportok tagjainak összekuszált egyvelege, akik azt gondolják, hogy a nemzet fentről megteremthető. Demokrácia nem lehetséges démosz nélkül.”

Az Európai Unió szervezeti felépítése alapján nincs kapcsolat a hivatalok sokasága és a feladatok között, melyek ellátására létrehozták. A csúcson van az elnök és húsz európai biztos, akiket az egyes országok kormányai jelölnek ki egy olyan folyamatban, amely ismeretlen a nyilvánosság számára. Tekintettel arra, hogy az európai biztosokat nem választják, azokat demokratikus úton nem is lehetséges visszahívni. Az európai bizottság tagjait és alattvalóit, a miniszeri tanács tagjait az egyes országok kormányai jelölik ki. Annak ellenére, hogy a fenti hivatalnokoknak törvényhozó, végrehajtó és bizonyos esetekben bírászkodó hatalma van, azok senkinek sem felelősek. Ez az egyedüli testület a demokratikus világban, amely titokban ülészik.

Az Európai bíróság a fenti bizottság határozatainak végrehajtásának a céljából alakult. Az Európai bíróság tagjai is kijelölés útján kerülnek hivatalba, de ennek ellenére az egyes államokra vonatkozólag kötelező ítéleteket hozhatnak. Az Európai Uniónak majdnem harmincezer fizetett hivatalnok, és körülbelül hétszáz állandó bizottsági van. Ezek több mint kétszáz különböző épületben tevékenykednek. Amíg ez a Leviathán mindent és mindenkit irányít és ellenőriz, addig saját magát képtelen ellenőrizni. A magas fizetések és költségek megtérítése ellenére a korrupció és a sikkasztások elterjedtek. Balázs Péter, Magyarország jelenlegi külügyminisztere és korábbi európai biztos szerint az EU azért nem tett eddig semmit sem Sólyom László Szlovákiából való kitiltásának ügyében, sem pedig a szlovák nyelvtörvény kérdésében, mert „az Európai Unióban nyáron hosszú szünet van, gyakorlatilag nem is működik ilyenkor.”

Az Európai Unió oltalmazásától ments meg uram engem!

III. „ÉN RÓLATOK, AKIKET ERŐSZAKKAL LESZAKÍTOTTAK RÓLAM, LEMONDOK.”

A társadalmaknak történelmük során gyakran két rossz között kell választaniuk, és a sikeres társadalmak legtöbbször meg is találják a Scylla és Charibdis közötti célba vezető utat. A magyarok jelenlegi kényszerhelyzetét azonban az súlyosbítja, hogy ellenséges szomszédok és Európa elutasító magatartása mellett saját nemzetietlen kormányok nemtörődömségével vagy kimondott ellenséges szándékával is szembekerülnek. A határon túli magyarok veszélyeztetett helyzetére vonatkoztatva ez azt jelenti, hogy az utódállamok szorításának enyhítésére varázsszer nem csak a bűvös Brüsszelben nem terem a számukra, de Budapest szíve sem dobog értük. A határon túli magyar nemzeti közösségek újkori történelme az utódállamok (utódállamainak) az ellenük alkalmazott elsorvasztó intézkedéseinek, és Magyarország (az „anyaország”) elutasító magatartásának, illetve nem-cselekvésének a története.

Ide sorolandó többek között az utódállamokkal kötött úgynevezett alapszerződések, amelyekben Magyarország külön megerősíti a trianoni határok sérthetetlenségét anélkül, hogy cserében határos védelmet biztosítana az ott élő őshonos magyarok számára. Az alapszerződések szerint a magyar kisebbség sérelmeit a nemzetközi jog szabályozza. Vagyis, a trianoni nagyhatalmak által deklarált hatástalan általánosságok.

Ezen a helyen kell ismét megemlíteni a 2004-es népszavazás elleni kormánykampányt, valamint a magyarországi magyarok kétes, és végső fokon önmaguknak ártó elutasító magatartását nemzettestvéreik kinyilvánított akaratának elutasításában. Ide tartozik továbbá a magyarországi balliberális sajtónak és értelmiségnek a határon túli magyarok elleni véget nem érő agitálása, valamint a nemzetietlen magyar kormányok nemtörődömsége és átlátszó hazugságai. Emlékezzünk: a határon túli magyarok kérése elleni kampányt a Szabad Demokraták Szövetségének akkori szószólója, Bauer Tamás, budapesti ügyvéd nyitotta meg a Népszabadságban 2004. január 8-án megjelent „Kettős kapituláció” című írásával. A Népszabadságban ugyanakkor kiegészítésül megjelent egy testre szabott, túlságosan is egybehangzó „olvasói levél”, melynek címe:

Levél Hende Csabának!

Kedves Hende Csaba!

Mély megrendüléssel olvastam szép, patetikus - Szent István és IV. Béla királyainkat, Eszterházy Pál nádort és a boldogságos Szűz Máriát felemlegető - beszédét, benne a négy legfontosabb tennivalónkkal: az elszámoltatással, a nemzetegyesítéssel, a földvédelemmel és a magyar népesség fogyásának megállításával. Így legyen! Dicsérő mondataiból bőven jut a polgári köröknek, és a Polgárok Háza önfeláldozó munkásainak. Megérdemlik.

Örömembe azonban az elmúlt évek néhány eseménye emlékének üröme vegyül, több - azóta is megválaszolatlan - kérdés formájában. Sorolok is mindjárt néhányat, csak úgy hirtelen, a teljesség igénye nélkül:

Amikor 2002-ben elvesztettük a választásokat, miért is nem számoltatták újra a szavazatokat? Minden lehetőségük meg lett volna rá. Azóta sem ült el a gyanú, hogy országos méretű csalás történt. Maguknak elemi érdekük lett volna az igazság kiderítése. Miért nem tették?

A polgári köröket - nekem és sokunknak úgy tűnik, Csurka István magyar út köreit

kölcsön véve - valóban Önök indították útnak. Aztán nem kezdtek velük-velünk semmit. Azazhogy a 2006-os választások előtt is elkezdtek emlegetni minket, utána megint csend. Most mikor is lesznek a választások?

Pár éve, az MDF-ből történt átigazolása után, amikor magát kinevezték polgári körökért felelős Fidesz-vezetőnek, azt hittük tényleg történik valami. Összefogás, szervezés, a körök hálózatának életre keltése. Nos, nekünk Dunakeszin azt sem sikerült megtudnunk, hol és hány polgári kör működik a térségünkben. Sem a jobboldali sajtóban, sem az interneten nem láttam, hogy a Fidesz akár csak „használna” minket.

Úgy látszik, az „egy zászlóhoz” tartozásnak maguk kemény gondolkodás-azonosság feltételeket írnak elő. Most örömmel látom őszintének látszó búslakodását 2004. december 5. miatt, de jól emlékszem Kővér László népszavazás előtti fóti lakossági fórumos előadására, ami tele volt „egyrésztikkel” és „másrésztikkel”, meg az időszerűség problémájának emlegetésével, a kettős állampolgársággal kapcsolatban.

„Kell ez nekünk?” Bauer Tamás írása meghatározta az alaphangot, felkeltette a félelmet, és megadta a zavart keltő kulcsszavakat, – a baloldali média malmjai pedig tették a dolgukat. A határon túli magyarok kettős állampolgárságának az „anyaország” által történt elutasítását az utódállamokban úgy értelmezték, hogy a határon túli magyarok nem kellene az anyaországnak. „Madzsarok hova mentek, ha Madzsarországon se kellett?” Falfirka Temerinben 2004.

Az „anyaország” üres ígéretekkel igyekszik pótolni a tényleges törődés hiányát: Emlékezzünk, a határon túli magyar nemzeti közösségek kettős állampolgársági kérelmének elutasítását követően Somogyi Ferenc, akkori külügyminiszter 2004. november 4-i kétértelmű kijelentésére, hogy a magyar kormány a kettős állampolgárság helyett „csomagot” készít a határon túli magyaroknak a szülőföldjükön való megmaradásuk érdekében. Azóta eltelt hat év, és a határon túli nemzettestvéreink azóta is hiába várják a postást. A jelenlegi elsorvasztó jellegű szlovák nyelvtörvénnyel kapcsolatban Magyarország jelenlegi külügyminisztere, Balázs Péter ismét megígér valamit, mert ilyenkor ez a szokás. Balázs Péter szerint: „Magyarország monitorozni fogja a szlovák nyelvtörvény alkalmazását.” A fenti kijelentés az értelmes emberek gondolkodását sértő, buta és semmitmondó, mert a szlovák nyelvtörvény önmagában olyan gorbán sérti a legalapvetőbb emberi és állampolgári jogokat, hogy annak alkalmazásán nincs mit „monitorozni.” A 2009. szeptember 1-én életbelépő szlovák nyelvtörvény akkor okoz a legnagyobb károkat, ha azt betű szerint alkalmazzák. Amit „monitorozni” kellene, az a magyar kormány tagjainak magyar nyelvhasználata. Balázs Péter még azt is kijelentette, hogy „a szlovák nyelvtörvény bírálatához külföldi támogatókat szerez Magyarország”, vagyis, majd a külföldi partnerek megsegítenek bennünket. Majd a „Magyar Állandó Értekezlet”, „majd az EU”, „majd a FUEV”, „majd a szerb, a román, vagy a szlovák demokratikus erőkkkel egyetemben”...

Majd ha fagy. Szerencsések azok a hazájuktól erőszakkal elszakított népcsoportok, amelyek „csak” két pogány közt vívják harcukat megmaradásukért.

Kaslik Péter

elérhető: pkaslik@silomail.com

akkoriban a Fidesz-kormány külügyminisztere?

Majd 2007. decemberében az ellenzéki Fidesz-frakció a parlamentben - a kormánypárti MSZP-s és SZDSZ-es képviselőkhez hasonlóan - miért írta alá elolvasás nélkül az önálló magyar államiság de facto elvesztését jelentő lisszaboni szerződést, a nemzeti oldal hozzáértő értelmiségieinek előzetes figyelmeztetése ellenére is?

Végül mély megrendüléssel olvastam Orbán Viktorhoz a nagy vezérhez írott szavait, mely szerint, „hacsak megint el nem szúrjuk, újra a kezedbe kell venni a kormánypalcát”. Mondja kedves Csaba, maga hol volt 2006. október 23-án? Mit tud nagy vezérének sietős távozásáról és híveinek magára hagyásáról a brutális rendőrröham előtt? Én tudok olyan pártvezérről, aki nemcsak az emelvényről, szavakban vállal szolidaritást az övével, hanem adott esetben rendőrgorillák fizikai bántalmazását is velük együtt viseli el.

A bátorság természetesen nem kötelező, de nem árt, ha valaki pártelnöki és/vagy miniszterelnöki minőségben egy bajban lévő ország szekerének a kátyúból való kirántására, a bűnösök felkutatására, néven nevezésére, felelősségre vonására és szigorú megbüntetésére vállalkozik.

Hát ezért keseredett meg a szám a maga szépszavú beszédének olvasása közben. Nem tudtam eldönteni, hogy most megtisztelni akar engem valaki magasztos gondolatokat eregetve magából, vagy éppen síkhülyének néz, a hallgatóság és az olvasó közönség többi tagjával egyetemben.

De azóta már én is rájöttem, mi az igazság.

Dunakeszi, 2009. szeptember 4.

Graffódi László

Adjon az Isten!

Kedves mindenki! Az e levélben fölvetett gondolatokkal és kérdésekkel, nincs miért nem egyetértenem! Úgy találom, hogy minden a helyén van, csak kevés a fölvetés. Úgy ahogy van, ma már minden gondolat, terv, lopott holmi a zsidesz részéről! Összeollóznak mindent, mint jeles elődeik, hajdanában. Ahogyan Lenin, vagy Marx, mások munkáit, ötleteit használják föl, amikor



megszólitani akarják az embereket, hangsúlyozom, az embereket és nem a NEMZETET! Mondanivalójuk ugyanis, a magyarság egysége felé, Nincs! Aggódnak a magyar termőföldért? Azóta, hogy a Magyarok Szövetsége 2008-ban meghirdette, hogy a magyar termőföld nem idegeníthető el, mert a soha nem anulált Szentkorona-tan és eszmeiség szerint a Szent Korona (Sacra Corona) elidegeníthetetlen tulajdon, csak a fenntartósága alatt élő, egységes Nemzetet alkotó emberek használhatják! Hogy búslekednek a december 5-e miatt, azóta van, mióta egységes NEMZET-ről beszél az MSZ! Amiként elvonták a Magyarok Világszövetsége anyagi támogatóját, semmi meglepő nem volt, hiszen korábban és azóta is jellemző tulajdonságuk, a sinyi bosszú! Snem csak szervezeten, egyénileg is alkalmazzák. 2006 október 23-án összeverték a droidok, Révész Máriuszt. Hogy merészelt Ő odamenni, ha viktorka kivonta magát? Mire fölgyógyult, Révész már nem

volt szóvivő!MSZ-ben, létrejött a Vének Tanácsa, eleink gyakorlatát követve. A zsideszben és Súlyom mellett is, sürögősen megalakult a Bölcsek Tanácsa. A Jobbik hosszú ideje hangoztatja, hogy rosszul működtek az EU-s képviselők, emiatt is, szélsőségesnek aposztrofálták Őket. Mikor három karakán ember a Jobbikból megnyilvánult a Magyar gondokról az EU-ban, azonnal megsértődtek, hogy képviselőik sok éves munkáját tették tönkre, néhány perces szereplésükkel! Micsoda építmény lehetett, amit pár szóval földig lehetett rombolni! Áh, nem is folytatom, gondolja át bárki, hogy mit tett értünk a zsidesz, s mennyi kárt okoztak a NEMZET-nek és egyénileg is, a magyar embereknek, családoknak! Méltó partnereik a maszopnak! Sorskérdéseket befolyásoló szavazásokkor mutatkozik meg, valós rabló politikájuk!

Szebb jövőt!

(olvasónktól)

TOLVAJOK ÉS SZOLGÁIK

Éppen esztendeje annak, hogy Haláltánc címmel én magam is eltöprengtem ezeken a hasábokon az akkoriban kezdődő válságörvénylesekről. Most, egy év elteltével talán nem árt kicsit elmélázni a közben lezajlott történésekről.

Megdöböntő például, hogy mind a globális térben, mind a Magyarország nevű „lokálisban” személy szerint is pontosan ugyanazok és pontosan ugyanazokkal a pusztító hazug érveket használva próbálják a kialakult helyzetet „válságmenedzselni”, akik a világot és Magyarországot e válságba sodorták. Mindez alátámasztja azt a mind gyakrabban elhangzó feltételezést, hogy magát a válságot is kész-akarva gerjesztették, tehát valójában e pusztító világerő próbálja fokozni az általa gerjesztett örvénylesek segítségével az emberi lét külső és belső természetét egyaránt kifosztó tevékenységét... Vagy ahogyan ő mondaná, „hatékonyabbá tenni”. Mint ahogy már számos alkalommal jeleztem, azért vagyunk kénytelenek „pusztító világerőként” aposztrofálni e hatalmi struktúrát, mert az önmaga létezéséről szóló diskurzust eleve betiltva gyűlöletbeszédnek minősíti, és büntetőjogilag szankcionálja már azt a feltételezést is, hogy ő egyáltalán létezik.

Nos, íme az elmúlt év mérlege. A második világháború óta először fordul elő, hogy a világ által termelt jövedelem nem növekszik, hanem csökken. Az 1910 és 2010 közötti évszázadban eddig mindössze nyolc olyan év volt, amikor ez megesett, beszédes tény,

(folytatás a 40. oldalon)

A szociális bolthálózatok jelene és jövője

Az Európai Unió csatlakozást követően a hazai termelők jelentős része, és itt kifejezetten a zöldség-gyümölcs ágazatban, tejágazatban, baromfi ágazatban, sertéságazatban tevékenykedő termelők nagy része elvesztette a hazai piacok jelentős részét.

Ennek egyik oka a rossz csatlakozási feltételek mellett aláírt koppenhágai szerződés, a másik oka pedig hogy a magyar feldolgozóipar jelentős része 1990. és 1994. között külföldi tulajdonba került, így a magyar termelők nem tudták megoldani az elsődleges feldolgozást, aminek következtében csökkent a versenyképességük a régi tagállamok termelőivel szemben, vagyis versenyhátrányba kerültek a hazai termelők, de nemcsak a régi tagállamok termelőivel szemben csökkent a versenyképességük, hanem azon új tagállamokkal szemben is (Lengyelország, Csehország, Szlovákia), akik sokkal kedvezőbb feltételekkel csatlakoztak, mint Magyarország. Lengyelország például két és fél milliárd euró szabad felhasználású keretet kapott a lengyel termelők megerősítésére.

Tényként kell leszögezni, hogy az Európai Unióban az agrárium tekintetében a lengyel gazdák a legnagyobb vetélytársaink, akik jelentős versenylónnyal rendelkeznek.

Az elmúlt évek ágazati válságai (tej, sertés, baromfi, meggy, dinnye, alma) pontosan azért erősödtek fel, mert a megtermelt, előállított jó minőségű magyar termékeknek nem volt belső piaca, vagy ha volt annyira nyomott áron (amely még az önköltségi árat sem érte el) értékesített, hogy a termelés így nem volt gazdaságos. Nem beszélve a különböző ágazatokban felhasználásra kerülő input anyagok árán emelkedéséről és az egyéb olyan ráakadó költségekről, amely a termelőket terhelte.

Az igazi problémát a 2008-as év jelentette, amikor zöldség-gyümölcs ágazatban és a tejágazatban már olyan értékesítési gondok jelentkeztek, amelyek gazda demonstrációkat eredményeztek (a megyei almatermesztők blokádja, továbbá a tejtermelők akciói a multi üzletláncoknál).

A MAGOSZ-nak alternatívát kellett adnia vidéken élőknek, a termelőknek, gazdálkodóknak az értékesítés tekintetében. Ennek az alternatívának az egyik legfontosabb eleme, a vidék népesség megtartó képességének a megőrzése, a másik a kiszámíthatóság a gazdálkodásban (amely a piacok kiszámíthatóságát jelenti), és termelési biztonság nyújtása a termelőknek.

A MAGOSZ, mint érdekképviselet, látva a problémákat, el kezdte az értékesítés megszervezését. Ennek első állomása a CBA üzletláncal kötött megállapodás az étkezési alma értékesítése vonatkozásában. Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyéből több mint 10 ezer tonna étkezési almát sikerült értékesíteni az üzletláncon keresztül, majd ezt követte a



MAGOSZ által elindított országos iskola alma akció, amelybe 3 szabolcsi gazdakör tagsága (Balkány, Vaja, Csenger) vállalt oroszán szerepet. Ezzel egyidőben elindítottuk a budapesti értékesítést a különböző kerületekben (Ferencváros, Zugló, Pesterzsébet), ahol azonban már több termékkel jelentünk meg (alma, burgonya, hagyma, zöldségfélék, tej, méz). Ezek a budapesti értékesítési akciók olyan jól sikerültek, hogy egyre inkább az az igény fogalmazódott meg, hogy mi lenne, ha állandó jelleggel lehetne vásárolni ezen alapvető termékekből. Ekkor született meg annak az ötlete, hogy már működő kiskereskedelmi üzletekbe lehetne értékesíteni a termelők által direktbe beszállított termékeket, kiiktatva a nagykereskedőket, viszonteladókat, neppereket és ezzel folyamatos értékesítési lehetőséget biztosítva a termelőknek. Ez a lehetőség kiszámíthatóságot biztosít az értékesítési gondokkal küzdő termelők részére, megteremtve ezzel a legrövidebb termékpályát (termelő, kereskedő, fogyasztó). Ezen remek ötlet során 2009. január 21-én Ferencvárosban megnyílt a szociális bolthálózat első üzlete, amelyből országos mozgalom bontakozott ki. Jelenleg több mint 740 üzlettulajdonos jelezte csatlakozási szándékát a szociális bolthálózatához az ország minden részéről. A ferencvárosi üzlet megnyitását további üzletek nyitása követte, jelen pillanatban 30 szociális bolt működik, Budapesten és Pest megyében 21, vidéken 9 szociális bolt nyílt meg.

Magáról a rendszerről néhány szót:

A szociális boltokba a beszállító termelői kört a MAGOSZ határozza meg, ennek alapján a gazdaköri tagok elsőbbséget élveznek (természetesen külsős termelők elől sem zárkózunk el, és a mai napig rengeteg ajánlatot kapunk). A MAGOSZ határozza meg, egyeztetve a termelőkkel, a beszállítási árat és a MAGOSZ határozza meg azt a maximált

árat, amelynél többért nem lehet értékesíteni a terméket. Folyamatos egyeztetés folyik a termelő és az üzlettulajdonos között az ár tekintetében, lényegében a MAGOSZ közvetíti a termelőket a hálózat tagjai felé és biztosítja a folyamatos jó minőségű termékekkel való ellátását az üzleteknek. A budapesti üzleteket jó minőségű termékkel legnagyobb mértékben a Balkány és Térsége Gazdakör tagjai látták el.

Az a szerződés, amely ezeken feltételeket tartalmazza, a MAGOSZ és az üzlettulajdonos között jön létre. A szerződés egyébként konkrétan meghatároz minden olyan kört, amely a későbbiek során esetlegesen vitára adhatna okot. A hálózatot országosan körülbelül 200 üzletre tervezzük, amennyiben igény merül fel, ennek száma bővíthető. Térségi elosztó raktárakat kívánunk létrehozni, biztosítva ezzel az adott régióban a szociális boltok ellátását.

A szociális bolthálózat mellett jelentős szerepet szánunk a későbbiek során a gazda és őstermelői piacoknak. Ennek nagyon egyszerű oka van, ugyanis a gazdánál és az őstermelőknél az értékesített jövedelem mindössze 40 %-a marad. Ahhoz azonban, hogy a termelő hozzájusson az értékesített termék minimum 70 %-ának ellenértékéhez, olyan politikai szándéokra van szükség, amelyek korlátozzák, hogy az értékesítési csatornák jövedelem elszívó hatása minimum 30 %-nál rekedjen meg.

A gazda és őstermelői piacokat úgy kell létrehozni, hogy jól megközelíthető helyen legyen, infrastruktúrával rendelkezzen. A szigorú minőség ellenőrzés tekintetében pedig alapvető dolog, hogy csak az eredetét egyértelműen igazolt áru kerülhetne forgalomba, kizárólag magyar őstermelőtől, gazdától, bio gazdától. A piacon a termelő részéről csak családtag, vagy termelőtárs, vagy termelési platform képviselője jelenhet meg eladóként.

Az őstermelői és gazdapiacokat a Budapest területén, és a megyeszékhelyeken működő vásárcsarnokokban lehet létrehozni. Az ár tekintetében követhető lenne a szociális boltokban meghatározott módszer, amely szerint, az ár az elmúlt napok kereskedelmi adatai és a tárgynapi kereslet és a kínálat határozza meg. A Fővárosi Önkormányzat és a megyei városok tulajdonában levő csarnokok tekintetében elérhető lehet, hogy 4-5 éves időszakokra a működési költségeket (helypénz, villany, víz, stb.) az önkormányzat átvállalja, ezzel segítvén az őstermelők és termelők piacra jutását. Az erre vonatkozó részletes szabályok egyébként már kidolgozásra kerültek, és amennyiben bekövetkezik a politikai változás, úgy meg fogjuk valósítani az erre vonatkozó elképzeléseinket.

Készítette: Dr. Budai Gyula

Megtörték a banktitkot?

Milliók nyomába eredt a HunHír.Hu

Közel 100 milliót utalt át a BKV többféle jogcímen Szalainé Szilágyi Eleonóranak. Ezt mindenki tudja. De azt csak kevesen, hogy mi lett a pénz további sorsa. De ma már egyre többen kezdenek el a magunkfajta módon gondolkodni, ezért egyre kevesebb dolog maradhat a nemzeti oldal előtt titokban. Még a titoktartásáról híres (hírhedt?) bankokban sem.

A banki számítástechnikához a zsidók nem értenek. Ezt a tényt már sokszor igazolták. Az is bebizonyosodott, hogy kizárólag a tolvajlás és a gyilkosság az, amihez értenek. Viszont szeretik a technika újdonságait. Az elsők között vezették be a számítástechnikát a bankokban. Ők úgy gondolták, hogy ezzel remek adatok nyerhetők ki ahhoz bárkiről, hogy minél jobban sakkban tarthassák az embereket.

Nézzük a HunHír.Hu tudomására jutott adatokat a békávéss asszony kielégítésének tárgyában. A saját számláján a BKV-tól átutalt összegből kb. 3,5 millió forint maradt. Azért nem pontos az összeg, mert arra a számlára máshonnan is érkezik pénz, és „hétköznapi” kifizetések is történnek róla. Például egy éttermi számla (az időpontból következően: vacsora), ami bő 50 000 forintot kóstált. Eddig Szalainé 5 különböző pénzügyintézetnél vezetett számlájának sikerült a nyomára jutni, amelyek közül kettőről utalások történtek a Tánacsics Alapítvány – az MSZP pártalapítványa – irányába. A legnagyobb összeg, 63 millió forint mindenféle kerülő utak nélkül, egyenesen került az alapítvány számlájára. Viszont onnan szinte azonnal tovább ment! Az adatok elemzése azt mutatja, hogy ennek a pénznek a végállomása valamelyik adóparadicsomban volt, de a konkrét országra még nem sikerült rájönni. (Még folyamatban van a kiderítése.)

A kisebb (?), néhány milliós összegek célállomását már nehezebb felderíteni, de nem lehetetlen. Ehhez már nem elég a banki informatikai rendszert legális lekérdezések teljesítésére fogni. Több védelmet is beleépítettek, ami ezt megakadályozza. Viszont vannak nagyon magas informatikai tudással rendelkezők (magyarok is, de jelen esetben nem csak ők segítettek), akik elég képzetek és kíváncsiak ahhoz, hogy képesek legyenek megoldani a feladatot. A speciális lekérdezések után kapott adatok elemzése alapján egy érdekes dolog kezd kirajzolódni.

Mégpedig az, hogy az MSZP „elitje” még véletlenül sem Izraelbe készül, ha felrobban alattuk az ország, hanem a dél-amerikai földrész lesz a célállomás sokuk számára. Néhányuk viszont vélhetően csendes-óceáni célpontokat részesít előnyben. Olyan országokba senki sem készül, amelyekkel kiadási egyezményünk van. Mindezek abból következnek, hogy olyan banki

műveleteket végeztek a Szalainé által utalt pénzzel (és persze sok más forrásból származóval is), ami az ottani országok valamelyikében történő gyors felhasználás szándékára enged következtetni. (Arrafelé inkább szeretik a készpénzt – még nagy összegben is -, mint a plastik-kártyát, vagy a csekket.) Az egy tévhit, hogy egy bizonyos pénz útját nem lehet lekövetni, mert lehet.

A zsidók pénzügyi-statisztikai ellenőrzési, valamint feldolgozási- és adatkinyerési rendszerre bízósítja azt, hogy akár egy élelmiszerbolti vásárlás alapján nagy pontosságú adatokat lehet nyerni bárkiről. Manapság sokat emlegetik a „profilalkotás” kifejezést. Bárkiről lehet a vásárlásai alapján profilt alkotni, és meg lehet találni a gyenge pontjait. Amelyek alapján kényszeríteni lehet bizonyos dolgokra, vagy akár bármire. A teljes magyar rendőri állomány ebből a szempontból már évek óta fel van dolgozva, és mindenki más is, aki bármilyen módon erővel tud fellépni a zsidók érdekében. A cigányok kivételek ez alól. Velük a zsidók nem számolnak egy bizonyos időpont után, ezért nem is érdekli őket, hogy mire lennének jók. Még a „főcigányokról” sincsen profil, de még alapvető elemzés sem. Halljátok kalampárék, mohácsiviktórák, és a többi baromarcú! Nem furcsa ez nektek?

Tehát minden rendőr profilja a zsidó bankárok asztalán hever. Bármelyiket úgy ránagathatják, ahogy akarják. Elvileg. Mert azért a zsidóknak van sejtelmük a magyarok gazdasági teljesítőképességéről, de a múltbeli tényeket hajlamosak elfeledni. Viszont a teljesítőképesség ismeretében határozták meg azt a létszámot, ami Magyarország elfoglalása után elég lesz nekik rabszolgának.

A pénzügyi manőverek segítségével történő adatszerezést két szabály bevezetésével alapozták meg. Az egyik az volt, hogy a fizetéseket átutalásokkal kell teljesíteni, a másik pedig az volt, hogy egy összeghatár feletti kifizetéseket mindenképpen bankon keresztül kell teljesíteni. Jelen esetben a békávéss asszony által utalt pénz útját igyekeztünk nyomon követni, de „útközben” más dolgokra is fény derült. (Jelenleg az MSZP-sek pénzügyeinek felderítése folyik, de az SZDSZ is fenn van a listán, az élen Kóka(dt) Jánossal, és persze a dávidbolyás gittegyelet sem marad ki. Az új versenyzők – pl. LMP-tagok – is feldolgozás alatt állnak.)

A pénzügyi elemzők és szakértők a kapott adatokból arra következtetnek, hogy a forintot bármikor teljesen elértékteleníthetik. Ezt abból gondolják, hogy az elmúlt 20 év tolvajainak szinte nincs is forintszámlájuk, vagy nagyon csekély összegű. A korábbi politikai rendszer vezető személyiségeinek és utódaiknak is csak egy részét figyelmeztették a várható folyamatokra. A vagyonbevállásra kötelezett politikusok forint-megtakarításai szinte minden esetben valuta-visszaváltás eredményei, amelyet a szükséges időpontokban rendszeresen elvégeznek. Állampapírokat csak nagyon kevesek vásárolnak közülük, pedig a külföldi befektetők előszeretettel veszik őket. Az köztudott már, hogy az állampapírok kamatainak kifizetésére kellett felvenni az IMF-és uniós hitelek nagy részét, nem pedig az államadósság rendezésére. Azok, akik valamennyire belelátanak a zsidók kártyáiba, mégsem veszik talicskaszámra ezeket a papírokat. Tehát tudják, hogy a befektetők bele fognak bukni, mert az állampapírok bármikor értéktelenné válhatnak. Csak egy parancsra várnak Jew Yorkból, és máris dől az egész. Nem csak a polgárháború kirobbanása ad tehát alkalmat arra, hogy Magyarországot idegen fegyveres erők megszállják. Ezt nevezik „B”-tervnek.

Ha belegondolunk egy kicsit alaposabban, akkor reálisnak tűnik az a vélemény, ami a politikai- és gazdasági „elit” menekülési útvonalait és célállomásait írhatja le. Hiszen Magyarország dolgozó – konkrét, kézzel fogható értéket termelő-teremtő – lakosságának teljesítménye nem indokolja a forint folyamatos alacsony értéken tartását sem a dollárhoz, sem az euróhoz, sem pedig a svájci frankhoz képest. Mégis egyetlen politikai-gazdasági csúcsvezetőnek sem komolyabb forint-megtakarítása. Már több alkalommal feltette a nemzeti sajtó azt a kérdést, hogy hová tűnt a rengeteg pénz, amit tőlünk ellopottak a parlamenti tolvajok és a haverjaik? Miért nem látszik rajtuk a gazdagodás olyan mértékben, amit a felvett tíz-, száz- vagy ezermilliók indokolnának? De azt is megkérdezhettünk, hogy miért nem fektetik be az ellopott milliárdokat magyar termőföldbe, vagy akár gázlelőhelyek kiaknázásába? A két évtized alatt ellopott pénzből simán feltárhatták és üzembe helyezhették volna a kanadaiak helyett az alföldi gázmezőket, de akár saját atomerőművet is építhettek volna. Mégsem tették.

Ez újabb bizonyíték arra, hogy ezek a tolvajok hamarosan nem itt akarnak élni és meghalni.

Három éve volt egy lehetőség, hogy a japán jen legyen az irányadó pénznem több-

A Magyarok Szövetsége Gazdasági Tagozatának 10 pontja

- 1.) Követeljük az államadósság lengyel/bolgár minta szerinti kb. 60-70%-os mérséklését, és rendezetlensége miatt elveszett kb. 50-60 Mrd USD visszatérítését Magyarországnak!
Magyarország adóssága 1990-ben 22 Mrd US dollár volt. Miután 93/94-ben Magyarország adósságát nem mérsékeltek, azért az értéke mára 4,5-szeresére nőtt. Emiatt adták el az ország legértékesebb termelő vagyonát és részben emiatt szűnt meg 1,5 millió munkahely. Összesen kb. 70 Mrd USD kára keletkezett az országnak. Mivel a nemzeti tőke kb. negyed része az adósság értékének, emiatt a kifizetés teljesíthetetlen. A mai adósságterhet kb. 1/4-ére kell mérsékelni. Ha nem, akkor Magyarország – még áthidaló hitelekkel is - totális csődbe jut.
- 2.) Az államadósság könnyítése kapcsán kapjanak a hazai dolgozók kb. 10 évre kb. 20-25%-os adókönyítést!
Magyarországon az 1990 előtt az államadósság a lakosságra is hatott, pl. 1980-tól jelentősen visszaesett az állami lakásépítés, s ez családokra vetítve már egy fél lakás árának megfelelő kárt okozott. Ha hozzávesszük a megmaradt 22 Mrd USD-os adósságot, akkor bizonyosan egy ház ára kár keletkezett. 1990 utáni szintén egy fél lakás ára kárt szenvedett minden magyar család. Mondható, hogy az államadósság 1979 óta családonként egy ház ára kárt okozott. Ma az államadósság ma 4 tagú családra számítva kb. 8 millió Ft. Ha ezt ki kell fizetni, akkor Magyarországon minden magyar család elveszíti a lakását. (a nemzet albérlővé válik a saját hazájában, vagy elvándorol) Ezért elkerülhetetlen a rendezés.
- 3.) Követeljük a GDP 25%-át kitevő rejtett gazdaság gyökeres felszámolását, ennek keretében szerzett és elcsalt kb. 12000 Mrd Ft értékű vagyon- és pénzürték visszatérítését!
Magyarországon a fekete gazdaság aránya 1990 óta megduplázódott, ma a GDP 25%-a. Az adóeltitkolásból szerzett pénzeszegek és család módon szerzett vagyonok értéke 1990 után minimálisan 12000 Mrd Ft-ra tehető. Azért kell ezt az összeget visszaszerezni, mert az egy adócsaló arisztokrácia kezében van, amely gazdaságilag és erkölcsileg rombolja az országot. Ez a réteg a korrupció melegágya, és hogy az or-
- 4.) A korrupció és a rejtett gazdaság felszámolásával juttassanak a társadalom 60%-ának kb. 4,5 millió Ft-os családi részvényt, a kisvállalkozóknak adókedvezményként, és az önkormányzatok és a társadalombiztosítási alapok megerősítéséhez részösszeget!
1990 óta a lakosság 80%-ának csökkent, 20%-ának nőtt a jövedelme. Ha tekintetbe vesszük, hogy a lakosság egészének a reáljövedelme ma az 1989-es értéken áll, akkor nyilvánvaló, hogy a 20%-os nyertes, és a 80%-os vesztes réteg közt egy belső jövedelmi átrendeződés, valójában egy belső kifosztás zajlott le. Azért nevezhetjük ezt belső kifosztásnak, mert a vesztes 80% munkajövedelemből él, s teljesítményük kb. 70%-kal nőtt, miközben reáljövedelmük csökkent, míg a gazdag réteg nagy részének (pl. az adócsaló arisztokráciának) nincs olyan teljesítménye, hogy méltó lenne a jövedelemtöbbletre. Miután Magyarország lakosságának kb. 60%-a szerény, vagy szegény körülmények közt él, és ők 1990 utáni idők vesztesei, ezért társadalmi igazságtétel, hogy ez a 6 milliós tömeg a veszteségének mérsékléséhez családonként kb. 4,5 milliós részvényt kapjon. Ugyanakkor ismert az önkormányzatok és az egészségügyi rendszer
- 5.) Magyarországon egy radikális, magyar típusú New Deal-re van szükség, amelyben munkahelyteremtő állami beruházásokat kell kezdeni és védelembe kell venni a hazai árut, amit az Uniónak is el kell fogadnia!
1990 után várni lehetett, hogy a magyar tulajdonú termelő tőke növekedni fog. Ehelyett magyar tulajdonú termelő tőke 60%-a elveszett. Ez példátlan gazdasági veszteség. Ez azért történt, mert 1990 után Magyarországon a kapitalizmusnak egy elavult típusa, azon belül is az idegeneknek kedvező, ún. provinciális monopolkapitalizmus alakult ki. A monopolkapitalizmus 1929-ben már súlyos gazdasági válságba taszította a vilá-

>>

fajta pénzügyi manőverben, és tavaly újra felmerült ez a lehetőség. Ezzel elsősorban a lakáshiteleket felvevők jártak volna jól, mert lehetőségük nyílt volna átváltani a hiteleiket. Ráadásul japán bankok is beszállhattak volna a lakáshitelezésen kívül több pénzügyi manőverbe - például a vállalkozók hitelezésébe -, amit a zsidó bankok rendre megtagadnak. A japán bankok természetesen nincsenek zsidó tulajdonban, és sokkal rugalmasabbak, mint bármelyik zsidó bank. De a Soros Gyurka emlőin felnevelt „pártelit” ezt megakadályozta.

Konkrétan: Soros OTP elleni támadásának ez volt az egyik oka, de szerepet kapott ebben a manőverben a MOL-ÖMV kaland is. Érdekes az is, hogy a Malév felvásárlása is benne volt ebben a nagyívű pénzügyi disznóságban. A Torgyán-családra verték rá azt a Maléves balhét, annak idején a sajtó is

hangos volt tőle, csak az okát nem tudták még akkor. (Ma sem sokan tudják még, hiszen ezek a sorok csak itt, az első nemzeti radikális portálon jelennek meg.)

Kiderült az is az adatok elemzéséből, hogy ki marad itt akit a nép felkoncolhat – ha el tudja kapni -, és ki mehet „új életet” kezdeni. A mostani titokminisztert fel tudjuk majd lógatni ha akarjuk. Ő túl fiatal ahhoz, hogy átlásson a szitán – ráadásul emberként is túl hülye ahhoz, hogy egy egyszerű csőbehúzást észrevegyen. Érdekes, hogy Kiss Péter – a polihisztor – sem tudna pénz(é)hez jutni külföldön, ha netán sikerülne elmenekülnie. (Ha kész lesz a névsor, majd visszatérünk rá. Eddig ezt a kettőt dobta ki konkrétan a gép, de még nagyon friss az elemzés.)

Az összelopkodott magánvagyonokat elég gyorsan vissza lehet szerezni a banki átutalási rendszereken keresztül, ezért vá-

lasztják előszeretettel az off-shore és a Kajmán-szigeteki (milyen beszédes név) bankokat a lopott pénzek eltüntetésére. Persze nem mindenki megy olyan messzire, mert Ciprus is kedvelt parkolópálya az ilyen pénzeknek. A sorból nem maradhat ki Svájc sem, bár ott már tisztára mosott pénzek szerepelnek leginkább. Azt viszont a zsidók közül is csak a magas szinten beavatottak tudják, hogy van rá néhány legális – és néhány nem annyira legális – módszer is, amivel mégiscsak vissza lehet szerezni a tőlünk ellopott ezermilliárdokat.

A magyarok nyitott, érdeklődő emberek. Egyre többen szeretnék érteni azokat a dolgokat, amik velük vagy körülöttük történnek. A rohamléptekkel épülő zsidó világbirodalom teli van hazugságokkal, ezeket pedig könnyebb utolérni még a sánta kutyánál is.

Forrás: caca4.multiply.com

got, és kiderültek súlyos szociális hiányosságai. Ez történt az USA-ban is. Ám 1931-ben felismerték a monopolkapitalizmus tarthatatlanságát és Keynes angol közgazdász elvei alapján meghirdették a New Deal-t, melyben fontos, infrastrukturális és munkahelyteremtő beruházásokat indítottak. Ezek mellett azon belföldi cégek, melyek nem bocsátották el a dolgozóikat, a termékeikre rátehetették a kék sas jelet, melyet, mint hazai terméket ajánlották a vásárlóknak. A kapitalizmusnak pedig a egy humánusabb típusára, a szociálkapitalizmusra tértek át. Ez kell tenni 2009 után Magyarországon is.

- 6.) A külföldi cégeknek a további protekcionista – évi kb. 900 Mrd Ft-os – támogatását le kell állítani és az eddig áron alul vásárolt ingatlanok értékét utólag meg kell fizettetni velük. 1990 után Magyarországon megjelent az idegen tőke, s máig kb. 100 Mrd eurót ruháztak be ám mára kb. 100 Mrd USD-t vittek ki. A külföldi elérte óta a lakosság 80%-ának csökkent, 20%-ának nőtt a jövedelme. Ha tekintetbe vesszük, hogy a lakosság egészének a reáljövedelme ma az 1989-es értéken áll, akkor nyilvánvaló, hogy a 20%-os nyertes, és a 80%-os vesztes réteg közt egy belső jövedelmi átrendeződés, valójában egy belső kifosztás zajlott le. Azért nevezhetjük ezt belső kifosztásnak, mert a vesztes 80% munkajövedelemből él, s teljesítményük kb. 70%-kal nőtt, miközben reáljövedelmük csökkent, míg a gazdag réteg nagy részének (pl. az adócsaló arisztokráciának) nincs olyan teljesítménye, hogy méltó lenne a jövedelemtöbbletre.
- 7.) A drága állami beruházásokat (pl. a 4-es metrót) felül kell vizsgálni, a bekerülési árakat mérsékelni kell, és a munka nélküli prémiumokat, csillagászati végkielégítéseket (pl. BKV esetében) és gyanús pályázatokon nyert összegeket felül kell vizsgálni és vissza kell fizettetni. Magyarországon 1990 óta a gyanú és az elégedetlenség övezi az állami beruházásokat. Sokszor meggondolatlanul és drágán épülnek az utak. Ezek közül is legkirívóbb a 4-es metró. A metró hazai forrásból kb. 250 Mrd Ft-ba kerül. Ez jogilag is kifogásolható, mert az önkormányzati törvény szerint Budapest beruházását az esetben a Központi Költségvetésből nem lehet támogatni. Ezért mielőbb felül kell vizsgálni jogilag és finanszírozási szempontból a 4-es metrót, és keresni kell a kisebb kiadású megoldást. Másik akut pont Magyarországon a pályázati és állami vállalatoknál kialakult jövedelmi és premizálási rendszer. A munka nélkül jövedelmeket és alaptalan pályázatokon elnyert összegeket jórészt összejátszással érik el, ezért nem csak az anyagi veszteség, hanem a veszélyes korrupciós tünete miatt kell utólag is eljárást indítani.
- 8.) Az állami beruházások kiadásának mérséklésével és a prémiumok visszaszerzésével keletkező összegeket a 120 Mrd Ft-s elvonást elszenvető önkormányzatok és a csödközeli, kb. 50 Mrd Ft-ot igénylő devizahitelek megsejgítésére kell fordítani.

- Magyarországon 2007-ben az 5000 lélekszám alatti településeket II. Nemzeti Fejlesztési Tervben olyan helyzetbe hozták, hogy képtelenek önrész vállalására a pályázatokban. Közben a 4-es metrónak költségvetésből 250 Mrd Ft-ot akarnak utatni. Közben kormány 2009 nyarán hozott megszorító intézkedésében 120 Mrd Ft-ot von el az önkormányzatoktól. Ettől már a falusi önkormányzatok nem hogy pályáznai, hanem már fennmaradni is alig tudnak. További sajnálatos tünet a devizahitelek sorozatos fizetésképtelensége. Elveszik házaikat, s utcára kerülnek. Számukra az állami beavatkozás, adott esetben tartozásfelvásárlás lehet a családjuk megmentése. Ehhez pár tíz milliárdos állami segítség mentség lehet.
- 9.) Magyarország sikeres uniós tagságához a mai magyar termelő tulajdon az elkövetkezendő 10-15 évben 1,5-1,7-szeresére kell növelni, az elveszett 1,5 millió munkahely 80%-át vissza kell szerezni, a külföldi cégek hazai uralma mellett is. Mint ismert Magyarország termelő vagyona 40%-a az 1989-es értéknek, közben a túlprivatizációval és a külföldi felvásárlások miatt a munkahelyekből 1,5 millió elveszett. Ma már egyre inkább felismert, ha nem alakul ki jelentősebb magyar tulajdonú termelő tőke, akkor Magyarország csak elgyengült, bedolgozó hátsó udvara lesz az Uniónak. Ahhoz, hogy ez változzon, jelentősen, kb. 1,5-1,7-szeresére kell növelni a hazai tőke nagyságát az elkövetkezendő egy-másfél évtizedben. Ehhez a magyar New Deal-en belül - az Uniót is meggyőzve - egy piacvédelmi programot kell meghirdetni (mint az USA-ban Hamilton elveivel) Fontos még, hogy a szociális támaszt is jobban adó állami tulajdon is nőjön, s ehhez munkahelyeket jelentő állami beruházásokat kell indítani.
 - 10.) A magyar természeti kincseket - a földet, a vízkészletet, a hēvizeket, az ásványkincseket - védelembe kell venni, a külföldieknek történő eladását - az EU ellenkezése mellett is - meg kell akadályozni, az eddigi család szerződéseket felül kell vizsgálni és fel kell mondani. Magyarországnak közepesnek nevezhető a természeti kincsekben a gazdagsága. Ebből a kincsből akkor profitál igazán az ország, ha hazai kézben is marad. Ezért stratégia kérdésnek tekinthető a hazai természeti kincsek védelme. A külföldiek előtt 2011-ben szabaddá válik a hazai termőföld vásárlása. Ha a felvásárlás dömpingszerűen megindul, akkor Magyarország szó szerint elveszíti a maga alatt a talajt. Ez katasztrófáisan kiszolgáltatott helyzetet teremthet. Ez minden körülmények közt meg kell akadályozni, s Európai Unió belül is ki kell csikarni a földvédelmet. (érdemes erről konzultálni Lengyelországgal is) Ilyen irányban minden eddigi megállapodást is felül kell vizsgálni. Nagy figyelmet kell fordítani a gázvagyon védelmére (ld. Makó), s készülni kell arra, hogy bizonyos érdekcsoportok – a nagyobb technológiai tudásra hivatkozva – a hazai érc és szénvagyont megszerezni.

(folytatás a 36. oldalról)

hogy a két világháború és az 1929–33-as válság alatt. Ennek nyomán várhatóan egy-két éven belül a munkanélküliség a 2007-es érték kétszeresére nő, elképzelhetetlen szenvedést zúdítva az eddig is leginkább kiszolgáltatott társadalmi csoportokra. Az így kialakuló társadalmi konfliktusok kezelésére tökéletesen felkészületlen és képtelen világ az apokalipszis felé halad. Talán nem is nagyon kellene rettegnünk ettől a szótól, ha végiggondolnánk, hogy az ógörög nyelvben az apokalipszis eredeti jelentése csupán annyi, hogy „lehull a lepel”.

De lássuk csak, miről is kellene lehullania a hatalmi hazugságok leplének! Először is arról, hogy a világot uraló erő láthatólag kompromisszumképtelen. Ami az elmúlt egy év során történt, az, kicsit érdeesebben fogalmazva, a következő. A globális multinacionális vállalatok, amelyek látszólag gazdasági intézmények, ám valójában a globális uralmi rendszer kényszerítő hatalmi erőszakszervezetét testesítik meg, kifosztószivattyúik intenzitását növelve veszedelmesen túlszívják a világot. Ők játsszák a „rabló” szerepét. A banki, pénzügyi, biztosítási kényszerítő hatalom pedig az „orgazda”. Neki kell a „lopott jószágot” értékesítenie, hiszen a multik által kiszivattyúzott gigantikus pénztömegeket éppen e „forgatással” növelhetik. A „hitelezői felelőtlenség” döntő szerepet játszott a kialakult válságban – így szól a hivatalos verzió logikája. De hát az orgazda nem tud nem felelőtlen lenni, hiszen égeti a kezét a lopott vagyon, így minél hamarabb és bármilyen kockázattal, de túlradna rajta!

Az éppen általuk kifosztott világ egy idő után persze fizetésképtelenné vált, ám a bohózatba illő fordulat csak ez után következett. Az így előáll, a rabló és az orgazda által okozott gigantikus deficiteket most a lokalitások eljövendő nemzedékeire terhelik rá.

(folytatás a 45. oldalon)

Nyílt levél-féle

Azoknak, akik tavasszal győzni fognak.

Mínt hogy a magyarság elleni gázság már az égis kiált, név szerint mindegy, hogy kik lesznek a győztesek.

A teendő lesz a fontos.

Amikor a mostani rablóbanda és a velük egyetértő sajtós sakál-had vizenyős szemmel néz majd egymásra: tényleg kikaptunk! És ennyire?...

A tolvaj nem maradhat a házban, ha már megfogtuk.

A sajtót nem engedhetjük talpon maradni, „átalakulni”, „jó fiúvá” lenni. Mert bűnük / csak 1990-től / előre megfontolt bűn, nyereségvágyból elkövetett, aljas indokú, nemzetellenes volt. Ezután is ilyen lenne, ha tollat, klaviatúrát, mikrofon vagy videokamerát kapnának a kezükbe.

Olyan lesz az a tavaszi pillanat, amely az 1991-es, augusztusi, moszkvai puccshoz válik hasonlatossá. Amikor is – ezt sose feledjük! – Jelcin csak úgy mert szónokolni az egyik harcokosi tetején, hogy a moszkvai Televízió / Osztványkino / általuk már el volt foglalva. Tétje ez volt: kap-e hiteles nyilvánosságot terveiről, várható intézkedéseiről vagy: e médiáhozatalom nélkül nyugodtan menjen haza.

A súlyosan vérző, vezető politikai hitványokat, a magukat átmenteni próbálkozókat, a gyors színe-váltókat addig kell lehetetlenné tenni, amíg magukhoz nem térnek a kábulatból.

A nemzeti erők idővesztetetésére nincs többé magyarázat. Minden óra – igen, minden óra – közönséges politikai komédiává deformálhatja a legjobb szándékot is. Határozottság nélkül előmászhatnak a fényre a magyarellenes különítményesek, a politikai és sajtóelfajzottak, akik az elmúlt évtizedekben Magyarország szellemi és anyagi ki-és elárulásából éltek – kiválóan.

Az elmaradt helyett, magyarokhoz méltó, teljes fordulatot kell venni. A gyáva húzódozás, a tili-tóli, a „na, azért ezt ne” hazug szövegek lehetetlenné teszik a gyógyulást, az intenzív osztályon szenvedő hazánk számára.

Az ő szellemüktől teljesen megfosztott szabadságot képzelhetünk csak el! Ha ezt a szellemet nem zárjuk ki – szájalmasakká válnunk. Akkor hiába volt – az eddigi rabló „elit” nem számítva - minden magyart megszenvedtető, kirabló, sokakat tönkre tevő szerveződés, pusztítás.

Az eddigi liberál-bolsevik nomenklátúra egyetlen szereplője se kapjon – egyetlen közfeladatot sem.

Szorítsuk össze szánk szélét, győzzük le undorodásunkat s politikai jólneveltségünket és csak az intenzív gyógyulás, gyógyítás lebegjen a szemünk előtt.

Az országablók vagyonaikról tegyenek ki az asztalra minden papírt. Az anyu, apu, gyerekek, nagymama, unoka, unokatestvér, szeretők nevére csalt telekről, csodapalotáról, gyárról, társasházról, szállodáról, földbirtokokról aláírt, több ezer milliárdról szóló papírokat látni akarjuk. Mindet. E nélkül nincs további együttélés. Vagy elszámolunk – eként, vagy a „nachtszliból” elő lehet venni az útlevelet.

Ez is csak egy ideig lesz biztonságos, mert jogi úton utol kell érni őket.

Igen, vajakálni akarunk sötét, tolvaj múltjukban, mert idegeneknek eladták, zsebre mérték ki, -mint hentes a boltban a húst- az ország minden javát. És a gyermekeinkét.

Ne gondoljanak holmi ócska túlélésre. Ez a Gulagokon, a Hortobágyon, Kistarcsán és a többi kényszerláger, disznóól-kazamatáiban vagy az Andrassy út 60-ban volt élet vagy halál kérdése. De ezt a vörös rettenetet is ők agyalták ki vagy honosították meg éjszakai, borgőzös, sáttáni agyukban, aljas magyarellenességgel s máig számosan itt vannak a kiagyalókból, a véreskező végrehajtókból. Ők is kapják meg hát régen várt, méltó büntetésüket.

Nem fogjuk követni – ebben sem – azt az orosz gyalázatot (ugyan kik tudják ezt?), hogy a mai hatalom a legutolsó időkig búsas nyugdíjat és tőparti, luxus- dácát adott annak az NKVD-s igazgatónak, bizonyos Szopranyenkó elvtársnak, aki pártparancsra aláírta a második világháború legaljasabb tettét: a fogságba esett, több ezer, lengyel katonatiszt, főtiszt katyn-i kivégzési parancsát. (E vérengzés a nürnbergi perben is emberiség elleni bűntettként lett nyilvánossá, bár a bolsevizmus ezután is évtizedekig tagadta – magát a tényt is. Sőt: az egészet a németek nyakába szerették volna varni. A határozatot az SZKP Politikai és Központi Bizottság hozta meg.) Felelős mindmáig – sehol!

Nem akarunk valami furcsa háborút, sőt: semmilyen háborút nem akarunk, mert a fentiek szerint nem hagyunk fegyvert a kezükben. Nem akarjuk kérdezni egymástól, mi a nemzet-többség tagjai, hogy győztünk-e most és végleg, vagy nem? Azt mondjuk majd: a győzelemmel elszámoltatás jár! /Nürnberg II./ Mert tudjuk, hogy a kommunista gátlástalan törtető vagy debil ortodox. S mínt hogy az elmúlt 20 évben, nálunk „rendszerváltókként”, az előbbieket ragadták magukhoz a hatalmat – bűnük a szemünk előtt elkövetett bűn volt. S azoké úgyszintén, akik ezt a folyamatot elindulni és csaknem teljesen befejezni engedték vagy épp segítették.

A felbukkanó „igazolókra”, a divatos, jellemtelen forgolódoókra, a tengeren túlról, a Síráló fal mellől vagy Brüsszélből kiálto-

zókra sem leszünk kíváncsiak. Visszaszó-lunk nekik, hogy mi magunk fogjuk megoldani sorskérdéseinket. Nem foglalkozunk az ilyen-olyan amolyan kisebbségi károgozókkal és azokkal sem, akik a bűnösök kergetése közben „üldöztetésről” fecsegnek.

Sem antiszemita sem semmiféle anti... kiáltásra sem szánunk figyelmet. Rájuk olvassuk az őselvet: a törvény előtt mindenki egyenlő. Bűneivel együtt. És kiiktatjuk a szótárból a még egyenlőbbek fogalmát. A nem tisztáknak akadon csak el a lélegzete.

A Nemzeti Számonkérő Testület/NSZT/ nagy létszámú lesz. Elkötelezett, a magyar nemzeti érdeket és a törvényt szem előtt tartó tiszta jogászokból, kiváló, ám félretolt, közismert emberekből áll majd. Akiket számszámra vett semmibe a multik despotikus hatalma, igaz magyarságuk miatt a pincérsajtó, vagy a velejéig romlott, korrupt liberál-bolsevik politika, közigazgatás.

Tengernyi munkájuk könnyebb lesz, mint a zsidóknak kutatni a paraguayi őserdőben egy-két aggyastyán náci után.

Nem lesz erőszak, de nem maszkírozunk magunkat álhumanizmussal.

Egyszerűen belekezdünk a folyamatba, eszkaláljuk és be is fejezzük.

Ez népünk érdeke.

Ez az érdek mindent megelőz.

Életünk estleges veszélybe kerülése sem oldozhat fel bennünket az alól a felelősség alól, hogy – második Nürnbergi Per -ként mi, magyarok itt a Kárpát-medencében kezdjük el felmorzsolni azt a rabló hatalmat, amely régen várt szabadságunk hajlékának küszöbétől, 1990-től is érintetlen maradt s idegenekkel, szecskanépekkel összejátszva hazátlanok cselédeivé akart és akar tenni bennünket.

Hazaárulók tehát. Ne féljünk a szavaktól. (Büntetőtörvénykönyv 144.§. 1-2 bekezdés)

Az abszurdá korcsosult, liberál-bolsevik utópia magyar képviselőinek eltüntetése életünkben ugyanolyan elkerülhetetlen, mint amennyire kívánatos. E fuldokolva küzdő helyzetünkben ez nem lehet valami szorongásos magyar feladat, hanem sokkal inkább minden tettünk igazságos főcélja

Nemcsak jogos, de jogerős, végleges ítélet akarunk.

S akik mégis fontoskodva fontolgatnának, azok helyett,- akár napokon át, de hamar, - gyűljenek össze a többségi magyarok egyetlen helyre, hogy kitűzzék a sorscélokat.

S felemelt kézzel jelt adjanak a tettekhez.

Murányi László

Az Úr 2009-ik esztendeje
szeptember (Földanya) havában

Nagyot bukott a parkolótársaság Pécsen!

Korábban beszámoltunk a Budapesti parkolótársaság botrányáról.

Most Pécsen bukott az ottani társaság, nevezetesen a GÁMÁN KFT!

Pert vesztett egy komlói magánszeméllyel szemben.

2007. május 22.-én Kollár Tibor rokkantnyugdíjas bányásznak a megyeszékhelyre kellett utaznia.

A vásárcsarnok melletti fizetős parkolóban tette le az autóját 8 óra 14 perckor.

Mivel csak papírpénz volt nála, ezért kénytelen volt a vásárcsarnokban elváltani fémpénzre, mivel a parkolójegy automata csak ezt fogadja el.

A megváltott jeggyel az autójához érve a szélvédőn megpillantotta a „mikuláscsomagot” és két autóval odébb a kék egyenruhát viselő „tetteseket”.

A mikuláscsomaggal és a megváltott jeggyel utánuk iramodott, már amennyire egy rokkant ember iramodni képes.

Udvariasan közölte, hogy a jegyet éppen akkor váltotta, amikor ők az autóját fotózták.

A jegyen található időpont is ezt az állítást alátámasztja.

A parkoló őrök flegmán elutasították: „Ez már nem ránk tartozik, menjen be a központba, és intézze maga!”

- Én? Hát nem maguk dolgoznak ott? Én megvettem a jegyet, maguk jogtalanul bűntetnek, és még én szaladgáljak?

Erre, „Nem érdekel, nem foglalkozunk ezzel tovább!” jelszóval faképnél hagyták Kollár urat.

Ezek után úgy döntött a rokkant bányász, hogy ő sem foglalkozik tovább a esettel.

A parkoló cég emberei pökhendi lekezelő stílusban álltak a problémához, amit éppen ők okoztak a kapkodó, „eredményorientált” munkavégzésükkel.

Kollár úr fizetési meghagyást kapott a bíróságtól, aminek ellent mondott, és tárgyalás megtartását kérte.

2009. szeptember 10.-én került sor a tárgyalásra.

Kollár úr kénytelen volt ismételten Pécsre utazni.

A parkolótársaság jogi képviselője egy csinos magabiztos hölgy volt.

A magabiztossága alábbhagyott, amikor Kollár úr A/5-ös méretben kinyomtatott parkoló cédulát adott át a bírónak.

Ez bizonyította, hogy a parkoló őrök által készített fénykép és a jegyváltás között mindössze kettő perc különbség volt.

Amikor a parkolótársaság szénája rosszul állt a tárgyaláson és minden veszni látszott, a leleményes hölgy bedobta az utolsó adu ász is, miszerint:

„Sok hirdetéssel találkozott, amiben parkoló cédulát vásárolna a bajba jutott delikvens.”

Ezzel a kijelentésével arra utalt, hogy ebben az esetben is elképzelhető ez a lehetőség.

Ekkor az alperes, Kollár Tibor felháborodva engedély nélkül kelt magából, és visszautasította a gyanúsítást.

Ez olyannyira jogos volt, hogy a bíró sem ágált az engedély nélküli bekiabálás miatt.



Centrum Parkoló Rendszer Kft. 1071 Budapest, Peterdy u. 6.
Tel: 462-0554 462-0555

Belső utasítás


Parkoló ellenőrök részére a Centrum Kft. működési körzeteiben. Szóbeli ismertetésre.

2002. év március folyamán kézbesítettük az Euro-Inford segítségével mindazon gépkocsivezetők díjfizetési felszólításait, akiket az önök különleges nyilvántartásai alapján olyankor pótdíjaztak a kollegák, amikor nem parkoltak a helyszínen. A kiküldött felszólításoknak a legtöbb gépjárművezető nem tett eleget, sokan az adott időszakokra vonatkozó parkolójegyekkel illetve más módon tudták igazolni és indokolni a nemfizetést. Tekintettel ezekre a körülményekre a pótdíjazás rendszerét megváltoztatjuk. Kérjük a kollegákat, hogy az eddig megszokott módon azon gépkocsik adatait is gyűjtsék össze, akik a fizető övezeten kívül, de annak határáról legfeljebb 500 méteren belül parkolnak. Ezzel biztosítható a körzethez tartozó munkahelyek dolgozóinak kiszűrése. Továbbra is szükség van a gépkocsik azonosító adataira valamint a parkolások jellemző napszakára és időpontjaira. Különösen utóbbi adatok fontosak, mert a pontatlanságok behajthatatlan pótdíjazásokat eredményeznek és ezek nem megengedhetők.

A fentieken túl kérjük a kollegákat, hogy a fizető övezeten kívül is pótdíjazzák az autókat, úgy, hogy felszólítást a fizető övezet egy jellemző pontjára állítsák ki és a kinyomtatott példányt megsemmisítésre mûszak végén a központban a nyilvántartással együtt adják le.

Az utasítás szigorúan bizalmasan kezelendő, hagyományos hulladékkezelésbe nem kerülhet!

Budapest, 2002. május 16.


a Centrum Kft. megbízásából
Wágner Gyula

A parkolótársaság jogi képviselője mentegetőzött, hogy szó sincs gyanúsításról.

A magas labdát Kollár Tibor menthetetlenül leütötte azzal, hogy az eset napján beszkenelte a parkolójegyet, így a fájlból egyértelműen bizonyítható annak időpontja. Ezzel az ellenfél sem tudott mit kezdeni.

A napnál világosabb, hogy az alperes nem utólag vette a parkolójegyet, hanem annak redje-módja szerint járt el.

A bíró kiküldte a tárgyaláson jelenlévőket, mert elvonult ítélethozatalra. A szünetben a GÁMÁN KFT jogi képviselője stílust váltott és igyekezett puhítani a sajtó képviselőjét, hogy az esettel kapcsolatban kíméletesen fogalmazzon, a sarkokat kerekítse le!

Ezt a kérést figyelembe véve nem merem leírni, hogy ündorító és gyomorforgató a parkolótársaság hozzáállása az ügyhöz.

Azt mindenkinek a képzeletére bízom, hogy az esetből hogy jött volna ki emberünk akkor, ha nem őrzi meg a jegyet.

Ebből az esetből tanulva mindenkit arra biztatok, hogy a megváltott parkolójegyet még aznap szkenelje be, és legalább három évig őrizze meg!

Az ítélethozatal kapcsán csattant az ostor a GÁMÁN KFT-n, mivel az alperes valamennyi kárát és a perköltséget kénytelen viselni.

Arról nem is beszélve, hogy azóta több mint egy év telt el, így a parkolócég követelése elévült, így még akkor is elbukták volna a pert, ha tényleg nem fizetett volna parkolási díjat.

Persze ne feledjük, ez még csak elsőfokú -azaz nem jogerős- ítélet, és feltételezhetően fellebbezni fog a parkolótársaság.

Az esetleges második forduló sem hagyjuk ki!

Néhány kérdés a levegőben lóg!

1. Milyen szolgáltatást nyújt nekünk a Gámán Kft, amiért a parkolási díjat szedi?

Az utat nem javítják, a kocsikat nem őrzik, télen nem lapátolják el a havat, nyáron nem biztosítanak árnyékolókat.

Márpedig, ha a pénzemért nem kapok semmit, akkor az nem más mint sarc, adó, járulék, stb. Márpedig ezek kiszabására, követelesére kizárólag az állam jogosult.

2. Az általam is befizetett adókból épített közterületen (ami tulajdonjogilag az enyém is) megállhatok a saját gépkocsimmal.

Ezért időarányos díjat vagyok köteles fizetni a Gámán Kft-nek?

Miért kéri előre az árát?

Ha a gépkocsimat leadom egy szervizbe, csak azután fizetek, ha megkaptam a szolgáltatást. Ha egy ebédet rendelek az étteremben, nem előre fizetek, hanem utólag. Ráadásul a parkolás annyiban is specifikus, hogy legtöbbször nem tudja az ember előre, hogy mekkora időmennyiségre lesz szüksége. Nem lehet azt előre tudni, hogy a boltban mennyien fognak előttem állni a pénztárnál, egy étteremben mennyit kell várni az ételre, az orvosnál mikor kerülök sorra?

A Gámán Kft előre követeli az előre nem kiszámítható idő „díját”!

Ezért inkább több pénzt dobok a parkolóórába, mint ami legtöbbször szükséges, vagy kapkodásra kényszerülök a boltokban, ügyintézők során, kiszaladgálók a lassabb kiszolgálású étteremből, hogy újabb pénzt dobáljak a parkolóautomatába.

Képtelen vagyok a parkolás pillanatában kitenni a parkolócégdulát. Keresnem kell egy automatát, ami idővel jár. Elképzeltető, hogy valaki előttem áll aki szintén jegyet vált.

Amint a fenti eset is mutatja, „megbüntethetnek” akkor is, ha fizetek, csak az ezzel kapcsolatos teendőimet végzem.

3. Ha egyszer az időért fizetek, akkor az általam előre kifizetett, de igénybe nem vett idő díját, hogyan kapom vissza? Rákényszerülök arra, hogy jelentős ráhagyásokkal fizessek előre, ha stresszmentes ügymenetet akarok, de vissza semmit, soha, nem kapok.

4. Miért volt arra szükség, hogy a pécsi önkormányzat magáncégnek adja át a parkolás díjainak beszedését?

Ráadásul budapesti cégnek!

Ne feledjük, óriási pénzekről van szó!

4. Hogyan tudják a pécsi polgárok ellenőrizni azt, hogy mennyi pénz folyik be ténylegesen a parkolóautomatákba?

Milyen védelmi mechanizmusok vannak annak ellenőrzésére, hogy a ténylegesen bedobált pénzek pontosan, megbízhatóan könyvelve vannak-e?

Koós Norbert

„PC ide, politikai korrektség oda, nézzük a valóságot!”

– avagy Tanuljunk meg olvasni a sorok között, hallani a szavak között! –

Történelmi időkben élünk. És ez még akkor is így van, ha mi magunk nem érezzük annak, vagy hajlamosak vagyunk megfélemleni arról az apró, ám kétségkívül fontos momentumról. Persze, aki benne él, az gyakorta hajlamos nem látni a fától az erdőt. Igaz, hogy nagy átlagban – ahogy az urbánus frazeológiában mondani szokás – el vagyunk, mint a befőttes, és (a kábé egymillióra rúgó államalkotó kisebbség elleni, néha emberölésben végződő atrocitásokat leszámítva) amolyan véres háborúk sem dúlnak (egyelőre még) kis hazánk területén. Mégis az őszi beszéddel kezdetét vevő, az államhatalom részéről a nép irányában megnyilvánuló gátlástalan hazugság áradat, mely immáron hosszú eztenedők óta hivatalos kormányzati metodikává vált, olyan fokú társadalmi frusztráltságot okozott, mely szinte automatikusan vezet a nemzet felszámolásához, mindenfajta külső segítség nélkül. A kórokozó sejt, az idegen test a nemzetben belülről falja fel az életteret, írja ki a nemzetet.

(Érzékenyebb lelkületű olvasóimtól jusz se kérek elnézést az „életter” szóért, ha ennyi szellemi megpróbáltatást nem bírnak ki ezekben a vészterhes időkben, inkább hagyják abba az olvasást.

De azért ne hagyjunk föl minden reménnyel, mert ahogyan az köztudott, az hal

meg legutoljára. S valóban, a régi mondások igazságtartalmához sem férhet szemernyi kétség, hiszen ott, hol nagy a baj, közel a segítség, s a bajban ismerzik meg az igazi barát.

Itt van mindjárt példának okáért egy barát, akinek világhálós tevékenysége darab idő óta felkeltette a figyelmemet. Figyelemre és irigylésre méltó az a fáradhatatlan lelkesedés és kitartás, mellyel Dobai uram tevékenykedik, mert hát róla, polgári nevén Dobai Miklósról van szó, aki nemrégiben éppen a Magyarok Szövetségét küldte le megalázóba legutóbbi szösszenetében. Dicséretes ez a már-már vakbuzgó szorgalom, mellyel Dobai uram a narancsos párt szekekrét tolja. Kitart a végsőkig. Miközben a látható szélén, már épül(nek) az új tábor(ok), ő, ha kell egyes egyedül, de tartja az egyetlen, az eredeti „egyzászlót”, mer’ annak muszáj lobognia az „egy táborban”.

No, mármost ezzel még nem is lenne baj, istenkém, nemcsak a másik oldalon vannak szájtáti bálványimádók, Dobai uramnak köszönhetően most már mink is, kétségbevonhatatlanul és félreérthetetlenül tudhasuk, hogy itt is megvannak a nagyember szavait mintegy forrásvízként magukba szívó rajongók, akiknek bárki bármit magyaráz, az akkó’ is úgy van, mer’ a nagyembör mögömondta.

Rendben van. Még ezzel sincs gond. De tényleg.

A gond ott kezdődik, amikor Dobai uram erőteljesen hajazni kezd a magukat majd’ két évtizeden át liberálisnak nevező kirekesztőkre. Nem elég liberálisnak látszani, annak is kell lenni, hogy annak nevezhesd magad. Ha csak addig vagy liberális, amíg én is azt gondolom, amit te, akkor bizony nem sok értelme van a dolognak, vagy ahogy mifelénk mondani szokás: „Megbaszta a ló!”

Ezt írja jó Dobai uram:

„Olvasom a Nemzeti Hírhálón közreadott tudósításokat a Magyarok Szövetségének bösz-törpusztai rendezvényéről, s az ott elfogadott kiáltványt. Olvasom, s nem hiszek a szememnek.

Nem hiszek, hiszen hihetetlen, hogy a hírek szerint több-tízezer embert ilyen szöveggel lehet etetni, nem három hallal, vagy három cipóval, mint a Bibliában, hanem maszlaggal. Maszlaggal, melynek teljesülésétől ezek a megtévesztettek a haza, s benne a maguk sorsának jobbra fordulását várják, remélik.”

Dobai uram az egykoron fiatal demokraták kétharmados győzelmétől reméli hazánk sorsának jobbrafordulását, ez kétségtelen. Soraiból ez kristálytisztán kiviláglik. Tiszta sor. Azonban a morgás, vagy tudja mifene jogán engedtessek meg nekem is, egyikeként annak a körülbelül negyedmillió embernek,

aki ellátogatott Bösztörpusztára, hogy Dobai uramhoz hasonlóan, magam is hangot adjak aggályaimnak.

Én is jobban éltem az önkéntes népribun vezetése alatt álló kormányzat idején, konkrétan a pénztárcámon is éreztem, tehát Dobai uramnak nem kell gyözködnie arról, mennyivel jobb választás a történelem fura fintoraként érthetetlen módon itt maradt posztkommunisták helyett a Soros-ösztöndíjon kikupálódott rendszerváltónak nevezett társaság. De mi van akkor, ha én, valamint a televíziós stáblista végén olvasható felirathoz hasonlóan, és még sokan mások úgy vannak vele, hogy valami mást szeretnénk? Mi van akkor, ha ez a Fidesz már nem az a Fidesz?

Mi van akkor, ha köszönöm szépen, de ami engem illet, én nem kérek egy olyan pártból, amelyik vezetője nagylegény Tusnádfürdőn, Budapesten a Törvényhozás Házában meg szemrebbénélkül IGEN-t nyom a trianoni békediktátum haszonélvezőjének uniós tagságára?

Mi van akkor, ha köszönöm szépen, de ami engem illet, én nem kérek egy olyan pártból, amely aláír – ráadásul olvasatlanul !!! – egy olyan szerződésnek nevezett valamit, amely de jure (azaz jogilag) megszünteti a nemzetállamot?

Akkor skandallum van? Akkor én radikálisnak, ne adj' isten szélsőjobbaldalinak számítok? A továbbiakba már bele sem merek gondolni! Mindez azért, mert eltérő a véleményem? Pedig ezeket mind a Dobai uram feltétlen bizalmát élvező politikai tömörülés tette.

Mi van akkor, ha tömegeknek van elégük abból, hogy a néptől, az emberektől, a valóságtól teljesen elszakadt politikai osztály vezesse ezt az országot? Akkor skandallum van?

Persze, könnyen lehet, hogy velem van a baj, én is csak egyike vagyok annak a kicsivel több, mint negyedmilliónak, akit megettettek maszlaggal.

(Ha most cinikus akarnék lenni, mint ahogy nem akarok, ez lenne az a pont, ahol muszáj lenne feltennem a kérdést: Dobai uramat vajon mivel etetik? A magam részéről a maszlag helyett inkább maradnék a szürkemarhából készült pörkölnél, a jó magyar lecsónál és még sorolhatnám, Bösztörpusztán bizony kijutott a jóból!)

De ha már szóba hoztam a Törvényhozás Házát, kanyarítsuk csak ide jó Dobai uram ezzel kapcsolatos gondolatait:

„És mitől lesz job a kétkamarás országgyűlés a jelenlegi egykamarásnál? Kik kapnak helyet a második kamarában, úgymond a „felsőházban”? Egykor a születési és pénzarisztokrácia tagjai, és most? Csak kérdezem, az ötletadókat: Magyarországon 1920 és 1928 között egykamarás országgyűlés működött, s az ország mégis bámulatos gyorsasággal talpra tudott állni a Trianon-i trauma után. S ez első-

sorban nem az akkor igazából nem létező alkotmánynak, hanem annak a kormányának (Teleki, Bethlen) volt köszönhető, mely a lért törvények betartása mellett, mindenkor az ország és a nemzet javára akart cselekedni, s nem a saját zsebét megtömní.

Ehhez pedig nem kiáltványra van szükség, hanem annak a választási győzelemnek az elősegítésére, mely nélkül minden – nyilván a jó szándék által vezérelt – kiáltvány csak írott malaszt marad, s a követeléseinek október 23-ra datált megvalósításának „borítékolt” elmaradása alkalmával kiprovokált tüntetéseknek, csak újabb kilőtt szemű áldozatai, s a Nemzeti Jogvédőknek biztosított újabb kuncsaftjai lesznek.”

Tényleg nem akarok kötekedni, csak úgy mellékesen eszembe jutott, hogy a magyar történelem többi, nagyobbik részében, az 1920 és 28 közötti nyolc esztendő leszámítva, milyen országgyűlések regnáltak?

Meg aztán ha valaki veszi magának a fáradságot és elolvassa a Magyarok Szövetségének 21 pontját, abban világosan benne van, hogy mekkora parlamentet képzelt el ez a lelkes kis csapat, milyen megoszlással és kik kerülnének a felső házba (100+30 fő kétkamarás, visszahívható felsőházi képviselőkkel, hogy az érdemi döntéseket hozók a társadalom által kontrollálhatók legyenek). Tényleg nem akarok kötözködni, csak mielőtt vesszük magunknak a fáradságot, hogy nekiálljunk a társadalmat valakik ellen hangolni, legalább ennyire vegyük már magunknak a fáradságot drága jó Dobai uram, hogy elolvassuk, mit is akarnak ezek a szerencsétlenek, mer' a végén még kiderül, hogy hasonlóak az elképzeléseink csak éppen más módon akarjuk megvalósítani őket, ne adj' isten, még közös nevezőre is juthatnánk, ha éppen nem egymás ütlegetésével töltönnék a drága időt.

No persze tudom én, egy pártok által megosztott országban szocializálódott nép esetében nem mindenki ismeri fel azonnal az összefogás szükségszerű elkerülhetetlenségét, illetve nem mindenki érti ugyanazt összefogás alatt.

Van még egy „B” változat is, de erre – megmondom őszintén – gondolni sem merek. Pedig erre is jó okom lehetne! Lehet, hogy az egykoron fiatal demokratáknak esztük ágában sincs a két kamarás országgyűlés, ahol a fejük felett, vagyis a felsőházban a társadalmi szervezetek, az egyházak, a szakmák képviselői társadalmi kontrollt gyakorolhatnának? Létezik olyan, hogy az egykoron fiatal demokraták – szemben azzal a kicsivel több, mint negyedmillió maszlaggal megettetett magyarral szemben – nem áhítózzák az alkotmányozás céljából összehívott nemzetgyűlést? Á, nem hiszem én ezt! Biztos csak képzelődöm! Vagy mégsem?

Pedig ez a maszlaggal megettetett és megtevesztett embereket tömörítő szervezet volt

az első, amely vette magának a bátorságot és – talán nagyképűen?, ennek eldöntését Dobai uramra bízom – társadalmi szerződésnek nevezett dokumentumban kérte a képviselőket, támogatójuk fejében vállalják a visszahívhatóságot, ha esetleg értelmetlennek bizonyulnának posztjuk betöltésére és feladatuk ellátására. A narancsos ácsingózó párt részéről Schmitt Pál, aki ma már nemcsak a párt, de az unió egyik fő hallja kendje is, válaszolt. Aszonta, ha ők nyernek, erre semmi szükség. A korrektség kedvéért említjük meg, rajtuk kívül, csak a Jobbik válaszolt a megkeresésre. Igaz, ők egy árnyalatnyival kedvezőbb választ adtak.

Dobai uram ezen rokonszenves hangvételű írásában még azt is kifejti, hogy „a polgári oldal jövő évi remélt és várt győzelme felett kellene munkálkodni”. Tudják, mint a versbéli cimbalmos.

De mi van akkor, ha a polgári jólét programja ide már nem elég? Mi van akkor, ha ide már a nemzeti megmentés programja szükségeltetik, mert annyira a szakadék szélére manővereztek minket?

Már Orbán elnök úr is kijelentette (újmagyarul: lekommunikálta), hogy ők is arra kényszerülnek, hogy hitelt vegyenek fel. Mi van akkor, ha ez azt jelenti, hogy visszatér a múlt? Mi van akkor, ha úgy csinálnak majd, mint Kádárék, hitelből javítják egy kicsikét az életszínvonalat, ki tudod majd fizetni a mi autónk vagy a lakásod részleteit, oszt ezzel le is csendesedik a nép? Mi van akkor, ha ez alatt a háttérben meg zavartalanul lehet tevékenykedni? Egy olyan belügyminiszterrel, aki már volt, s úgy tűnik, aki újra lesz? Mi van a Fidesz holdudvarával? Gyerekek! Ezek nyolc évig távol voltak, nagyon éhesek!

Szóval jó Dobai uram, higgye meg nekem, egyáltalán nem kirívó eset, ha nemzeti gondolkodású emberek köreibe mostanság nem törnek ki felhőtlen örömműnnyben, ha a legnagyobb ellenzéki párt várható kormányzása szóba kerül.

Különösen akkor nem, amikor olyan mozzanatokat látunk, mint példának okáért a Péntek 8 legutóbbi, augusztus 28-i adásában. Már Csermely Péter „Elegünk van az unióból.” című mondatánál kapkodja az ember a fejét, hirtelen nem is tudja, hol van. Különösképpen akkor nem, ha visszaemlékszik a 2004-es, az összes parlamenti párt által már-már nyomasztóan egyoldalúan, az unió mellett érvelő propaganda hadjáratra. Na, de az, amit Sólyom elnök úrnak a párkányi hídon elszenvedett fiaskója kapcsán Semjén Zsolt, a kereszténydemokraták fő hallja kendje engedett meg magának, na ott aztán már nemcsak a magyar ember zsebében szalonnázás céljából tartott bugylibicska nyílik ki azonnal félautomatikus üzemmódban, de bizony a néző pupillái is kerekre tágulnak. Vagy ahogyan azt az urbánus szubkultúra mélyeséges mély bugyraiba empirikus tapasztalatszerzés

Magyar szolidaritás



Orbán és Semjén, a Hetek címlapján

céljából alámerítkező szociológus-hallgatók köreiben az efféle helyzetek megfelelő verbális érzékeltetésére a dús képeztű nép szokta mondani: „Pillongunk, mint Grisa a körmoziban.”

Az egykoron fiatal demokratákat vallási oldalról megtámogató politikai tömörülés első embere azt találta mondani:

„PC ide, politikai korrektség oda, nézzük a valóságot!”

Miért, eddig mit néztek?

Kegyelmi pillanatot élhettünk át a Péntek 8 műsorában, most mán' úgy is mindegy, ennyi belefér, bassza szellő, hagyjuk öt percre a politikai korrektséget, beszéljünk végre a valóságról, úgyis tudja mindenki. És ezt nem akárki, nem a kétszázötvenedik útkaparó, hanem a legnagyobb ellenzéki párttal kart karba öltő, a kormányzásra készülődő szövetséges politikai tömörülés első embere mondta élő egyenes adásban! Figyeljünk mán oda kicsikét!

Tetszenek emlékezni, régen az a módi járta, hogy meg kellett tanulni olvasni a sorok között. Ma dettó! Csak most mán' hallani kell a fü-lünkkel, látni a szemünkkel! Mivel az embereket – már gyermekkortól kezdődően – leszoktatták az olvasásról (lásd klasszikusok egyszerű-

sítése a lá SZDSZ), most mán a tévén meg a médiákon keresztül folyik a hülyítés. A módszer nem változott, csak a technológia. Széleskörű és sokkal, de sokkal gyorsabb lett.

Higgye meg nekem jó Dobai uram, sokkal kifizetődőbb, ha azt nézzük, ami összeköt bennünket, hiszen az elválasztásunkon, a szétválasztásunkon majd' két évtizede dolgoznak már a politikai pártok. Mindegyikük, kivétel nélkül. A pártosodás, a pártoskodás önmagában hordozza a megosztást. Kérem, ne nézze le azokat, akik Önhöz hasonlóan jót akarnak, de másban látják a megoldás lehetőségét. Egy olyan időszakban, ahol a politikusok által kimondott gondolatok sokszor köszönőviszonyban sincsenek a valósággal – lásd Kövér László uniós kampánya a Balatonnál –, ne csodálkozzunk rajta, ha a józan paraszti ész feltűri az ingujját, belepök a tenyerébe és nekiáll, hogy kézbe vegye a dolgokat.

És igen, jól mondja Dobai uram, itt az ideje, mer' eljött az ideje, hogy a helytartótanács urai reszketni méltóztassanak végre. Még az is lehet, hogy a nép, az istenadta, – szégyenszemre – előbb, vagy utóbb, de szívre ható mogyorófa-beszéddel adja tudtára a hatalmasságoknak, hogy hazamenni tanácsos.

Hiszen mi másnak nevezhetnénk azt a folyamatot, amikor éppen a globalitás urai által az elmúlt évtizedekben már halálra ítélt államot egyszerű jövedelemszivattyúnak használják fel arra, hogy elképzeltetlen mértékű eladósodásával ő térítse meg a rabló kárát. Amit persze maga a rabló okoz! Azaz tegye planetáris adósrabszolgává most már nemcsak a jelenlegi, hanem a jövőbeli generációkat is. Az egyes lokalitások, mint például Magyarország állami uralmi rendszerének politikai oligarchiája persze – mint eddig is – készségesen asszisztál ehhez az újabb, minden eddiginél embertelenebb és vészterhesebb kifosztáshoz. Láthatólag a globalista gazda nagyon hálás ezért az igyekezetért, s emiatt szemet is huny az olyan mikropénzszivattyúk felett, mint amilyen nálunk például Terézváros vagy a BKV. Bár erősödik a gyanú, hogy még ez is csak a jéghegy csúcsa, és az egész ország egyetlen gigantikus BKV-ként működik. Az egyezség tehát arra épül, hogy a globális rabló-orgazda megengedi, hogy az őt ilyen készségesen rabolni engedő kollaboráns elitek az általa kiszivattyúzott pénz egy-két százalékát zsebre tegyék a BKV-féle mikroszivattyúkon keresztül. Ez Magyarország esetében azt jelenti, hogy a globalogazda évente körülbelül hétezer milliárd forint kamatot és profitot csen ki az országból. A kollaboráns politikai osztály pedig annak ellenében, hogy ezt elősegíti, és közben féken tartja a kifosztott bennszülötteket, ennek egy-két százalékát visszatarthatja saját magának.

Ha a választás utáni kormány csupán erre az egy-két százalékra összpontosít, és szemérmesen elhallgatja a főrabló évi hétezermilliárdját, akkor igen kalandos idők várnak Magyarországra.

Bogár László

Mindazonáltal megértem jó Dobai uram aggodalmát, s bizonyos fokig magam is osztozom benne. Hiába ugyanis a kicsivel több mint negyedmillió ember, hiába az összehordott jó akarat, a felhalmozott óriási tudás, a kompetens és hiteles emberek – mai divatos szóhasználattal élve: szakértők –, ha a NÉP (úgyis mint emberek, úgyis mind a Nemzeti Érdek Programja) bölcs megállapításait és következtetéseit nem tudjuk átvenni a törvényhozás, valamint a jogalkalmazás területére, megette a fene az egészet, akkor bizony a Magyarok Szövetsége nem ér egy hajtőfát sem.

Nem bizony, mert a törvények alapján te, én, de még jó Dobai uram is számon kérhetők vagyunk, mi több, még a tetőt is elvihetik a fejünk fölülről, földönfutóvá is tehetnek bennünket. Ez a helyzet ma. S hogy ez meddig marad így? Egészen addig, amíg a NÉP el nem éri, hogy a szakralitás a maga teljes pompájában és funkcionalitásában meg nem jelenik a törvényhozásban és a jogalkalmazásban.

Isten áldja Magyarországot!

1 öntudatos pécsi polgár

Az MSZ „botrány” margójára

Vannak bizonyos dolgok, amiket nem szeretnénk tudni, de kénytelenek vagyunk eljátszani a gondolattal, hogy nem csak a való világ létezik, hanem a valótlan is, és néha alig van különbség a kettő között. Miért mondom ezt? Van miért, elhihetitek. Pár napja már nem írtam, pedig tartalmas információkat gyűjtöttem a kosárkámba, némi segítséggel, és szemfülességgel. Van, amit még ellenőriznem kell, de sok mindennek már látom az okát és várható következményeit is.

Megjelent a napokban egy „leleplező” videó az MSZ-ről, amit csak most nemrég volt alkalmam végignézni. Szomorúan konstatálom, hogy még mindig mennyire süvölt az ostobaság, s talán mégis kellene nekünk az a vakcina, csak nem a disznóvírus, hanem a hülyeség ellen. Lefrom az én verziómat arról, amit az a film valójában mondani akar és arról is, mit is tesz az MSZ. Talán nem tudjátok, de sikerült összehozni a Jobbik és az MSZ vezetőségét, hogy legalább beszéljenek egymással. Úgy nézett ki, hogy rendszeres tárgyalásokba kezdtek, és együtt is tudnak működni. Ez nagyon nem tetszhetett néhány kuksinak sem az MSZ-ben, sem a Jobbikban, és ennek a levét issza most a tagság, ezért született az említett anyag is, ami tele van féligazságokkal, noha a kérdései mindenképpen aktuálisak. Bármilyen erő, hatalom is tételvezhető fel a mozgalmak, szövetségek mögött, vegyük figyelembe, hogy azt emberek, személyhez köthető felelősök keltik életre és mozgatják, építik és rombolják. Murányi Leventével való beszélgetésem kapcsán merült fel a kérdés, hogy az MSZ jelölteket is indít a választásokon! És akkor mi van? Én is elindulhatok egyéniként, ha odáig eljutunk, és ha a választópolgárok engem tisztelnek meg olcsó bizalmukkal, akkor ez van. A jelenlegi rendszer arra alkalmas, hogy szövetségi hadrendben együtt lehessen működni ezen a területen. Ez nem csak a Jobbikról, és nem kizárólagosan az MSZ-ről szól, hanem a magyarokról kellene, hogy regéljen. Nem megijedni kell, hanem tárgyalni és igazat mondani, ígéreteket betartani! A Gárda avatás okán van most vihar a biliben. Szerintem több olyan kommunikációs hibát is elkövettek, amely egyenként is súlyos, de így összességében végzetesnek bizonyult a disszonan-



Vukics Ferenc, a Magyarok Szövetsége fő hallja kendje

cia megteremtéséhez és az ujjal mutogatáshoz. Már írtam korábban, hogy magam kérdeztem rá Vukics Ferire az avatással kapcsolatosan, s az ominózus napon este fél nyolcig nem kereste őt ebben a kérdésben meg senki. Az is igaz, hogy amíg kerestük Ferit, Benissel is összefutottunk és megemlégtünk neki a kérdést, de ő (meglepetésemre), a fideszes szavazók sokaságára hivatkozva ezt nem tartotta jó ötletnek, s ment is tovább. Mint az a filmből kiderül. Vas István éppen vele egyezkedik, ahelyett, hogy átverekedné magát Vukicshoz, s megvárná a döntést. Benis lehet, hogy nem szimpatizál a Jobbikkal és a Gárdával, de ez az ő dolga. Ha hibázott azzal, hogy nem adta tovább a hivatalos megkeresés tényét, vagy saját hatáskörben rendezte ezt az MSZ részéről, ez nem szép dolog. Nem tudom, mi volt, de az biztosnak látszik, hogy a felek több hibát is elkövettek. Ez alapvetően a szervezet működéséből és a kommunikációs zavarból származhat, s csak másodsorban tételvezhető fel rosszindulat, esetleg ellenségesség mögötte. Hozzá teszem, hogy a Gárda esketésének elvetése sem lett volna semmiképpen barátságtalan lépés, maximum, nem barátságos gesztus a részükről. A hirtelen ötletre a szervezetek nem biztos, hogy jól reagálnak, s ennek a kérdésnek azért nagyobb súlya volt egy hétköznapi ügynél. Az, hogy melyik szervezetben és milyen kakukkok ülnek, azt most azért nem részletezném, mert volna mit. Helyi szinten is vannak nagyon rosszul és nagyon jól együttműködni képes, valóban nemzeti egyesülések, és vannak ostoba és bomlasztó, ellenségeskedő példák is. A megtisztulás mindkét fél külön feladata, de ebben nem látom indokát an-

nak, hogy akár az MSZ vessen a Jobbikra követ és vizont. A Pénz is jó kérdés. Vukicsék olyasmit csináltak meg néhány hónap alatt, ami korábban elképzelhetetlen lett volna, de megtették. Sok rendes ember önkéntes munkája, pénze ideje feküdt abban a három napban benne. Persze pénz is kellett és biztosan került is, mert ilyesmire az is kell. Aki szervezett már ilyen rendezvényt, az tudhatja, mivel jár mindez. Az üzletnek is menni kell, de egy kézben, egy személyben képtelenség mindezt kézben tartani. Ezért van az, hogy általában azok csapnak rá az üzleti részére mindennek, akik ebben jártasabbak, és esetleg huncutabbak is, mint az átlag, esetleg, mint maguk a szervezők. Úgy gondolom, hogy követ akkor kell rávetni a másikra, ha tized annyit tesznek le a nemzet asztalára, mint amennyit már sokan odatettek. Kritiszális és mocskolódni a legkönnyebb. A Jobbik elkezdett valamit és ma már messze jár. Meg kell nézni hol is? Az MSZ ugyanebben a cipőben topog. Ígértek valamit, s nem biztos, hogy az összejött. Tanulnak belőle, s újra csak tanulnak a következő tapasztalatból. Soha nem lesz nemzeti egységre esély, ha a kifogások kerülnek túlsúlyba a munkás kezek helyett. Aki tudja, csinálja jobban, vagy hallgasson! Sok tekintetben értjük félre egymást, mi emberek, s néha tényleg a rosszindulat is munkál bennünk, ez is igaz, de nem kellene tovább feszíteni a húrokat, s ellenséget keresni ott, ahol a barátok is vannak. Az árulókat ki kell vetnünk magunk közül, és ez meg is történik azt hiszem az MSZ-ben és a Jobbikban, de a Gárdában is, mert akkor van értelme a munkánknak. A hibákra fel kel hívni a figyelmet és dolgozni kell azon, hogy kijavítsuk azokat. A kormányknak tett 2 hónapos ultimátum szerintem is elég érzékeny téma, ezt szóvá is tettem már, abban a reményben, hogy két hónapon belül le is zajlódna a nemzeti oldalon a szükséges változások ahhoz, hogy ne ultimátum, hanem maga a kormányváltás deklarálására kerülhessen sor. Ezt szeretnék a magyarok, ha Jobbikosok, ha MSZ-esek. A magam részéről, az egységért dolgozom, és azt mondom, hogy az óvodás színtről feljebb kell emelkednünk. Erre látok is esélyt, de ehhez kelletek ti is!

Forrás: postaimre.com

MÁR A SÍRKÖVÜNK IS „MADE IN CHINA”

Már a sírköveket is Kínából importáljuk, legalábbis erre enged következtetni, hogy egyre több kő árasztja el a hazai piacot a távol-keleti országból., szakmai becslések szerint a megrendelések harmada már ezekből történik. A Kínából származó kőlapok amelyet negyvenötven százalékkal is olcsóbban hirdetnek meg, a megszokott általában tíz centiméteres vastagság helyett csupán öt-hét centiméteresek. Nem meglepő tehát, hogy könnyebben törnek, de egyéb jellemzőik – színhibák, nagyobb puhaság – is azt mutatják, hogy több munkát, ragasztást, impregnálást igényelnek. Már egy-két év után is gondok adódhatnak: megrepednek, eltörnek, a ragasztóanyag színe beleivódik a kövekbe.

Nehogy úgy járjunk, mint az indiánok!

– avagy Káosz kapitány totális uralma: 25 perc, amely romba dönti a szép, új, magyar világot! –

Most mit mondjak? Mondhatnám azt, hogy még nem rendelkezem kellő szakmai rutinnal, és ahogyan mifelénk mondani szokás, a hajón töltött hosszú éveknél is híján vagyok, de megmondom az őszintét, akkor sem állnék teljesen távol a valóságtól, ha aszondánám, végképp össze vagyok zavarodva.

Vagy talán mégsem?

Mondom ezt mindazok után, hogy magam is három csodálatos napot töltöttem el Bösztörpusztán. Ebben az országban ugyanis minden, és annak ellenkezője is könnyűszerrel megképződhet.

Az utóbbi 24 órában hátborzongató momentumokkal kellet, hogy szembesüljek. Mégsem itt kezdem, hanem egy kicsikét korábbról.

A dolog ott kezdődött, hogy amikor először találkoztam a Magyarok Szövetségével, a börzsönyi 21 pont meghallgatása, valamint fertály óra koncentrált figyelemmel töltött hallgatás után bátorkodtam feltenni a kérdést: Hogyan? Mert hát ez mind szép és jó, csodálatos kívánságlista, de hogyan valósítjuk ezt meg?

– Gyün majd a kritikus tömeg, 'oszt azzal. – jött rá szinte azonnal a felelet. A kritikus tömeg aztán el is kezdett gyünni, egyelőre még gyün, de emellett már a viharfellegek is gyülni látszanak a szárnyait bontogató szövetség gondterhelt egének horizontján, hogy ezzel a csodás képzavarral éljek.

De ami miatt a tegnapi nap meglehetősen hátborzongatóra sikeredett a számomra, az kevéssel a Hősök terén tartott zászlóbontás utánra nyúlik vissza. Egyik barátom akkor azt találta mondani, hogy neki feletébb gyanús a dolog, mert a fő hallja kend katonatiszt az összes ebből fakadó csatolt részeivel együtt, szerinte ezt az egészet azért találták ki, hogy lekössék a népet.

Történt aztán, szintén kevéssel a zászlóbontás után, akkor még a szocialista nagyvárosban, hogy az akkor még szocialista nagyváros öntudatos polgára, rögtön az első adandó alkalommal bizony kihúzta a gyufát, mert olyant talált kérdezni, amire nem nagyon tudtak válaszolni. Nevezetesen valami olyasfélét, hogy a rossebbe viszi majd keresztül a Magyarok Szövetsége a kritikus tömeg akarátát. Mer' hogy van ám itten egy apró, ám annál lényegesebb momentum! A törvényeket, melyek minden magyar állampolgárra nézve kötelezők, és minden magyar állampolgáron számon kérhetők, sőt, szintén ezek alapján még a tetőt is elvihetik a nem jogkövető magatartást tanúsító állampolgár feje fölül, szóval ezeket bizony a Törvényhozás Házában, rusztikusabban: a Parlamentben (szájmagyaroknak: az



Ország Házában, vagy Országgyűlésben) hozzák. Azzal pedig mindenki tisztában van, hogy a jelenlegi berendezkedés szerint a törvényeket bizony a parlamenti többség hozza. És hát a jelenlegi berendezkedés megváltoztatásához is parlamenti többség szükséges.

Yossariant meg (Joseph Hellerrel együtt) csókoltatja az Újpetrei ÁFÉSZ.

No, mármint a kérdésekre csak a későbbiekben kaptam választ. Ha lesz olyan politikai csoportosulás, amely támogatja a Magyarok Szövetségének célkitűzéseit, akkor a kritikus tömeg majd azokra adja le a szavazatát, ha ilyen nem lesz, akkor majd állít saját képviselőjelölteket, akik kézjegyükkel ellátják az ún. társadalmi szerződést, s ezáltal, visszahívhatók lesznek. Hurrá! Ez mán valami!

Valószínűleg élő ember nincs ma a gúnyhatárok közé firkantott Magyarországot jelképező térkép által határolt 93 ezer négyzetkilométeren honfitársaim között, aki elhiszi nekem, hogy nem a Szent Korona TV huszonöt perces ún. oknyomozó riportfilmje (<http://vimeo.com/6415843>) volt az, ami komoly kételyeket ébresztett bennem, és a hátborzongató jelző használatát indokoltá tette számomra.

Pedig, ahogyan asztat Kalányos Winnetou, kisebbségi brácsaművész biznismen családtagjainak ügyvédekkel maroktelefonjaikon lefolytatott beszélgetéseinek második részéből tudhassuk: „Ez a tényvalóság!” (A politikai korrektség kedvéért a beszélgetés első része: „Ott se vótam, ügyvéd úr!”)

No, mármint Vukics Ferenc olyan, amilyen. Nem lehet mindenkinek a kedvére tenni. Nincs is ezzel semmi gond. Különben is,

akit bővebben érdekel a nagyember nacionáléja, most már könyv, és ha jól tudom DVD formájában is elérhető a Varga Domokos György nevével fémjelzett, Ki vagy Vukics? című információhalmaz. Hogy most ez a személyi kultusz korai megnyilvánulásaként értékelhető-e, vagy csupán arról van szó, hogy időarányosan már most több ütést vittek be ennek a derék, szép szál magyar embernek, és a félreértések tisztázása végett állították össze sebtében ezt a szép kiállításúra sikeredett humanerőforrás anyagot, annak eldöntését a kedves Olvasóra bízom.

Két olyan momentum volt a Szent Korona Televízió riportfilmjében, amely komolyan gondolkodásra készítetett.

Az egyik az, hogy maga Vukics mondja a filmben, hogy eszük ágában sincsen indulni a választáson, egész pontosan „egyéni képviselőket semmiképpen sem indítunk”.

Szép dolog a közösségi élet fejlesztése, tiszteletreméltó, de ahogy mifelénk mondani szokás: „Szart ér a harag, hatalom nélkül.” Hiszen az utóbbi esztendőkből mást se látunk, mint a törvényhozás falain kívül elégedetlenkedő kisebb-nagyobb embertömeget, majd azok szétverését, vagy hazamenetelét, miután jól megmondták a magukét, vagy ki-dühöngték magukat.

Az önkormányzati képviselőkkel pedig, – már elnézést kérek a stílusos szóhasználatért, de ahogy mondani szokás – kitörölhetjük a seggünket. Egy olyan országban, ahol csak úgy hipp-hopp, egy laza csuklómozdulattal százmilliárdos (értsd: százezermillió) nagyságrendben vonhatnak el pénzeket önkormányzatoktól, és a lényegi dolgok az Ország

Házában dőlnek el a törvényhozás folyamatában, az oda bejuttatott honatyák és a honatyák száma az, ami döntő jelentőséggel (és befolyással!) bír. Legalábbis az egyszerű, a kulisszák mögé való belátás képességétől megfosztott, valamint az adófizető barom státuszába besorolt, egyelőre még magyar állampolgár számára innen úgy tűnik. (Asszem politikailag ez így teljesen korrekt vót, társadalomszociológiailag minden benne vót.)

Legutóbbi, Dobai uramnak írott szösszenetemben az alábbiakban összegeztem a Magyarok Szövetségének eddigi tevékenységét, s annak kicsúcsosodását, a Böszörményi lezajlott Magyarok Országos Gyűlését:

„Hiába ugyanis a kicsivel több mint negyedmillió ember, hiába az összehordott jó akarat, a felhalmozott óriási tudás, a kompetens és hiteles emberek – mai divatos szóhasználatul élve: szakértők –, ha a NÉP (úgyis mint emberek, úgyis mind a Nemzeti Érdék Programja) bölcs megállapításait és következtetéseit nem tudjuk átvinni a törvényhozás, valamint a jogalkalmazás területére, megette a fene az egész, akkor bizony a Magyarok Szövetsége nem ér egy hajtófát sem.”

Ezt a véleményemet most is fenntartom! Mert hát annak bizony semmi értelme sincs, hogy egyhelyben járassuk a magyar nemzetet, időnként szépen ki- és felöltöztetve összetrombitáljuk a népet a pusztába, majd miután jól végeztük dögunkat, mindenki hazamenjen a saját kis vackába. Igaz, hogy mink úgy vótunk ötözve, csak most éppen az idő nem vót alkalmas rá. Vagy valami efféle. Arra a hónapra aztán már be is húzzuk a féket, mert a havi fixből ennyire futotta. Hát ennek bizony így tényleg semmi értelme sincs.

Ha látja az ember a próbálkozást – bár ezek után most már félve írom le e szavakat is, mert hát könnyen lehet, hogy ezek az úgymond „próbálkozások” is, melyek aztán valahogy soha nem vezetnek eredményre és sikerre, előre gondosan megtervezettek – szóval, ha az ember látja a próbálkozást, legalább becsüli az igyekezetet. Nem mintha ezzel sokra mennénk! De mi van akkor, ha a nagyember, a fő hallja kend kerek-percek kijelenti, mi nem is indulunk? Rögtön az elején bedobjuk a törülközőt, mert mink máshogy gondoljuk a dolgot. Márpedig a dolgok jelen állása szerint a törvényességet megkerülve csak lövöldözés (értsd: erőszak árán) lehet keresztülvinni ezt a bizonyos törülköző-bedobást.

Ahogy azt Wittner Mária egyszer oly találóan megjegyezte: „Forradalmakat nem lehet megspórolni!”

Bogár László szokta gyakorta idézni Talleyrand mondását, miszerint „Több, mint bűn: hiba”. Valóban. Több mint bűn: hiba, ha ismét egy mások által már előre megírt, gondosan kitervelt és eltervezett forgató-

könyvet élünk (és szenvedünk?) végig az elkövetkező újabb húsz esztendőben. Nincs újabb húsz esztendőnk!

Ahogy azt néhány sorral feljebb írtam, nem a Szent Korona TV huszonöt perces ún. oknyomozó riportfilmje (<http://vimeo.com/6415843>) volt az, ami komoly kételyeket ébresztett bennem a Magyarok Szövetségével kapcsolatban, és a hátborzongató jelző használatát indokoltá tette számomra.

Igaz, a filmben megszólal Dr. Varga Tibor jogtörténész, akinek mondatai komolyan elgondolkodtatók és itt már hangot ad kételyeinek, melyek arra készítettek, hogy meghallgassam a „Mit szándékoznak velünk tenni? Egy újabb műrendszerváltás közeledik” című előadását. (Letölthető: http://szentkoronaradio.com/letoltes/2009_08_24_mit-szandekoznak-velunk-tenni-b-y-dr-varga-tibor-eloadasa)

Ennek az előadásnak számomra a leglényegesebb üzenet az volt, ami a lap címe is: Jó Ha Figyelünk!

Tibor az indiánok példáján keresztül hívja fel a figyelmet a veszélyre, mely talán minden eddiginél alattomosabban támad, immáron a lelkünkbe akar beférkőzni. Vagy legalábbis a jelek szerint inentől kezdve most már ezzel is számolnunk kell. Ezt úgy neveztem el, hogy „A saját jel veszélye”!

Nem kell ide fegyver! Ugyan kérem!

Emlékezzünk, mit mondott Drábik János! 1956-tal ellentétben, ma nem tudod, nem egyértelmű, ki az ellenség. Az arctalan pénzviszonyokba menekült multinacionális üzorás talán a bolygó túlfeléről tesz tönkre téged néhány gombnyomással a billentyűzetéről.

De most még ennél is tovább mennek?

Ahogy az Varga Tibor előadásában nagyon tanulságosan elhangzik, annak idején úgy pusztították ki az indiánokat, hogy amikor azok felmutatták a saját jelüket, a hódítók is ugyanazt a jelet mutatták nekik vissza. Befogadták őket, mert azt hitték, ők is közülük valók, egyek velük, szövetségesek.

A dologban az a szomorú, ami szintén elhangzik Varga Tibor előadásában, hogy nagyon sokan azáltal megteveszthetők, hogy az értelmük helyett kizárólag az érzelmükre hagyatkoznak. Végre történik valami, végre valami, amire vártunk, ami mellé odaállhatunk!

Pedig emlékezzünk csak vissza, ezt egyszer már eljátszották velünk. A Gorenje-turizmus ugyanez volt! Hiánygazdaság után végre lehetett fogyasztani, élő ember nem volt ebben az országban, akinek meg tudtat volna magyarázni, hogy „te barom, ne vidd már ki azt a kevéské kis valutát, ami még van, hagyd inkább itthon!”

A lakosság végletekig történő eladósítása ugyanez! Fogyassz! Még pontosabban: Végre fogyaszthatsz! Hát fogyassz!

Van egy szintén régi mondás: Ha valamit nem tudsz megakadályozni, állj az élére!

Formáld, alakítsd, terelgesd a neked megfelelő irányba! Mondd azt nekik, amit hallani akarnak! – ezt már csak én teszem hozzá. A dologban igazán az a szomorú, hogy megint komolyan fennáll a veszélye annak, hogy kihasználják a jóakarátú, valami jobb, valami élhetőbb iránt áhító emberek jóhiszeműségét. S ha erről is bebizonyosodik – a régi kabarészám mottójával, hogy hát – „ez így, ebben a formában nem igaz”, a csalódott embertömegeket többé már a bűdös életben nem lehet majd sem megmozdítani, sem kihozni. Félt, hogy mindenki begubózik majd, egyéni túlélésre rendezkedik be, arra koncentrál, az atomizált társadalmat pedig a legkönnyebb kézben tartani. Mindeközben a Nemzet a maga tényleges valójában megszűnhet létezni, mert nem állnak össze újból a közösségek.

Ha valamit nem tudsz megakadályozni, állj az élére! Változtassunk, változtassunk, csak semmit meg ne változtassunk! – mondja Varga Tibor az előadásában több helyütt is. A „mintha” típusú létezésben pedig kétségkívül nagy gyakorlatra tettünk szert az utóbbi..., hirtelen nem is tudom hány esztendőt írjak.

Jé! Ez olyan, mintha demokrácia lenne! Pedig nem az!

Jé! Ez pont olyan, mintha jogállam lenne! Pedig nem az!

Jé! Ez pont olyan, mintha piacgazdaság lenne! Pedig nem az!

Jé! Ez pont olyan, mintha tej lenne! Pedig nem az! (Valami reggeli ital, vagy mi.)

Pedig, akár még jól is működhetne a dolog. Épp Böszörményi beszélgettünk arról, milyen jól kiegészíthetné egymást a Magyarok Szövetsége és a Jobbik. Az egyik a Törvényhozás Házában, amolyan előretolt helyőrségként működhetne, míg a másik alászervezné a hagyományaihoz, a szakralitásához visszatérő magyar társadalmat. De Varga Tibort hallgatva nem úgy tűnik, hogy ebből bármi is megvalósulhatna a belátható jövőben. Sőt, lehet, hogy azzal járunk jól, ha nem valósul meg?

Szinte megalakulása óta gyűlnek a megválaszolatlan kérdések a Magyarok Szövetsége körül. Természetesen a Szent Korona Televízió által készített oknyomozó riportfilm sem válaszol minden feltett és fel nem tett kérdésre. Az is lehet, hogy újabb kérdések fogalmazódnak meg a tanácstalan nézőben. (Lehet, hogy pont ez a cél? A minél nagyobb káosz, összeviaskodás és tanácstalanság létrehozása? Hogy minden kezdeményezést – a jókat is természetesen – ellehetetlenítsenek, vagy hiteltelenítsenek? Úgy összezavarjanak, hogy semmiképpen se ismerhesd ki magad? Ki van veled, ki van érted, s ki ellened?)

Mintha országban mintha tényleg megmozdult volna valami, mintha tényleg elkezdődött volna valami új, valami jobb, valami erősebb. Mintha.

De mi történik akkor, ha az alulról szerveződő szövetkező szervezetről kiderül, hogy ez is csak egy felülről megszervezett és gondosan előre megtervezett metodika, forgatókönyv szerint, thin-thank-ekben (szellemi műhelyekben) kitalált valami, amivel – ahogy Varga Tibor fogalmaz – egyhelyben járatták a népet? Túl azon, hogy bizony az egyhelyben járásban is el lehet ám fáradni cefetül, más egyéb káros hatásokkal is számolnunk kell. Példának okáért azzal, hogy a becsapott emberek tömegét még egyszer a büdös életben nem lehet majd rábírní arra, hogy a közért, a közösségért cselekedjen. Tudják, olyan ez, mint farkast kiáltani. Addig nincs is baj, amíg igazából nem gyün a farkas. No, de ha gyün, és tényleg gyün, akkó' tényleg gyün! Meg a baj is! Csóóstól! De addigra már le leszünk gyöngítve, a kedvünket is elvették, széthullottunk, mint az a bizonyos oldott kéve. Akkor' aztán, amikor tényleg mozdulni kéne, mert lehet (és kell is) mozdulni, ráadásul egyszerre, a nem tudom én hányszor becsapott, megvezetett és rászedett nép, addigra már csak lakosságnak hívják, unottan legyint egyet, 'oszt tovább dagonyázik a konzumidiotizmus által fémjelzett fogyasztói létezés agyon mediatisált jótékonyan langymeleg posványában.

Mintha országban, mintha a Magyarok Szövetsége tényleg letett volna valamit az asztalra. A tavalyi Kurultaj, az idei Magyarok Országos Gyűlése sok ember számára a

régen várt csoda. Mintha elkezdődött volna valami.

Így utólag visszanezve az ún. rendszer-váltás óta eltelt történésekre, ha eddigig folytatást csak tényleg előre kitalált dolgok alakították kis hazánk történelmének menetét, bizony rögtön világossá válik, hogy azokban az esetekben, amikor még a képzetlen pórnép számára is azonnal logikusnak tűnt bizonyos erők összefogása, ám az ennek ellenére sem képződött meg, mi állhatott annak háttérében, hogy ezen összefogások sorra, rendre ténylegesen elmaradtak. Vajon mi lehet a háttérben? Kik állhatnak a kulisszák mögött? S vajon az előtérbe tolt, mindig jól (sőt, némelykor túlon túl jól) látható csicskás had, kinek az érdekében tevékenykedik a jó részt tőlünk kapott közpénzből?

Van még egy óriási gond, amely szintén a veszély minden eddigit meghaladó nagyságára hívja fel a figyelmet, melyre már Dr. Varga Tibor is utalt előadásában. Ismét egy régi, a nép ajkán született bölcs mondásra hivatkozom: „A magunk által állított szobor ledöntése a legnehezebb!” Bizony nagyon igaz ez!

Ha minden kétséget kizáróan bebizonyosodik, hogy létezik soron következő, szintén mások által előre kidolgozott, felülről levezénylendő és nemzeti köntösbe öltöztetett, felpántlikázott, sorrendben második számú rendszerváltósnak nevezett hatalomátren-

dezési, átszervezési scenárió (forgatókönyv), ismét becsapott emberek százazrei, vagy talán milliói nem tudják, nem akarják, vagy talán nem is merik majd bevallani maguknak, hogy megint becsapták őket. Megint rossz döntést hoztak, és amellet ki is tartottak. Saját rossz döntéseink beismerése önmagunk számára az egyik legnehezebb feladat. Helyette inkább megideologizáljuk, próbálunk összeeskábálni rá valami magyarozatfélével, mellyel ideig-óráig elüthetjük a dolgot, amikor aztán jön a védhethetlen leleplezés (legfőképp önmagunk előtt), amikor már nincs visszaút, akkor meg általában másokat hibáztatunk. Ezért veszélyes ez a kétértelmű tanácstalanság, ezért kéne végre rendet tenni a káoszban!

De ha lehet, most már, ne a szabadság gyűjjön el, mer' asztat már láttuk, hogy mit szült, rend helyett. Káoszt. Ne is a szabadoság, mer' asztat is láttuk, hogy hova vezet. Asszem a buzifelvonalás méltóképpen koronázta meg a magukat állandóan liberálisnak hangoztató kirekesztő kisebbség húszesztendő dicstelen pályafutásának zuhanórepülésbe átmenő agóniáját.

Talán inkább az értelemnek lenne itt most már az ideje, hogy ha nehéz vajúdás árán is, de megszüljön végre a sokak által oly hön áhított rendet.

Addig is Jó Ha Figyelünk!

Nehogy úgy járjunk, mint az indiánok!

1 öntudatos pécsi polgár

De, lehetne!!! Élünk velem!

Hallom a Kossuth Rádióban, hogy Kenedy (jól írom-e a nevét?) János több évtizedes, történelmi értékű okiratokba szeretne belenézni, azok tanulmányozása céljából, és ezt a mai törvények meg is engedik.

Neki mégsem engedte meg a levéltár. Bírósághoz fordult.

Az ítélet úgy szól: a betekintés törvényes, a levéltár köteles megengedni. Mégsem engedték meg neki.

A kedd (2009.09.08) esti „Közéleti útköző” c. rádióműsorban (Bálint István volt a szerkesztő-műsorvezető) ezzel kapcsolatban kikérték két szakértő véleményét, az egyik nevét nem értettem, a másik Lövetei István alkotmányjogász. A kérdésre, hogy mit lehet olyankor tenni, ha az állam (valamely intézménye) nem tartja be a törvényeket, ezt válaszolta:

Nincs olyan alkotmány a világon, amely azzal foglalkozna, hogy az állam törvényt sérthet! Nincs mit tenni! Nem valószínű, hogy rendőrséggel ki lehetne kényszeríteni az erre vonatkozó, jogerős bírói ítélet végrehajtását. Tulajdonképpen annak beismerése történt, hogy Magyarország **nem jogállam!**

Szerintem Lövetei István alkotmányjogászt, és a többieket, akik esetleg szintén nem tájékozottak ezen a téren, fel kellene „homályosítani” arról, hogy de igen, a világon legalább EGY olyan alkotmány van, amely „foglalkozik” azzal hogy a hatalmon lévők törvényt, alkotmányt sérthetnek, és hogy akkor mi a teendő! Idézek a Síklyak István szerkesztésében megjelent „A Szent Korona népe Kelet és Nyugat között” c. fejezetből:

A Szent Korona-tan, a magyar történelmi alkotmány alaptelemei

1. „A történelmi alkotmány a magyarság és a vele együtt élni kívánó népek, közösségek több mint ezer éves államalkotó akaratát fejezi ki.”

2. „Ha az alkotmányos rend megszakad, átmeneti helyzet áll elő. A jogfolytonosság akkor szakad meg, ha tartalmi és eljárási szempontból nem arra illetékes szervek hoznak törvényt, ha nem szabad (nem cogens, eljárás-jogi szempontból nem kifogástalan) törvénykezés folyik.”

3. „A történelmi alkotmány biztosítja a magyarság és a vele együtt élni kívánó népek és közösségek örök szabadságát. (Hungaria semper libera.)”

4. „Minden tulajdon forrása a Szent Korona, amely a magyarság és a vele együtt élni kívánó népek, közösségek múlt, jelen és jövőndő nemzedékeit testesíti meg. (Sacra Corona radix omnium possessionium.)”

5. „A Szent Korona erkölcsi-jogi személy, amelynek minden tagját egy és ugyanazon szabadság illeti meg. (Una et eadem libertas.)”

6. „A történelmi alkotmány nem szüntethető meg, nem függeszthető fel. A magyarságnak és a vele együtt élni kívánó népeknek, közösségeknek joga és kötelessége élni az ellentmondás és ellenállás jogával, ha megsérül a Szent Korona eszme, az alkotmányosság. (Jus resistendi et contradicendi.)”

7. „Az alkotmányos alaptörvény, a sarkalatos törvények, minden jogszabály, a törvényhozó, végrehajtó, bírói és ellenőrző hatalom minden intézkedése meg kell, hogy feleljen a Szent Korona eszmének, a történelmi alkotmány alapelveinek. (Sub specie Sacrae Coronae.)”

8. „Sem választott, sem kinevezett hatalom nem határozhatja meg sem a hatalomnak, sem a népnek a Szent Koronához való viszonyát”,

9. „Alkotmánysértéssel jog nem létesíthető.” A fenti esetből minden tisztességes, de önhibáján kívül ezen a téren még tájékozatlan ember számára érthetővé válhat, hogy miért kell sürgősen helyreállítanunk a történelmi alkotmányunk jogfolytonosságát, amely alkotmány még arra is választ ad, mit kell tennünk, ha a hatalmon lévők (király, vagy kormány, parlament, vagy minisztériumok alá tartozó közintézmények, stb.) megsértik az alkotmányt, vagy az alkotmány szellemében alkotott törvényeket.

Tisztelettel:

*Kincsesné Salca Mária,
mint érdeklődő laikus*

A zsidóbetelepítési stratégiai terv

Bepótolom eddigi elmaradásaimat. Az a helyzet, hogy kapok olyan jelzéseket, információkat, amelyeket nekem is émesztenem kell, és mindig közbe is jön valami. Tegnap „fejmosásban” is részesítettek mögöttem álló jó szándékú és „láthatatlan” erők, akik munkámat segítik, és valamiképpen védenek is. Közléseik szerint, amiket mondok, írok, azokkal sok párt sok-sok embere egyetért, de nem merik kimondani, mégis, figyelembe veszik családom és az én biztonságom (s remélem, a hozzám közelállókét szintén). Tudnak rólam, figyelnek és számon tartanak azok az erők, akiknek ez az egész cigány és zsidó csóresz nem tetszik. Érzik, hogy feszül a húr pattanásig.

Ma sikerült Murányi Leventével is beszélnem, és bízom abban, hogy sikerül leülnünk már végre és rövidre zárnunk sok személyes kérdést, félreértést és egyebet, ami nélkül nehéz összehozni a Nemzeti minimumot, s amely hiányában az én bizodalom sem maradéktalan a másik irányba. Ígérte, hogy visszahív. Az eredményről beszámolok, s ha vétettem, vagy tévedtem, akkor készséggel és alázattal elismerem, de ezt el is várom a másik fél részéről is (hogy egy oldal lehessünk, mégpedig magyar). Leventét tisztellem, megbízok az értékrendjében.

Korábbi elmaradásaim pótolom, amikor összeállítok nektek egy kis anyagot, ami nem fog megint tetszeni, de mehetek panasza a zsidókhoz, ha akartok. A kapott üzenetet szó szerint értsétek, mert úgy is írom le (akit sért etnikai hovatartozásában, az ne olvassa, de a szöveghűség irodalmi érték):” FORGATÓKÖNYV

Folyamatos cigányprovokációk (zsidó uszítással) a lakosság ellen. A kiválasztott településeken nagy erejű támadás a magyarok ellen. A rendőrség nem avatkozik közbe, a lakosság leszámol velük. Az incidensre hivatkozva a területen az NBH+ Rendőrség rendkívüli állapotot, kijárási tilalmat vezet be. A területeket később összekapcsolják. Ezzel párhuzamosan a felállított magánhadseregek (zsidó+ rendőr hordák) átveszik a területek irányítását. A magyar hadsereget laktanyáikban felszámolják. Libanoni, beirutai állapot előidézése után a magyar zsidó kormány segítségével megkezdik a 2 millió fős Izraelből menekülő horda NYILT betelepítését. Jelenleg a lakóparkokba katonailag kiképzett fiatal családok betelepítése folyik, gyerekekkel övezve, néhány öreggel, álcaképpen.

Megfelelő ormányutasításra a lakóparkos hordák akcióba lépnek. A végsőkig fognak harcolni, ölni, rabolni, gyilkolni, mert nincs hová menniük a bolygón a rablógyilkos tolvaj hordáknak. JAVASLAT! Megbízható kollégáit szóban értesítse!! Fegyvereket mindenki szerezzen be. Nincs tovább készülni. Ui.: Súlyom papa bérenc rendőrei igencsak meglepődnek majd, ha 24 óra alatt lefegyverzi őket a zsidó horda. Akkor jönnek rá, hogy csak tökfilkók voltak a hazaárulásnak nevezett kártyapakliban. A hazaáruló rendőrsűrűhét családotól kiirtják. A zsidóknak nincsen szüksége hazaárulásért pénzt+állást váró görény rendőr bandára. A kis naivak saját gyerekeiknek most veszik meg a koporsót. A magyar lakosság már köp rájuk, már két tűz között vannak. Zsidó lakóparkokat, öröket, rendszámokat lefényképezni!”

Eddig az üzenet szövege. Már van vagy 3 hetes, de azóta is látszik a tendencia. Laborc az NBH öregjeit kitakarította, mintegy egyharmada most elment nyugdíjba, ahogy hallottam. A nyíltan Mossados új göré feje szerintem az FSZB célkeresztjében van, már nem biztos,



hogy olyan simán megy majd az a betelepítési program, mindenesetre fel kell rájuk készülni és minden eszközt bevetni, ha kell. Most úgy néz még ki, hogy kelleni fog. Információim szerint több NBH-s, belügyis is „megsértődött” írásaimon, mert kollektíven büntetem őket is azzal, hogy egy lapon említtem Draszéval és más Mossados köcsöggel. Tőlük ezúton kérek elnézést, és biztatom őket, hogy illegilitásukat őrizték, amíg nem jön el az óra, akkor viszont indulhat a kombáj. Itt már nem elég szájalni. Hajszál választ el bennünket a háborútól, de még sokan csak mindig bambulnak. A rendőrökért is kár, de nagyon egyszerű lesz a felvonás. Ha felmegy a függöny, mindenki, aki a színpadon a közönségre fegyvert fog, az ellenség, és jogos védelmi helyzetben a Btk. 26.§ értelmében erőszak alkalmazása velük szemben megengedett.

De legyünk egy kicsit optimisták. Itt egy másik üzenet is. A FÚSZ-os újságíróknál voltam, amikor érkezett. Fel is olvastam és remek lett a hangulat, mert felvidített a társaságot.

„Időjárás jelentés”

Tömény holocaustban szenvedő zsidóhordák átvonulása várható.

Órákat, ékszereket elásni!

2. Tyúk és nyúlketrecet bezárni

3. Befőttest, spájzot lezárni

4. Politikus csürhét elzárni

5. Fialákat, öregeket felrázni

6. kisbaltát, RPG-t kiásni!”

Ugye milyen kis vidám, bizsergető gondolatok! Igen, vagy nem én öröködök, s szellemmel, szemben minden elemmel dacolok a tévhitekkel. Nem tudom, mekkora változást sikerült már előidézni az eredeti terveikhez képest, de ez sem lényeges. Többen vagyunk mind azt gondolnánk, és sokaknak nem csak bicskája van. Szerintem Bajnai fején is rajta van már egy célkereszt, de lehet, hogy Soros-t is besorolták már a listára. Ők is emberek (állítólag), még ha morálisan nem is adják ennek látható jelét. Azzal sommáznám mai gondolataimat, hogy vegyétek nagyon is komolyan, hogy ébreszteni kell mindenkit. Forrásaim megbízhatóak, megérzéseim működnek, kapom a segítséget fentről is és lentről is. Hamarosan összeül a Nemzeti Kerekasztal, ami az egység felé mozdulva el, a magyarság egészéért jön majd létre, nem magánérdekektől vezérelve. Ez a vezér elve! **Posta Imre**

Feszül a húr

– A Magyar Gárda vigyázza a családom álmát! –

Mint az már sokak számára ismeretes, néhány napja folyamatos támadás alatt tartották a honlapomat, amelyet végül a szolgáltató kénytelen volt lekapcsolni. Most egy átmeneti tárhelyről üzemel, de folyamatban van az új/régi oldal felöltése a www.postaimre.com, illetve a www.postaimre.tk elérhetőségek alatt.

Ma éjjel két gárdista állt őrt a házam előtt, mert Vona Gábertől és Kiss Róbert kapitánytól kértem a családom védelmében segítséget. Miért is? Elmondom.

A cigánygyilkosságok hátterét firtató írásaimat tettem fel a honlapomra, amelyekben arról értekeztem, hogy a Mossad áll az ügy hátterében és Specnazos (orosz/ukrán különleges egység volt tagja) bérgyilkosokat bíztak meg cigányok megölésével. Nyilván, hogy ez csakis a jelenlegi rezsim érdekeit, a polgárháborús helyzet kaotikus és rasszista motívumokkal átszótt látzatának megteremtését szolgálta volna. De csak volna! Nyilvánvaló, hogy az eddigi támadásokat és gyilkosságokat is elkövette valaki, akiket eddig sehogyan sem talált meg a „rendőrség”. Vagy a tehetséggel, vagy az akarattal volt gond. A legutóbbi gyilkosságot megelőző napokban az NBH-nak tett feljelentésemben, forrásokra utalva jeleztem, hogy mire készülnek az országban. A levelet megküldtem Sólyomnak, Bajnainak, Orbánnak, Benczének is, de választ nem kaptam erre a beadványomra sem. Helyette az informátoromnak mentek utána, és az IOSA-n keresztül el is érték. A napokban bevitték az NBH és két napig vendégeskedett nálunk, illetve a Kozmában. Ott meg is verték az illetőt, láttam a nyomait! Közben egy meghívásnak tettem eleget Bösztörpusztán, a Magyarok Országos gyűlésén, előadás formájában. Valószínűleg sok ügynök volt a nézők között, de meg is szólítottam őket, ezért megorrolhattak rám. Kis szerénytelenséggel mondhatom, hogy nagyszerű volt a beszéd, legalábbis a visszajelzésekből és a sokszori vastapsból erre lehetett következtetni. Vasárnap is tartottam előadást, mert Szima Juditnak - a meghívott szónoknak - közbe jött egy halaszthatatlan családi program, és ez a beszéd is nagy tetszést aratott.

Ebből következtethetett az ott lévő ügynöksereg, hogy szorosabb felügyelet alá kell vonni engem, mert veszélyesebb lehetek rájuk nézve, mint azt korábban gondolták. Ezt persze csak kikövetkeztettem. A könyveim terjesztésének akadályai fennállnak, a nyomdászom teljesen ellehetetlenítették azért mert a könyveimet nyomja, s gyakorlatilag minden más megbízását megszüntették ezért. A Magyarok Szövetsége rendezvény hivatalos megkezdésével egy időben jelentették be, hogy elfogták a cigánygyilkosokat.



Már akkor furcsállottam, de kommunikációs trükknek tartottam a bejelentést, hogy ezzel, és ne a rendezvénnyel, majd pedig a Gárdaavatással legyen elfoglalva a cionista sajtó. Ez be is jött, de mint kiderült, rengeteg hazugság és dezinformáció látott az elfogás körülményeiről és az elfogottak személyével kapcsolatosan napvilágot. Egy biztos, a rendőrség nem az igazat mondja. A honlapomon megírtam azokat az információkat, amelyeket az kontaktom juttatott el hozzám.

Ezek szerint, valóban elfogták a frissen be-szervezett Specnaz-os társaságot, de nem őket mutogatják a televízióban. Személyi összetételük alapján: 3 Specnaz, 1 Mossad, 2 cigány személy tartozott a különítménybe. A médiában egy újabb móri ügyet kreálnak, fiktív bizonyítékokkal és jobbára bemártott személyekkel. Gyorsan kellett cselekedniük, eredményt felmutatni, mert a feljelentéssel le lettek leplezve. Éppen ezért kértem Benczétől a 100 milliós nyomravezetői díjat.

Mindeközben beindult a diplomáciai hercehurca. Az FSZB (KGB utódszervezete) elég zokon vette, hogy bele akarják rángatni a keleti blokkot Drazsének ebbe a piszkos játszmába, ezért megindult a hadüzenet feléjük. Pillanatnyilag egy titkosszolgálati nemzetközi csata folyik a háttérben. Sólyom kiátkozása az elorzott területünkről is a játszma része. Improvizálnak. Ha már nem jön össze még a választásokig a folyamatos cigánygyilkolásuk, akkor nemzetközi komoly konfliktusba kell sodorni az országot.

Ficó is fél attól, hogy a magyarországi mester-séges belviszály, átterjedhet hozzájuk, és ez nem hiányzik nekik, de arra jó, hogy a pozícióját megszilárdíthassa. Sólyom szánalmas vergődése is egyfajta uszítás, miközben elterelő hadművelet is az ébredező magyar öntudat elterelésére.

Céljuk az, hogy ne lehessen az országban választásokat tartani egy konfliktus helyzetben meghirdetett statárium okán. A honlapom „kilövésével” egy időben hajnal 2-kor bevitték a Kozmába az informátorom, és szétverték. Bevetési kesztyű volt a tréneren és héberes angolszász nyelvjárásban beszélgettek. Kérdésük nem volt, csak ütöttek. Tegnap este hozták haza a srácot, „Kerecsent”, de hamarosan megjelentek nála újra. A háza előtt a sötétben parkolt le a kocsí négy „masszörrel” az utasterében. Mi eközben Skype-on és telefonon is tartottuk a kapcsolatot.

Mondta, hogy vigyáznom kell a családomra (korábbi „vendégeskedésénél”) az NBH faggatta felőlem is és be akarták szervezni a hálózatukba, és én ezt konkrét fenyegetett-ségnek vettem, mert színtem rajta keresztül üzentek nekem. Hívtam Vona Gábert, majd Kiss Róbertet, de jeleztem Szima Juditnak is, hogy mi a helyzet. Felhívtam a 107 -et és ott is elmondtam, mi a gondom, majd a soroksári ügyeletessel is közöltem a tényállást.

Kiküldte a járőrt „Kerecsen”-hez de amikor meglátták a smasszerek a rendőrijárőrt, elhajtottak. Közben gárdisták érkeztek a

házamhoz és itt álltak őrzt egész éjjel. Még frissiben küldtem egy bejelentést az NBH-nak, Az éjjel aztán, a rendőrök (elégé meg voltak ijedve ők is, ahogy hallom) adta kis levegővétel alatt sikerült a srácnak kimenekülni a házból és a szabad ég alatt tölteni az éjszakát. Jelenleg ismeretlen helyre távozott, s remélem biztonságban van. Hozzám még ma is jönnek a gárdisták, mert nem kívánom, hogy tanúk nélkül vigyenek el úgy, hogy a családra rátörök az ajtót.

Bízom benne, hogy a helyzet hamarosan túlnövi az én szintemen magát, bár a bosszú lehetősége mind Drazséban, mind Benczében benne van (a többről nem is szólv). Jó

lenne, ha észhez térnének végre, de erre kis esély van. Nagyobb a valószínűsége annak, hogy el kell vinniük a balhét a tetteikért. Úgy legyen! Informátorom szerint az NBH -nak tett feljelentésem alapján elfogott személyeket már elengedték, de ezzel egyidejűleg a börtönökből folyamatosan engednek szabadlábra olyan személyeket, akiknek nem kunszt meggyilkolni valakit.

A „nehézfűk” feladata a társadalom terrorban tartása és a nemzeti oldal prominens személyeinek, oda tartozó köröknek a fizikai bántalmazása, esetleges megölése. Szóval, a helyzet nem egyszerű és csak most jön a java. Kértem a Nemzetbiztonsági Bizott-

ság általi meghallgatásom, ha már Solyom nem áll velem szóba. Az itt is megírt információk hitelességét sajátélményem garantálja, de jó azt is tudni, hogy nem vagyok egyedül, mert azonnal jött a Gárda is segíteni és ma egy MSZ-es barátom is jelezte (kéres nélkül), hogy szívesen örködik a családom álma felett, ha kell. Vukiccsal még nem beszéltem, de azt hiszem, megérett az idő arra, hogy elkezdjük nagyon komolyan venni egymást ebben a körben. Ami itt van, az már nyílt terror ellenünk, és ezt nem engedhetjük meg senkinek!

2009-08-27

Posta Imre

Levél az IRM-be!

Daskovics úr!

A mellékelt írást, kérem tekintse beadványnak, önvallomásnak, vagy aminek éppen önös érdekei megkívánják. „Sajnálom”, hogy előadásaimmal, könyveimmel sok tisztességes magyar, zsidó és cigány (no meg nemzetiiségének is) a szemét felnyitva ráirányítom figyelmet olyan összeesküvésekre, amelyeknek érintette minden állampolgár. Nehéz a dolgom, mert önök folyton „keresztbetesznek” mindazoknak, akik az igazságot akarják nyilvánosságra hozni (nekem ez a tapasztalatom). A mellékelt összefoglaló írás az utóbbi napok eseményeit taglalja, de mitagadás, a tegnapi esti történések még jobban felnyitották a szemem. Önök mindenképpen polgárháborús helyzetet szeretnének megteremteni?

Önök bármire képesek? A formális logika és a szervezetismertem azt mondhatja velem, hogy igen. Azóta erősödött fel ez a cigánygyilkosság -kérdés, mióta ön ott van, ahol. A médiát láthatóan jól irányítják az önök szájjáznének megfelelően, hogy sok naiv ember a valódi tényekről semennyire, vagy éppen ellentétes előjellel értesülhessen. Nem látok sem szakmai, sem jó szándékú megoldási kísérletet az önök részéről, bár én a magam részéről minden emberileg megtehetőtet megtettem azért, hogy ne sikerüljön összeugrasztani a magyarokat a hazai zsidóságot és cigányokat. Azért is tettem, teszek, hogy az erős szakos izraeli (és más államokból történő) zsidó betelepülés veszélyeire felhívjam a magyar állampolgárok figyelmét. Talán a munkám már nem volt gyümölcstelen, mert úgy értesültem, hogy egyre több magyar zsidó és értelmiségi cigány sem nézi jó szemmel, ami ebben a kérdésben, és a cigányok uszításába és a magyarelles kormányzati megnyilvánulásokban a közhangulatot befolyásolja.

Önök bűnösök!

Nem használják a rendelkezésükre álló tudást és anyagi eszközöket arra, hogy itt békességben élhessünk, sőt - és ebbéli meglátásommal sokak véleményét osztom -, pontosan az ellenkezőjét teszik annak, amit ebben a helyzetben a törvény és a rend megkövetelne.

Önök igazi káoszteremtők, de ebbe már közvetve is sokan belerokkáltak és bele is haltak a történelem során. A rendőrségnek nevezett csődtömeg (azzá tették önök), csak bűnbakkeresésre jó, érdemi munkára, rendteremtésre nem. Most nagy a baj! Az összeomlás szélén vagyunk, ha nem benne. Önök juttatták oda, tudatos és célirányos tevékenységükkel. A cigányság a kilátástalanság sötét bugyrában, míg a zsidók az ostoba és bárgyú rettegésben tartva lettek ellene fordítva a többségi magyar társadalomnak, aki eddig csak túrt, s félő, hogy tovább is túrja, hogy kiirtásunkat saját maga asszisztálja végig. Kérem, fogadja meg a tanácsomat és a javainak egy részével távozzon el posztjáról. Méltatlan, rá és benyomásom szerint is rosszindulatú, szakmailag képzetlen döntéseivel csak élezi, fokozza a tudatosan felszított társadalmi ellentéteket. Nem az a hibás, aki rámutat a betegségre, annak diagnózisát megadja, hanem a körököző és a legyengített szervezet, aki azt hagyja magán eluralkodni. Tudom, hogy nem mond le, mert még nem vitte végezte el azt a munkát, amelyet önre szabtak a nem magyar felettesei. Szeretném tudni, hogy csapdában van. Önzése és zsarolhatósága fogságában kénytelen lesz együtt süllyedni a hajóval. A nemzet végveszélyben van, a magyarok elégedetlenek, a cigányokat felhergelték (mossados hátérrel) a magyarok ellen, és a zsidók sem lehetnek elégedettek, mert egyre jobban nyomasztja őket a betelepítendő több millió, számukra is idegen fajtársukkal való konfliktus (üzleti és emberi) lehetősége. Kérem, vessen véget a további esztelen médiaröfögésnek, magyargyűlöletnek, cigányusztításnak, zsidó-felsőbbrendűség -sugározásának! Ha pedig erre képtelen, mert nem is akarja, sőt ennek ellenkezőjére van felhatalmazva, akkor legalább legyen jobban felkészült! Nem lesz ennek jó vége! A hazugság-légyár összeomlik és sok cigány és zsidó mellett nagyon sok magyar is rájön arra, hogy amit önök tettek, tesznek, az nemzetellenes tevékenység. Persze újabb hazugságokkal egy ideig még álcázhatják magukat, de -remélem - ez már nem tart soká!

Igy legyen!

Aldás, s békesség!

Éjjeli levél (erős felindultságból elkövetve)

NBH!

Szóljatok már oda a mossados haverjaitoknak, hogy V. Zsoltot ne verjék már péppé sem a Kozmában, sem máshol! Komolyan, az ember esze megáll tőletek! Nem lenne egyszerűbb likvidálni azokat, akiknek nem tetszik, amit itt műveltek! Most ment el a házatól 4 verőlegényetek. Szerintem hagyjátok békén, mert nem tud semmit, amit érdemes lenne belőle kiverni. Én a Gárdától kéretem mára biztosítást, amíg nem tisztázódik ez az egész és le nem játsszátok egymás között az államellenes dolgaitokat! Én állok rendelkezésekre, ezért is kértem, hogy a Nemzetbiztonsági Bizottság hallgasson meg, ha akar. Zsoltot, pedig ne bántsátok! Szóltam a helyi rendőröknek is, de ha kell, akkor a Gárdával oldjuk meg a védelmét. Szégyen, amit tesztek, és lesz ennek még csattanója, úgy érzem! Ha értem jöttök, akkor nappal, és ne a gyermekeim ijesztgetésével gyertek, ha kérhetem! Vagy, ha már csak a Mossad dönthet helyettetek, akkor húzzátok le magatokat a klozeton! Ennyi!

Posta Imre

Ui.: A nagyfőnöknek az asztalára tegye le az ügyintéző ezt az írást! Ha bebizonyosodik, hogy ő és kis „aranyapata” mindent megtesz, csak ennyire képesek, vagy ennyire van lehetőségük a Mossad mellett, én kérek bocsánatot! (Most is ott dekkol egy Ford, 4 kölökkel Zsolt háza előtt).